

HEINE
BAKKEID

CÂND MÂINE
NU MAI VINE

HEINE T. BAKKEID

Seria: Thorkild Aske #1

CÂND MÂINE NU MAI VINE

Original: *Jeg skal savne deg i morgen*
[*I Will Miss You Tomorrow*] (2016)

Traducere din limba engleză de:
SILVIU GENESCU

virtual-project.eu

PALADIN

2020

*Sunt zile în care nu observi că munții se înalță tot semeți.
Vin ore când totul îți pare gunoi ce-ntrece cota maximă
a apei, și se revarsă apoi de-a lungul țărmurilor negre.
Sunt clipe în care nu mai recunoști pe nimeni.*

Herbjørg Wassmo

Şapte minute

La ora cinci şi trei minute, mă năpădesc părerile de rău: un regret irezistibil care mă înspăimântă şi o ia la goană prin trup în vreme ce horcăi şi icnesc după aer. Tremur, mă înfior şi dau din picioare ca să mă eliberez, dar degeaba.

Peste alte două minute, inspirările disperate ale plămânilor mei s-au oprit în sfârşit. Observ că nu mai am nevoie de aer, ci atârî pur şi simplu de o funie, conştient că trupul meu îşi dă stingerea, organ după organ şi mădular după mădular.

După opt minute aud apa lovind dalele de pe podea, sub mine. Un zgomot scrâşnit îmi scapă din gâtlee, în timp ce şiroaie de lacrimi mi se scurg pe obraji, drenând ce-a mai rămas din mine în canalele de scurgere din podea. Simt că îngheţ.

Şi apoi ea se află acolo, înaintea mea, la fel de cenuşie ca restul încăperii. Simt nevoia să râd, să strig de bucurie c-o revăd. Încerc să deschid gura, să-i spun că sunt fericit pe cât poate fi cineva vreodată. În loc de asta, aud o pocnitură şi în secunda următoare zac pe podea. Apa duşurilor închisorii îmi spală faţa în timp ce arătătorul negru al ceasului de perete tremură pregătindu-se să treacă la următorul marcaj.

Este cinci şi zece.

Miercuri

Capitolul 1

Stavanger este orașul cu rahiți moi de câine. Se văd ca niște ciuperci mici pe asfalt și, în felul lor afurisit, colorează locul în diverse nuanțe de maro.

Trecând peste o altă ciupercuță de pe asfalt, mă grăbesc de-a lungul străzii Pedersgata, spre centrul orașului. Cândva numit *Aetat*, serviciul pentru șomaj se afla într-o clădire de birouri necompartimentate, cu ferestre mari la parter, care dădeau spre Klubbgata și lacul Breiavatnet. În acest fel, trecătorii puteau să arunce o privire spre amărății dinăuntru care încercau cu disperare să se ascundă de vecini și cunoștințe după plantele din ghivecele de plastic și abajururile de veioze, în vreme ce erau nevoiți să explice de ce nu mai aveau slujbe. De când fusesem ultima dată prin oraș, acest decor pentru indivizi antisociali își schimbase numele și adresa și se mutase într-o locație din apropiere, mobilată mult mai conservator.

Scot un bon de ordine de la automat și iau loc pe canapeaua roșie dintr-o încăpere fără ferestre și fără aer; un soi de buncăr, la nivelul solului, în care mirosul de transpirație, de picioare și duhoarea generală a rataților, care se scurge dinspre clientelă, îți atacă simțurile de-ndată ce-ai trecut pragul. În pofida gloatei din jurul meu, de-abia dacă se aude vreun sunet. Numai o muscă bâzâitoare și țăcănitul sporadic al tastaturii tulbură liniștea.

— 38?

O consultantă scoate capul pe ușa deschisă pentru a cerceta cu privirea sala de așteptare. Imediat ce mă apropii, îmi strânge ușor mâna și intru.

— Eu sunt Iljana, spune, cu un accent est-european de neconfundat, în timp ce se așază pe scaunul de la birou. Vă rog, luați loc.

— Mulțumesc, răspund și mă așez.

Părul negru și țepos al Iljanei este prins la spate cu o agrafă. Poartă un costum gri, cu nasturi mari, negri, asemenea celor folosiți ca ochi pentru vechii ursuleți de pluș.

— Deci cum vă pot ajuta?

Odată ce-i dau data zilei mele de naștere și CNP-ul, Iljana se întoarce și tastează.

— Thorkild Aske?

— Ăsta-s eu.

— Ați mai fost înregistrat cu cerere pentru un loc de muncă?

— Nu.

Îi dau scrisoarea primită de la asistentul social de la penitenciarul Stavanger.

Iljana se apleacă peste birou și spre monitorul computerului în timp ce citește. De-ndată ce termină, schițează un zâmbet nesigur. Are dinții mici, neobișnuit de mici, aproape că ai unui copil, iar ochii-i sunt la fel de gri precum costumul.

— Bine atunci, Thorkild.

Își pune mâinile în poală.

— Asistentul social al închisorii scrie că, după ce v-ați ispășit sentința, ați fost de acord să luați parte la un proiect interdisciplinar, care să vă faciliteze întoarcerea în societate. Iar asta-i bine, desigur.

Accentuează cuvântul *bine* și zâmbeste din nou.

Dau din cap.

— Am participat la o întrunire a Serviciilor Corecționale, care mi-au găsit o locuință, m-au arondat unui psihiatru și unui medic de familie, și am discutat cu diverse instanțe de evaluare. M-au ajutat toți să intru într-un grup de sprijin, unde să pot vorbi despre trecut și despre planurile de viitor, ca să las în urmă cariera de delincvent. Dacă mă întrebați pe mine, aș spune că sunt cam sută la sută reabilitat.

Incapabilă să perceapă umorul în spusele mele, își întoarce privirea spre ecranul monitorului.

— Sunteți absolvent al Colegiului de Poliție.

Derulează mai jos, pe ecran, în timp ce vorbește.

— Sergent, inspector, inspector-șef, detașat la Afacerile Interne, și ulterior mutat acolo cu statut permanent.

Ezitănd, își trece vârful limbii peste dințișorii minusculi înainte de a-și întoarce din nou fața spre mine. I-am luat-o înainte:

— Polițiști care vânează alți polițiști.

— Înțeleg, zice ea și dă din cap. Atunci, ar fi normal să căutăm un job în poliție când sunteți pregătit, nu credeți?

Îi întorc zâmbetul.

— Am fost dat afară din poliție, spun, fiind conștient că durerea din obraz și cea din diafragmă revin.

În același timp, gura mea este atât de uscată, încât mi-e greu să vorbesc.

— Poftim?

Deșurubând capacul sticlei cu apă pe care am adus-o cu mine, beau sperând că mă voi simți mai bine.

— Și nici nu mai am dreptul să proferez în poliție.

— Pentru cât timp?

— Pentru tot restul vieții, răspund punând capacul la loc și așezând sticla pe podea, lângă scaun. Pișcăturile din obraz se preschimbă într-o pulsație dureroasă. Și încă puțin, adaug eu.

— Atunci ce vă gândiți să faceți acum?

— Asta speram să-mi spuneți dumneavoastră.

Iau sticla de apă, strângând-o în mâini. Durerea, mirosul, lumina, absența oxigenului din aer și obligația de a sta pe scaun aici, vorbind cu o persoană străină, o funcționară, toate astea mă neliniștesc. Simt o nevoie puternică de a fi singur într-o încăpere fără suprafețe de reflexie. Însă știu că trebuie să îndur pentru a merge mai departe. Ulf spune că nu-i altă cale.

Iljana aruncă din nou o privire spre scrisoare, înainte de a se întoarce la ecran.

— E adevărat ce scrie aici, că doriți să faceți cerere pentru indemnizația tranzitorie în timp ce beneficiați de tratament medical?

Aprob din cap.

— Capacitatea mea de lucru încă-i pusă sub semnul întrebării – zic și gesticulez ca și cum deschid ghilimele –, în urma „accidentului de muncă”. Oricum, ofițerul meu de contact, asistentul social de la închisoare, personalul medical, capelanul închisorii, medicul de familie, psihologul și prietenul meu psihiatru și cu mine, am ajuns cu toții la concluzia că ar trebui să fac un efort demn de a mă întoarce la lucru cât mai repede cu putință.

— Accident de lucru?

— Nu scrie și asta pe undeva?

Arăt spre scrisoare.

— Acest individ, Thorkild Aske, a încercat să se spânzure de o țeavă la dușurile comune, după câteva luni de la începerea executării pedepsei. În timpul vacanței de iarnă, în timpul negocierii.

— Ce s-a întâmplat? croncăne ea.

— S-a rupt funia.

Iljana se holbează la mine de parcă-i e teamă că aș putea s-o atac dintr-o clipă într-alta sau să-mi fac singur rău cu vreo banană de plastic din coșul cu fructe de pe biroul ei.

— Ei bine, se-ncumetă să rostească sfioasă, inspirând adânc și dregându-și glasul, vă gândiți să vă recalificați într-un domeniu?

— Ce domeniu, totuși?

Strâng marginea sticlei atât de tare, încât picături mici de apă îmi stropesc degetele și podeaua.

— Ca inginer petrolist, de patruzeci și patru de ani, cu leziuni pe creier? Agent de bursă? Asistent dentar?

Iljana trage cu ochiul la ceasul din colțul din dreapta al monitorului înainte de a anunța cu o reînsuflețită hotărâre:

— Eu aș sugera să așteptăm rezultatul cererii dumneavoastră pentru indemnizația tranzitorie. Între timp, vom explora opțiunile disponibile pentru a vă reîncepe activitatea, în afara poliției.

Tastează din nou, derulează conținutul ecranului în jos și tastează în continuare, până când, mulțumită în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Ce-ați zice să lucrați într-un call-center?

Capitolul 2

Mă hotărâsc să mănânc, încercând să scap de durerile din obraz și abdomen, și cumpăr un sandviș-club și o cafea aproape de Biroul pentru Muncă și Asistență Socială. După asta, pornesc spre Hospitalgata și merg prin Pedersgata, în direcția căminului, chiar sub podul municipal, unde am fost cazat de Serviciile Corecționale.

În cutia poștală găsesc un catalog de mobilă și o scrisoare. Știu ce-i în plic. Întotdeauna este același lucru; singurul aspect care se schimbă este vârsta copiilor. Ei cresc, cu toate că fețele lor nu sunt niciodată aceleași. Când am primit cea dintâi scrisoare, am găsit în plic poze cu bebeluși, tăiate de prin reviste și cataloage. La început, îmi trimitea inclusiv poze cu pătuțuri pentru copii, zornăitoare, biberoane și pompe de sân.

Iau scrisoarea și catalogul cu mine, urc și intru în cameră. Pun corespondența pe masa dintre canapeaua cu două locuri și măsuța pentru televizor, căreia îi lipsește televizorul, înainte de a mă duce spre chichinetă și a lua organizatorul de medicamente din dulapul de deasupra plitei. Deschid compartimentul pentru miercuri, îi golesc conținutul în palmă și înghit pastilele cu o gură de apă din sticlă. Pornesc cafetiera, apoi mă așez cu scrisoarea pe canapea.

De data asta, în plic se află două poze. Una este imaginea unui băiat de vreo șapte-opt ani, cu părul castaniu, cârlionțat, într-un tricou imprimat cu desenul unui pește cu șapcă și un tub de oxigen, înotând în jurul unui recif. Textul de dedesubt spune: *Găsiți haine făcute pentru distracție și jocuri, jeanși, pantaloni, tricouri, jachete și multe altele. Avem îmbrăcăminte plină de culoare, robustă și pe măsura tuturor copiilor.*

A doua poză e a unei fete cam de aceeași vârstă. Potrivit textului de dedesubt, este îmbrăcată într-o jachetă roz-pudrat, cu guler detașabil din blană artificială, blugi strâmți și un tricou asortat. *Avem blugi, îmbrăcăminte*

practică pentru joacă, haine de petrecere și multe altele...

Strecor cu grijă pozele în plic și-l împing spre capătul celălalt al mesei, împreună cu catalogul de mobilă, înainte să mă întind pe canapea și să închid ochii.

Atunci sună telefonul.

— Ei, cum stai? Întreabă o voce morocănoasă de bărbat, cu un accent clar de Bergen, inspirând lacom, aproape mozolind o țigară.

Ulf Solstad este de profesie psihiatru și conduce noul meu grup de sprijin.

— Cum a mers întâlnirea?

L-am cunoscut pe Ulf în timpul șederii mele la închisoarea Stavanger, unde efectua o condamnare de opt luni pentru extorcare, cu toate că nu părea să-și fi înșelat clientela. De fapt, este chiar mult mai căutat acum de oamenii cu bani și probleme, decât era înainte de popasul său la mititica.

— Splendid, răspund ursuz. Din câte se pare, mi s-a prezis o carieră promițătoare în call-center.

— Ia-o încet.

Ulf rostește vocalele pe un ton nefiresc chiar și pentru cineva din Bergen.

— Pur și simplu perseverează și urmărește șobolanul care aleargă prin rețeaua aiuritoare de tuneluri pe care au pregătit-o pentru cei ca tine. Așa trebuie să meargă treburile, să-i cearnă pe toți cei care nu sunt suficient de puternici. Îți promit că, imediat ce trecem de obstacolul indemnizației tranzitorii, nu va trece mult timp până vei fi inclus permanent în rândurile celor declarați antisociali. Între timp, așteaptă-ți cecul de ajutor social.

— Poftim?

— Ascultă, izbucnește Ulf în vreme ce eu mă chinuiesc să scap din ghearele canapelei în căutarea sticlei cu apă. Sunt onorat că vrei să fii membru al grupului tău de sprijin și-ți promit că voi face tot ce-mi stă în putință să ajungi la viața pe care ți-o dorești, Thorkild.

Aud cum îi pâraie țigara.

— Am nevoie de mai mult Sobril. Înșfac sticla de unde a căzut și s-a rostogolit parțial sub canapea. O să mi se termine în curând. Și va trebui să mărim doza de Oxylontin.

— S-a accentuat durerea?

— Da, îi spun. Și-am început să am crampe la picioare când merg.

— Poate că în loc de-asta ar trebui să umblăm la doza de Neurontin?

— Nu! mă răstesc, apăsând arătătorul pe țesutul vătămat de pe obraz. În curând, o să-mi ia fața foc de durere. Îmi dă migrene. La fel și Risperdalul. Nu le tolerez.

— Thorkild, noi am mai vorbit despre astea și înainte. Neurontinul este special pentru durerile neurologice, iar tu probabil va trebui să-l iei pentru

tot restul vieții tale. Risperdalul este un antipsihotic de care încă ai absolută nevoie, întotdeauna oamenii care iau benzodiazepine cred că au nevoie de mai mult pentru că le reduce anxietatea, ei și cei care sunt pe Oxy. Mereu se întâmplă așa, dar astea creează dependență, după cum bine știi. Dacă vom reduce dozele, cu ele vom începe și apoi, eventual, am putea să apreciem dacă stai pe picioarele tale, acum că ai ieșit din închisoare. Ce crezi?

— Nu pot să dorm, răspund îmbufnat și împing corespondența cu călcâiul dincolo de marginea mesei.

Știu că are dreptate, iar asta mă enervează.

— Ba, poți, răspunde Ulf, netulburat. De-asta ți-am dat Sarotex. Tușește violent, înainte de a continua: Le mai iei, nu-i așa?

— Cum adică?

— Medicamentele. Le iei, nu?

— Bineînțeles.

— Și Risperdalul?

— Da.

— Știi că ai nevoie de ele, da, Thorkind?

— Da, știu, răspund mult prea repede.

— Adună-te! mă întrerupe Ulf. Eu nu-s nenorocitul de capelan, cu umerii căzuți, gata să-și facă norma de trimiși la ceruri.

Respiră din nou cu greutate. I-am întrerupt ritualul de fumător și va trebui să-și aprindă altă țigară imediat ce-o fumează pe cea de acum până la filtru.

— Zicea că sunt ca o albină fără flori.

— Cine?

— Capelanul închisorii.

— Faci mișto?

— Nu.

Ulf aprinde altă țigară, încă gâfâind în receptor.

— Spune-mi povestea, Thorkild. Poți face asta pentru mine?

Mă hotărâsc să-l las să savureze țigara și să-i spun povestea.

— Sunt o albină într-o lume fără flori și depinde doar de mine să hotărâsc cum îmi petrec timpul înainte să vină iarna.

— Iarna?

Ulf pufăie, respirând cu o ușurință armonioasă. Îi pot auzi prin receptor mulțumirea din inhalarea și expirarea fumului.

— Iarna, care atinge viața noastră, a tuturor, mai devreme sau mai târziu, șarjez eu, simțind cum mi se încordează mușchii.

Mă afund din nou în canapea, lăsând-o să mă înșface între perne. Efectul pastilelor puternice face ca durerea să se disperseze și să dispară.

— Faci mișto de mine, nu? Zi-mi că glumești, Thorkild!

— Nu. Nu fac mișto. De parcă ascuți valurile care se sparg de stânci. Șșșșppp... puuum. Șșșșppp... puuum.

— Țsta-i sunetul cel mai nasol pe care l-am auzit vreodată: Șșșșppp... puuum. Pot să-l folosesc și eu?

— Chiar te rog!

— Thorkild, spune Ulf, când sunt pe cale să pun receptorul jos.

Vocea lui e atât de ridicată, încât tulbură ambianța.

— Este cineva care vrea să discute cu tine.

— O?

— Cineva pe care-l cunoști. De dinainte.

Ezită, oprindu-se, ca și cum tot nu se hotărâse dacă chiar ar fi trebuit să-mi spună înainte ca întregul grup de sprijin să aibă șansa de a analiza cheștiunea.

— Cine?

— Unchiul lui Frei, spune Ulf în cele din urmă, înainte de a adăuga: și fosta lui nevastă, Anniken Moritzen.

— Arne Villmyr?

Simt cum neliniștea mă învăluie pe furiș. Dintr-odată mi se usucă gura, în timp ce praful și lumina care ating pătura din lână întinsă la fereastră îmi atacă ochii.

— De ce?

— N-are nicio legătură cu Frei, răspunde Ulf cu o voce încordată, ca și cum nu-i complet sigur de ceea ce face. Arne și fosta sa soție au un fiu...

— Arne este homosexual, intervin sfidător.

Nu mă încântă direcția în care o ia discuția și, în același timp, simt înăuntrul meu o neliniște crescândă și dorința de a închide telefonul, de a alunga lumina și zgomotele.

— Cu toate astea, spune Ulf calm, fără a-mi oferi nicio scuză ca să întrerup apelul, are o fostă soție și un fiu...

— Și ce-are asta de-a face cu mine?

Închid pleoapele strâns și-mi întorc fața de la pătura din lână și lumina care pătrunde prin ea.

— Dacă m-ai lăsa să termin, șoptește Ulf, expirând zgomotos. Vezi tu, Anniken Moritzen este una dintre pacientele mele. Are nevoie de... ezită din nou, inspirând adânc înainte de a continua. Au nevoie de ajutor. Fiul lor a dispărut.

— Nu sunt detectiv particular.

— Nu, Doamne ferește, icnește el. Însă Anniken mi-e prietenă și nu știu cum aș putea s-o ajut într-o astfel de situație. În plus, tu și Arne aveți un

trecut împreună, unul de care nu poți scăpa, indiferent ce faci, iar acum a cerut să i se îngăduie să vorbească cu tine. Cred că-i datorezi măcar atât.

Durerea îmi întinde pielea feței, pune presiune pe ochi și pe stratul de suprafață al creierului.

— Te rog, gem printre dinți. Nu astăzi, nu acum.

— Discută cu ei... ascultă ce au de spus.

— Nu vreau.

Ulf oftează din nou.

— Ți-ai luat porția, Thorkild, ai coborât în temniță și te-ai întors. Ești alt om. Își trage sufletul, în vreme ce-și stinge țigara. Pe jumătate fumată, irosită. Să nu lași camera aia de cămin să se transforme în noua ta celulă de închisoare. Trebuie să ieși, să vorbești cu oamenii și să descoperi cine vrei să intre în noua ta viață, dincolo de zidurile închisorii.

— Știu, șoptesc, afundându-mă din nou în canapea.

Deschid ochii și-mi forțez privirea să înfrunte lumina strălucitoare care pătrunde prin pătura din lână, rămânând așa până mă podidesc lacrimile.

— Ce-ai spus?

— Că știu.

— Sigur?

Ulf Solstad își coboară vocea la un nivel mai terapeutic.

— Bine, spune el, când vede că nu răspund. Răsufierea îi e mai domoală acum. Atunci, poți să vii pe-aici puțin mai încolo și să ne uităm și la medicamentele alea ale tale. O să faci asta? Vrei?

Cea de-a treia încercare a lui Ulf de a fuma țigara perfectă va trebui făcută într-o minunată izolare.

Capitolul 3

Arne Villmyr stă lângă Anniken Moritzen, care-i așezată pe scaunul de birou cu mâinile împreunate pe pupitrul din fața ei. În spatele lor, trei ferestre din podea și până-n tavan dezvăluie peisajul din Forus, cu autostrăzile sale zgomotoase, structurile verzi și clădirile industriale. Arne este îmbrăcat cu același bun-gust ca și prima oară când ne-am întâlnit, acum patru ani, în vila sa de la Strohaug Vest. Însă părul i s-a rărit, iar fața-i e mai palidă.

— Thorkild Aske? se interesează Anniken Moritzen, fără a se ridica de pe scaun.

— Da, răspund fără nicio tragere de inimă, apropiindu-mă.

— Mă bucur să te cunosc, îmi răspunde nu prea încântată. Devin conștient de indiferența ei sfidătoare când îmi strânge mâna. Observ cum colțul drept al gurii ei refuză să răspundă impulsului de a zâmbi și rămâne nemișcat. Rezultatul încercării de zâmbet e mai degrabă un surâs disprețuitor.

Arne Villmyr nu schițează nicio mișcare când mă întind să-i strâng mâna.

— Am adus o poză cu el.

Anniken Moritzen scoate o fotografie dintr-un sertar al biroului.

— Grozav! mă avânt eu, aplecându-mă spre ea și apuc fotografia cu ambele mâini, ca să nu-mi alunece printre degete și să cadă pe podea.

— A fost făcută acum cinci luni, pe când îmi vizitam părinții în Iutlanda.

Anniken vorbește cu un soi de accent din înalta societate, din Eiganes, în Stavanger, fără să-și ascundă originea daneză. Are în jur de cincizeci și ceva de ani și e îmbrăcată într-un costum albastru-închis, cu sacou, fustă și o bluză albă, care are doi nasturi de sus descheiați. Îmi dau seama că trebuie să fie cu cel puțin un cap mai înaltă decât fostul ei soț.

— Pare să fie un loc grozav unde să crești un copil.

Mă privește de parcă se pregătește să spună că știe la ce mă refer, dar se abține.

— Este ultima fotografie pe care o am cu el.

Zăbovește cu ochii la imaginea în care ea este surprinsă în grădina părinților, făcând grătar și bând suc natural de fructe. Fiul ei, Rasmus, se ocupă de grătar, îmbrăcat într-un șort roșu al echipei de fotbal Liverpool, cu sandale și o bonetă albă de bucătar-șef. E bronzat și are o constituție athletică. Bunicul său trage o dușcă, în vreme ce Anniken Moritzen stă pe un scaun, făcând cu mâna spre aparatul de fotografiat.

— Rasmus și niște colegi de școală și-au petrecut anul trecut călătorind în jurul lumii cu un iaht.

Anniken privește visătoare fotografia, în timp ce vorbește, ca și cum încearcă să stoarcă și ultimele picături de energie din amintirea pe care i-o trezește.

— Însă după călătoria din nordul Norvegiei, lui Rasmus i-a venit ideea de a transforma un fost centru de conferințe dintr-un far de acolo într-un hotel pentru amatorii de activități.

— Hotel pentru activități?

— Scufundări în căutarea epavelor, pescuit cu harponul și tot felul de alte activități în aer liber. Rasmus zicea că este ceva foarte popular în alte țări.

— Câți ani are? Întreb, deși știu deja.

În autobuz, pe drumul spre Forus, am găsit un articol dintr-un ziar online din Tromsø pe tema dispariției unui tânăr de douăzeci și șapte de ani,

despre care se crede că ar fi murit într-un accident de scufundare, nu departe de satul Skjellvik, în districtul Blekøyvær.

— Rasmus al nostru are douăzeci și șapte de ani.

— Și când s-a dus acolo?

— Anniken a cumpărat locul pentru el, vara trecută, zice Arne.

În spatele său, briza mării a început să poarte cu ea norii de ploaie. Umbre argintiu-cenușii se bulucesc către sud-vest.

Anniken dă din cap fără să se uite la niciunul dintre noi.

— Întreaga insuliță și farul au fost lăsate de izbeliște după ce fostul centru de conferințe a dat faliment prin anii optzeci. Rasmus s-a dus acolo imediat, cu câțiva prieteni care să-l ajute cu renovările înainte să se termine sezonul estival.

— Când a dispărut?

— Ultima oară am vorbit cu el vineri, acum cinci zile. Poliția i-a găsit barca ieri-dimineață. Așa au ajuns la concluzia că s-a dus la scufundări, fie sâmbătă, fie duminică.

— Iar tu?

Îi arunc o privire lui Arne Villmyr, care se holbează absent drept înainte, ca un soldat în poziție de drepti, în vreme ce ploaia începe să bată în ferestrele din spatele său. Arne clatină ușor din cap, tocmai când cerurile se deschid deasupra noastră cu un bubuit asurzitor, iar apa începe să se scurgă pe sticlă în șiroaie repezi.

— Nu prea țin ei legătura, răspunde Anniken, strângându-și brațele pe lângă corp, de parcă se trezise sub torentul de afară.

— Era singur când a dispărut? întreb, privirea mea mutându-se de la fotografia în tonuri cenușii dincolo de geam.

— Da, în ultima lună rămăsese singur.

— De ce crede poliția că s-a înecat?

„Încă puțin, Thorkild”, îmi spun în gând, acompaniat de zgomotul apei pe geamul încasabil. „Încă vreo câteva întrebări și te poți întoarce acasă”.

— Atunci când au găsit barca, echipamentul de scufundare lipsea. Când avea timp, Rasmus mergea la recifele din spatele farului și făcea scufundări. Vineri zicea că ar vrea să iasă la scufundări în weekend, dacă e vreme destul de bună.

— Aveți vreun motiv să vă gândiți că s-ar fi putut întâmpla și altceva cu el sau că n-a fost un accident la scufundări?

— Nu.

După expresia feței sale, pot să-mi dau seama că se enervează. Probabil o întrerup în același punct ca și ceilalți cu care vorbise de la dispariția fiului ei. Simt un impuls să mă duc la ea și s-o scutur zdravăn, să-i spun să se

trezească odată. Să nu mai viseze. Asta n-o ducea niciunde; visurile nu fac decât să frângă inimile și să distrugă oamenii. Visurile pe care le visăm cu ochii larg deschiși.

— M-am dus acolo imediat ce n-am primit niciun răspuns. Simțeam că ceva nu e bine.

Anniken Moritzen se întoarce spre fostul ei soț.

— Ți-am spus asta, da? Mi-ar fi răspuns la telefon. Întotdeauna sună înapoi.

Arne își pune prudent mâna pe umărul ei și clatină din cap.

— Însă acolo era furtună, continuă ea. Șeful poliției locale și ajutorul lui au refuzat să mă ducă la far și m-au tratat ca pe o pacoste isterică, pe care o puteau îndruma spre o cameră de hotel din Tromsø, la o sută de kilometri distanță, în timp ce ei stăteau în birourile lor fără să miște un deget. Nu mă ajuta nimeni, nimeni nu făcea nimic. Ei stau pur și simplu degeaba, pricepi? Stau cu mâinile-n sân, în timp ce băiatul meu e undeva, pe mare, și are nevoie de ajutor. Suspină cu amărăciune. De-asta am venit din nou acasă, Arne, șoptește ea, cu ochii podidiți de lacrimi. Fiindcă ziceai c-o să găsești pe cineva care să ne ajute. Cineva care să asculte. Ți amintești? Ai promis c-o să găsești pe cineva care să ne ajute.

Arne închide ochii și-i ține așa, în vreme ce dă din cap, iar și iar. Anniken Moritzen se întoarce din nou spre mine.

— Tu, Aske. Inspiră adânc și-și șterge obrajii cu dosul palmei. Ei o să fie de acord să discute cu tine. Știu asta. O să-l găsești, spune zâmbind cu căldură la ce-i coace fantezia prin minte.

Stăruie în iluzia că ar mai fi timp.

— Da, vei putea să-l găsești pe Rasmus pentru mine.

Încă o dată îmi cobor privirea spre bărbatul din fotografie.

Când eram de vârsta lui Rasmus, eram inspector-șef al poliției din Finnmark și-mi petreceam vremea convingându-i pe conducătorii beți ai motoscuterelor de zăpadă să nu mai facă praf semnele de circulație din zonă.

— Nu sunt detectiv, încep să spun, punând fotografia pe biroul din fața mea.

— O să te plătim, interveni Arne Villmyr. Dacă-ți faci griji pentru bani.

— Nu-i vorba de-asta, șoptesc eu.

Am de gând să spun că este prea târziu. Că nimeni nu poate dispărea pe mare în astfel de circumstanțe pentru ca apoi să se întoarcă după aproape o săptămână. Însă Arne Villmyr deja s-a ridicat de pe scaun și este pe cale să dea ocol biroului.

— Haide, zice el, apucându-mă de umăr.

Arată brusc spre ușă.

— Hai să discutăm afară.

O lăsăm pe Anniken Moritzen și ieșim pe coridor, mergând până la lift.

— Așadar, spune el, dându-mi drumul la braț când ajungem acolo. Apasă butonul liftului și se întoarce spre mine. Acum suntem iarăși numai noi doi.

— Ascultă..., dau să spun, dar mă întrerupe.

— Fiul meu e mort, spune calm Arne Villmyr, aranjându-și cămașa. Nu-i nimic de investigat, continuă el când termină cu aranjatul. Se uită la mine. Tu nu trebuie decât să te duci acolo, să-i găsești cadavrul și să-l aduci acasă.

— Dumnezeu! exclam eu, depărtând uluit brațele. Și cum crezi că am să fac asta?

— Înnoată, scufundă-te, sari prin cercuri de foc, nu-mi pasă cum o faci. L-am pierdut pe Rasmus când mi-am părăsit familia, cu ani în urmă. Însă nu poate dispărea ca și cum n-a existat niciodată. Avem nevoie de un mormânt la care să mergem.

Mușchii maxilarului lui Arne se încordează și ochii-i devin necruțători.

— Și m-am convins pe mine însumi că tu ești cel care ne poate oferi așa ceva. Numește-o plata unei vechi datorii, spune-i cum mă-sa ai tu chef, doar găsește-l și adu-l acasă.

— Arne, îndrăznesc eu. Te rog. Nu te poți folosi acum de ce s-a întâmplat cu Frei. Nu în felul ăsta...

— Ajunge, Thorkild, spune el, la fel de netulburat și ferm ca până acum, cu toate că pot să-i văd pieptul ridicându-i-se pe sub cămașă. Nu vei vorbi de ea. Nu încă. Decât după ce-l găsești pe Rasmus și-l aduci acasă. După aia, n-ai decât să te târăști înapoi în văgăuna de unde-ai ieșit și să faci ce-ți place cu restul vieții tale. Dar până una-alta: tu cauți, iar eu te plătesc. Ai priceput?

Liftul a urcat și a coborât din nou când Arne se întoarce și se îndreaptă spre biroul lui Anniken Moritzen. Se oprește în fața ușii, cu spatele la mine.

— Dă-ne un mormânt, Aske, zice el și pune o mână pe clanță. Încă un mormânt. Îți cer prea mult?

Capitolul 4

Căminul meu de nefamiliști este întotdeauna cel mai cenușiu la căderea serii. Lumina firavă din jurul păturii de lână pe care am agățat-o în fața ferestrei din sufragerie, ca într-un alcov, subliniază, pur și simplu, paloarea bolnavă care umple încăperea din podea până-n tavan. Aud ploaia de afară clipocind prin mocirlă și hurelul mașinilor care se deplasează înainte și

Înapoi pe podul suspendat ce leagă orașul de Grasholmen, Hundvåg și insulele de dincolo de ele.

Zac pe canapea. În fundal, radioul pâraie în ritmul bolboroselilor cafetierei.

Îl ascult pe Leonard Cohen proclamând răgușit: *...You who wish to conquer pain, you must learn what makes me kind...* În primele stadii ale tratamentului meu, Ulf mi-a sugerat să ascult muzică după ce-mi iau doza de seară, pentru ca trupul să primească toți stimulii sedativi de care are nevoie ca să combat insomnia, dar tot prefer radioul și imprevizibilul pe care-l aduce.

Întorcându-mă pe-o parte, îmi îndrept fața spre beznă și spre scaunul dintre perete și colțul bucătăriei și aud dintr-acolo un sunet.

— Frei, icnesc și mă ridic în același moment când vocea lui Cohen se amplifică din nou, ca o coardă melodioasă de violoncel: *...You say you've gone away from me, but I can feel you when you breathe...*

Încăperea miroase brusc a pământ și umezeală. Mă târăsc cu grijă de pe canapea și mă ridic în picioare. Înăuntrul meu, prin tot corpul, simt niște pișcături ascuțite. Nerăbdare, încântare față de ce urmează să se întâmple.

Mă îndrept spre scaun și întind mâna prin beznă, înaintea mea, în clipa în care radioul hârâie din nou înainte ca muzica să se stingă, pentru a fi înlocuită de un zgomot scrâșnit, de fundal, care se confundă cu ploaia de toamnă de afară.

Dansăm. Contopiți cu huruitul frigiderului din chicinaț înghesuită a camerei de cămin. Nicio muzică, niciun fel de lumină, doar murmurul ploii și cerul sfârtecat de deasupra noastră. Nu-mi mai simt obrazul arzând de durere. Tot ceea ce văd sunt buzele ei, tremurând ușor în ritmul legănării monotone, dintr-o parte într-alta, a trupurilor noastre.

— N-aș fi crezut c-o să te mai văd vreodată, zic și încep să plâng convulsiv, în vreme ce simt o explozie undeva sub pielea feței, iar lacrimile adunate în canalele lacrimale vătămate izbucnesc, în sfârșit, libere.

Părul ei blond, ciufulit, precum porumbul își pierduse toată culoarea și luciul. Mireasma esențelor de plante necunoscute, ierburi și vanilie a dispărut, luându-i locul duhoarea brută de săpun sterilizant și pământ rece. Parfumul ei, al nostru, a dispărut, spălat de timpul pe care l-am petrecut despărțiți.

— Dar acum te-ai întors.

Îi țin degetele într-ale mele, îi trag trupul mai aproape și încerc să-mi îngrop fața în părul ei, inhalând iar și iar, înainte ca pe piept să-mi cadă greu capul ei.

— Vino, găfâi istovit, cuprinzându-i talia cu brațul și trăgând-o mai

aproape de mine.

Ne împleticim spre canapeaua-pat, unde aduc pătura și-mi acopăr umerii cu ea, precum o capă, înainte de a mă întinde. Îmi dau seama că tremur când trupul său rece îl întâlnește pe al meu.

Tremur de fericire.

Capitolul 5

Prima mea zi cu Frei, Stavanger, 22 octombrie 2011

Mă întorsesem recent la postul meu de la Afacerile Interne din Bergen după aproape un an de zile în Statele Unite. Din moment ce mi se atribuisese o misiune în Stavanger, m-am pomenit pe treptele de la intrarea într-o vilă din partea de vest a orașului, cartierul Strohaug, unde trebuia să mă întâlnesc cu avocatul asociat unuia dintre cele două cazuri pentru investigarea cărora venisem în oraș.

Primul caz era o posibilă încălcare a secretului profesional, presupunându-se că ar fi fost comis de un angajat al tribunalului, în legătură cu o situație de compensare materială în care erau implicate două companii petroliere străine, ambele cu sediul în oraș. Celălalt caz era mult mai serios. Un ofițer de poliție de la secția din Stavanger fusese raportat de un coleg pentru mai multe încălcări ale codului penal și ale legii privitoare la arme. Pe la sfârșitul săptămânii aceleia, aranjasem un interviu cu ofițerul acuzat.

— Cine ești? se interesă brusc o voce din spatele meu pe când sunam la sonerie.

Soarele strălucea și era o vreme caldă și plăcută, cu toate că toamna își lăsase amprenta pe frunzele copacilor. M-am răsucit pe călcâie. Ochii ei erau înguști și proeminenți, iar fața ovală îi era încadrată de un nimb de bucle prinse în coadă.

— Thorkild Aske, am răspuns făcând un pas într-o parte. Și tu cine ești?

— Frei, zise ea urcând treptele până lângă mine.

Avea douăzeci și ceva de ani și aveam aproape aceeași înălțime.

— Pe cine cauți?

— Am o întâlnire programată acum, la ora cinci, cu Arne Villmyr. Locuiește aici?

— Ești de la poliție?

— Într-un fel.

Frei își puse mâna pe balustradă și se lăsă pe spate, scrutându-mă cu o

privire pasională și tinerească, făcându-mă să-mi doresc să mă feresc rușinat de vârsta mea și de nepotrivirea fizică.

— În ce fel, deci?

— Lucrez pentru Afacerile Interne din poliție, noi suntem cei care...

Îmi aruncă un zâmbet strâmb înainte să apuc să-mi termin propoziția, apoi deschise ușa cu mâna liberă.

— De fapt, ce treabă ai cu unchiul Arne? O să-l arestezi?

— După cum am zis, eu...

— Frei? Tu ești? Intră repede și închide ușa după tine, se auzi un glas de bărbat din casă. Cred că avem un cuib de viespi sub verandă și nu vreau să-mi intre până-n living creaturile astea oribile.

Mi-am ațintit ochii spre cer și spre lumina neîndurătoare a soarelui, înainte de a-i coborî din nou asupra lui Frei. Se îndepărtase de balustradă, își azvârlise sandalele în hol și se îndepărta agale, desculță, spre sufrageria de la capătul coridorului luminos.

— E un bărbat afară, îi zise destul de tare cât s-o pot auzi. Un fel de polițist și vrea să discute cu tine...

Capitolul 6

Priveliștea care mă întâmpină dimineața în oglindă arată ca un spectru hidos al lumii de dincolo. Tenul meu este palid și cenușiu din cauza lipsei luminii soarelui și a vitaminelor. Am ochii micșorați, cu semicercuri vineții și pleoapele umflate, care nu se deschid aproape deloc.

Mă spăl pe față și-mi plimb buricele degetelor peste cicatricea ca o semilună de sub ochi, urmând linia în jos până la dâra neregulată din mijlocul obrazului, atingând fiecare adâncitură și semn care-mi „înfrumusețează” chipul. Durerea izbește aproape imediat.

— Nu pot, îi șoptesc feței din oglindă, în timp ce bâjbâi în cutia cu blistere după medicamentele de dimineață. Ar fi trebuit să știe asta. Nu sunt pregătit.

După ce-mi iau pastilele, mă îmbrac și mă duc la fereastră, dau la o parte pătura de lână și privesc afară: este una dintre zilele acelea în care soarele nu strălucește, nici nu plouă, totul este de un cenușiu-albăstrui palid, ca și cum lumina de pe cer șovăie să se aprindă.

Dau să mă întorc de la fereastră, când zăresc un individ cu cască pe cap, îmbrăcat cu un tricou mulat pe corp și pantaloni scurți de ciclism, care pedalează spre clădirea căminului. Oprindu-se lângă intrare, privește în sus, spre fereastra unde stau și-și scoate mobilul. Ulf Solstad, înalt de aproape un metru nouăzeci și trei, are un fizic puternic și e aproape chel. La ceafă are un smoc de păr des, roșcat, prins într-o coadă de cal, cam ca vechii samurai japonezi.

Las să cadă colțul păturii și mă retrag spre canapea, tocmai când începe să sune telefonul.

— Bună dimineața, Thorkild, zice Ulf cu sufletul la gură când răspund în sfârșit. M-a sunat Anniken Moritzen, nu cu mult timp în urmă. Zice că tocmai a primit un mesaj de la tine.

— Da.

Mă afund în canapea și încerc să mă concentrez asupra furnicăturilor din obraz, astfel încât să nu mai simt nicio altă durere pe moment și să le las să preia controlul.

— Nu pot să mă duc.

— Cum așa?

— N-are niciun rost.

— Pentru că?

— Arne spune că fiul lor e mort.

— Probabil are dreptate.

— Dumnezeuule, gem exasperat. Atunci ce dracului vreți de la mine?

— Facem asta pentru Anniken, răspunde Ulf calm. Într-o bună zi își vor găsi băiatul. Un cadavru umflat și odios după atâta stat în apă, unde l-au ciugulit peștii și crabii. Dar a rămas tot copilul ei, pricepi? Și-ți spun că nu e în stare să suporte ce-o așteaptă. Tu cunoști jargonul poliției și rutinele în astfel de situații și cum evoluează și se desfășoară lucrurile. Poate că, mai mult decât orice, pentru ea este o cale să-și demonstreze că n-a renunțat. Nimeni nu poate renunța până nu știm sigur, Thorkild. Până când n-au fost încercate toate căile. Ești de acord cu mine?

Nu spun nimic; doar stau cu mobilul în mână și mă holbez la pătura de lână care acoperă fereastra.

— Coboară, Thorkild, adaugă Ulf când vede că nu răspund.

— Nu.

Vocea mi se frânge și lacrimile îmi năpădesc ochii, dar fără să găsească eliberare prin canalele lacrimale distruse.

— Atunci deschide-mi și urc eu.

— Nu vreau.

— Nu plec până nu vii jos, ori mă lași să intru.

— Nu poți, continui îmbufnat când nu mă pot gândi să spun nimic altceva. Trebuie să te duci la lucru.

— În dimineața asta pontez la tine, răspunde Ulf, tot fără să-și piardă calmul și fără să-și aprindă nicio țigară.

Fără să fie dispus să renunțe.

— Futu-i!

Sar de pe canapea.

— Cum e posibil să fii atât de încăpățânat? Nu pot să înțeleg. Trebuie să mă duc acolo și să vâslesc în jurul blestematei de insule în căutarea unui tip despre care toată lumea spune că-i mort, înecat și dispărut pe vecie?

— Apropo, mai e un motiv pentru care vreau să te duci acolo.

— Care-i ăla?

— Elizabeth.

— Sora mea? Ce-are ea de-a face cu toate astea?

— Nimic.

— Și?

— Când ai văzut-o ultima dată?

Ridic sfidător din umeri.

- Vreau să vorbești cu ea când ajungi acolo.
- Despre ce?
- Despre tine și despre cele prin care ai trecut.
- De ce?

— Gândește-te la asta ca la o necesitate a noii tale vieți, Thorkild. Nu mai supui la interogatorii; tipul care strângea informații e mort, nu mai are nici onoare, nici loc de muncă. Acum ești la fel ca oricare dintre noi, un... furnizor de informații. Indiferent cât de dureros ar fi să accepți asta.

Lipsa de subtilitate a lui Ulf și declarațiile sale moralizatoare ar putea să le pice cam greu la stomac unor oameni cu un ego sensibil și o încredere de sine dată peste cap. Spre norocul meu, ego-ul mi-a crăpat, iar încrederea în sine s-a dus și și-a găsit condiții mult mai convenabile prin altă parte.

— Ai nevoie de oameni responsabili în jurul tău, continuă el. Dar mai trebuie să găsești și puncte solide de referință în exteriorul cercului tău terapeutic. Și primul lucru pe care aș vrea să-l includem în această paradigmă ar fi sora ta, Liz, de care știu că ești atașat, poate chiar mai mult decât ești gata să recunoști. În plus, m-am tot gândit la ce-am vorbit ieri și am să-ți dau o rețetă pentru OxyNorm, pentru călătoria ta. Așa vei avea la îndemână niște pastile care acționează rapid dacă ai vreodată nevoie de ele. Ce părere ai?

Simt cum ceva începe să mă furnice pe undeva prin abdomen, ridicându-mi-se pe șira spinării până la ceafă, precum și secreții intense de salivă.

- Cât de mult?
- La fel ca data trecută.
- Și ce se întâmplă dacă trebuie să stau acolo mai mult de o săptămână?
- Atunci am să-ți trimit prin e-mail o rețetă nouă, oriunde ai fi.

Pun mobilul înapoi pe măsuta de televizor și-mi apăs gura cu pumnii. Durerea din obraz a dispărut, topindu-se exact atunci când, pentru prima dată, am nevoie de ea.

— Futu-i, futu-i, futu-i! șuier în pumni, mușcându-i până când, în cele din urmă, inspir adânc și iau telefonul de pe masă.

Ridic încă o dată colțul păturii de la geam.

— OK, șoptesc în telefon. Mă duc. Vino sus.

Ulf încă are telefonul la ureche atunci când deschid ușa. Dă din cap și intră în cameră, dar înainte de toate smulge pătura de la fereastră și se prăbușește pe canapea, care scârțâie sub greutatea lui.

— Bine, atunci, și când te duci la Tromsø? Pe la trei jumătate? Bine.

Pocnește din degete și arată din cap în direcția chicinetei.

Strâng din umeri.

— Ce-i?

— Scrumieră, pentru Dumnezeu!

Își lasă geanta jos și pescuiește dinăuntru portofelul și un pachet de Marlboro Gold, își scoate cardul Visa și o țigară pe care o aprinde cu un gest nervos, înainte de a inspira cu lăcomie.

— Bilet doar dus, da.

Fumul înțepător de țigară își găsește drum spre nările mele și mi se așază sub bărbie, chiar sub piele. Mă întorc și intru în baie, unde-mi scot trusa de toaletă și-mi pun mașina de ras, organizatorul de medicamente și punga cu medicamente lângă periuța de dinți și celelalte articole de toaletă. După aceea mă duc în bucătărie să iau cafetiera și radioul portabil, în vreme ce Ulf pare să intre pe linia de așteptare în conversația telefonică.

— Salutare, urlă el dintr-un nor de fum, de pe canapea, și dă cu ochii de cafetieră, pe care sunt gata s-o învelesc într-un prosop. N-ai nevoie de aia. Să știi că au cafea și în nordul Norvegiei.

— O prefer pe a mea, protestez.

— Dar pentru Dum... nu, nu contează, gesticulează el spre mine și face o grimasă. Da, n-ai decât, ia-o, pune și niște suluri de hârtie igienică, o perie de duș și niște cârpe de pantofi, din partea mea, n-ai decât.

Apoi își reia conversația telefonică:

— Alo? La cât ziceai că se ajunge?

Odată ce și-a încheiat conversația și și-a aprins o altă țigară, se întoarce cu fața spre mine, dând din cap pe când fumul îi pătrunde în plămâni.

— Știi ceva? spune el când, în cele din urmă, suflă fumul afară. Cred că, de fapt, călătoria o să-ți facă bine. Chiar bine...

Capitolul 7

Afară e deja întuneric când avionul aterizează pe aeroportul din Tromsø. Un strat fin de zăpadă proaspătă acoperă solul. Îmi ridic bagajul și ies, în aerul rece, în căutarea unui taxi. Cincisprezece minute mai târziu, soră-mea se holbează neîncrezătoare la mine.

— Thorkild?!

Mă îmbrățișează.

— Bună, Liz!

Mă simt bine strângând-o în brațe și nu-i dau drumul când încearcă să se desprindă.

— E totul în ordine?

Își plimbă un deget dolofan peste obrazul meu, în vreme ce ochii ei

rotunzi mă studiază cu atenție.

— Clasa-ntâi, răspund.

— Când ai ieșit?

— Acum câteva zile.

— Și ce faci aici?

— O investigație, răspund.

— O investigație? Te-ai întors în poliție?

— Nu.

— D... dar, se bâlbâie ea, clătinând neîncrezătoare din cap.

— Pot să intru?

— Da, bineînțeles.

Intrăm în hol, unde rămânem și ne uităm unul la celălalt fără să spunem nimic. Arată bătrână și epuizată. Împlinește cincizeci de ani vara asta, însă pare mult mai în vârstă. Are ochii umflați, ca și cum a plâns până mai adineauri. Mâinile-i sunt aspre și durdulii și-i tot supraponderală. Anii scurși de când ne-am întâlnit ultima dată și-au lăsat amprenta asupra noastră, a amândurora.

— Arăți trist, Thorkild.

— Nu-ți bate capul cu asta. Cum îți merge?

Bate imperceptibil în retragere.

— Mi-e foarte bine.

— Te mai bate?

— Thorkild, promite-mi că n-ai să...

Îi citesc disperarea-n privire și, în același timp, simt cum clocotesc înăuntrul meu.

— Nu fac decât să întreb dacă soțul tău te mai bate, da? Judecând după vânătăile de pe gâtul și de pe brațul tău, se pare că și-a dus hobby-ul pe noi culmi.

— Nu mă pot confrunta cu asta acum. Momentan, Arvid și cu mine ne înțelegem destul de bine, și nu poți veni tu aici ca să strici totul. Nu vreau... N-am să îngădui așa ceva.

Clatin din cap și pășesc în sufragerie, având încă pantofii în picioare.

— Unde-i?

— Thorkild! strigă ea cu o voce tremurătoare, isterică, dobândită după anii de trai alături de un șofer violent de TIR, care nu se poate abține să nu pună mâna pe ea într-o manieră cu totul nepotrivită.

Aud un scârțâit de sus și sar câte trei-patru trepte odată înainte de a trânti de perete ușa dormitorului.

Arvid stă în pat, cu spinarea cocârjată, ochii-i șovăielnici acoperiți de smocuri de păr unsuros, negru și nespălat.

— Ce dracu' faci aici? Întreabă înainte să traversez încăperea și să-l lovesc în față.

Căzând pe spate, Arvid se rostogolește din pat și rămâne cu capul ascuns sub noptieră. În clipa următoare, Liz intră plângând în încăpere și începe să tragă și să-mi smucească de haină, smiorcăindu-se și urlând în același timp.

— Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Arvid se chinuiește să se ridice în cele din urmă în picioare, acoperindu-și urechea cu mâna. Ochii lui pătrunzători se fixează asupra lui Liz.

— Vezi? Uite ce-ai făcut. Ticălosul ăsta e periculos; mereu am spus-o, nu? E un monstru, pricepi?

Scuipând sânge, își șterge mâinile de maiou. Liz se smulge de lângă mine și aleargă la soțul ei. Degetele îi mângâie fața, pe când îi șoptește vorbe liniștitoare.

Arvid îi dă mâna la o parte și se întinde spre mine.

— Cred că ar trebui să ai a dracului de mare grijă, altfel te dau în gât și-o să te ducă înapoi, știi asta, ucigaș nenorocit! latră el din mers. Și dacă mai ești aici când mă întorc, tu o să fii de vină pentru ce se întâmplă.

Își înfige cotul în mine în drum spre ieșire și trăneste ușa în urma lui.

* * *

— Sincer vorbind, asta vrei tu de la viață, Liz?

A făcut cafea, a scos prăjituri și fursecuri și stăm împreună pe canapea, în sufrageria neschimbată de când am fost aici ultima dată. Singura noutate este un scaun din piele neagră, în fața televizorului. Fără îndoială, al lui Arvid.

— Nu-i cum crezi tu.

Se uită la mine și hotărăște să schimbe subiectul.

— Ai vorbit cu mama de când ai ieșit? Întreabă de tine ori de câte ori o sun.

— N-am avut timp.

— Ziceau că starea sănătății ei s-a deteriorat în ultima vreme.

Liz privește spre farfuria cu prăjituri.

— Dacă n-ar fi atât de îngrozitor de scump să zbori spre Oslo. Iar acum că Arvid este invalid...

— Și tata?

— Este încă activ. L-am văzut la știri cu ceva timp în urmă, în legătură cu construirea unei noi uzine de aluminiu în Islanda. Ziceau că este șeful unui nou grup de protecție de mediu. Un fel de grupare de gherilă. Se pare că-și spun *Kæfa Ísland*.

— „Sufocați Islanda?”

Râd imaginându-mi părul lung, argintiu și ochii scânteietori ai unui

bărbat care urlă într-o euforie viscerală de fiecare dată când poliția încearcă să-i târască pe el și camarazii săi departe de încă o facilități industrială, încă un marș de protest împotriva forțelor conducătoare ale capitalismului din insula noastră vulcanică.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Îmi amintești de el.

Privirea lui Liz trece peste rețeaua de cicatrice de pe obrazul meu înainte de a mă privi iarăși direct în ochi.

— Aproape că-l văd pe el, așa cum mi-l amintesc de când eram mici.

Scoate un oftat care-i face întregul trup masiv să se cutremure pe canapea.

— În afară de păr, desigur. De ce ți-l tunzi întotdeauna atât de scurt?

— În ce fel? Întreb fără nicio expresie, privind izbucnirea ei de bucurie ofilindu-se și pierind. În ce fel suntem asemănători? Cred că vorbești despre acea legătură chimică, total unică, dintre noi. Acel fluid coroziv pe care-l secretăm, care aprinde și distruge totul și pe toți cei care intră în contact cu el. La asta te referi?

— Thorkild, știi că nu asta am vrut să spun. Știu că n-ai vrut niciodată... că ceea ce i s-a întâmplat lui... că tu niciodată...

— Atunci despre ce-i vorba?

— Eu doar... spune ea apucând un fursec.

Ochii ei își regăsesc drumul spre obrazul meu și rănilor lui.

— Tu, care întotdeauna ai fost chipeș, se văicărește ea, îngropându-și fața în mâini.

— Haide, Liz, spun, punându-mi mâna pe brațul ei, în timp ce mă căznesc să zâmbesc. Nu putem fi toți la fel de atrăgători ca tine când ne apropiem de cincizeci de ani.

— Doamne, las-o baltă, Thorkild, icnește ea, privindu-mă printre degete. Te rog, încetează cu tachinările astea.

— Poftim? Întreb și deschid larg brațele. Vorbesc serios.

În cele din urmă, își ia mâinile de pe față.

— Dar Thorkild, zice ea, odată ce-a terminat de mâncat și și-a șters mâinile de cracul pantalonilor. Nu cred că poți rămâne aici.

— Ușurel, Liz, n-am de gând să rămân. Nu mai am permis de conducere și am nevoie de ajutor să închiriez o mașină.

— Nici pentru Arvid nu-i ușor.

Privirea ei zăbovește pe farfuria de prăjituri goală ca și cum își trage puterea de acolo, dintre firimituri, ca să poată continua cu minciunile pe care și le spune zi de zi, să nu se prăbușească. Indiferent de câte ori îl pocnesc pe criminalul ăla molău și violent, cu care s-a măritat, el va continua

să se dezlănțuie, iar ea va recurge întotdeauna la farfuria cu prăjituri în căutarea forței de a merge înainte. Liz încă are impresia că totul nu-i decât o fază prin care trebuie să treacă, iar dacă va înceta să mai facă lucrurile pentru care o lovește, atunci totul va fi în ordine.

Capitolul 8

Las mașina, pe care mi-a închiriat-o Liz, în parcare hotelului și mă îndrept spre recepție. Mă cazez și cer un permis de parcare. Este vorba de un drum de trei ore, care include două traversări cu feribotul, între Tromsø și centrul administrativ de la Blekøyvær, unde Arne Villmyr a stabilit să mă întâlnesc cu șeful poliției locale în dimineața următoare.

Mi s-a dat o cameră de hotel cu un fel de panoramă. Clădiri pătrate, lumini stradale și întinderi de asfalt. Parisul Nordului se ascunde pe undeva, prin întuneric. Trag draperiile, deschid geanta și-mi scot cafetiera, chiar dacă în camera de hotel există un fierbător electric.

Am întârziat. Este șapte și jumătate, iar trupul mă doare. Setea de a potoli spasmele neconținute îmi face degetele să-mi tremure când scot organizatorul de medicamente și deschid compartimentul cu doza mea de seară.

Tabletele arată ca niște ouă minuscule, de insecte, atunci când mi se rostogolesc în palmă. Le iau pe cele două portocalii, Risperdalul antipsihotic, și le pun înapoi în organizator: înghit celelalte pastile dintr-o sorbitură. După aceea scot un filtru și o pungă de cafea, aduc apă de la chiuveta din baie și pornesc cafetiera.

Imediat ce primele picături încep să curgă în cana de sticlă, pornesc radioul de voiaj și sting luminile, una câte una.

Mă dezbrac și mă strecor sub cuvertură. Corpul deja a început să mi se încordeze. Se instalează o întunecime de nepătruns și se înrădăcinează adânc înăuntrul meu, deschizând uși pe care eu nu reușesc să le deschid singur.

— În sfârșit, bâigui, în vreme ce-mi lipesc și mai tare pieptul de genunchi. În sfârșit, sunt gata.

Zac acolo, așteptând, însă nu se întâmplă nimic. Climatizarea huruie și lumina rece, polară, străpunge draperiile, iar eu rămân nemișcat.

În cele din urmă mă ridic în capul oaselor și scot cutia de OxyNorm cu acțiune rapidă. Extrag două oușoare, le dau pe gât și mă întind din nou.

După ce mai aștept o vreme, iau mai multe pastile și ajung pe culmile

disperării, până la urmă mă îmbrac și ies.

* * *

De cealaltă parte a podului zăresc Catedrala Arctică, conturată pe cerul polar, întunecat și rece. Plimbarea mea ocolește pe lângă marginea bazinului portuar, până când ajung la un centru comercial de lângă cheiul ambarcațiunilor de coastă.

În interiorul centrului mă duc la o parfumerie. Cu grijă, iau sticlele de pe raftul cu produse și o adulesc pe fiecare în parte. După ce verific destul de multe, aleg una transparentă, cu un conținut negru și uleios, cu capacul de culoare uni, care seamănă cu o așchie de lemn carbonizat, încastrat în sticlă și argint, și-o duc la casierie.

— Să v-o împachetez? întreabă vânzătoarea, o femeie de vreo cincizeci de ani, cu machiajul imaculat și părul negru, vopsit, ochi întunecați și buzele subțiri, roșii, date cu ruj.

Dau absent din cap.

— Sigur o să-i placă, spune ea, zâmbind, în timp ce-mi întinde punga cu sticla de parfum împachetată.

— Da.

Arunc o privire în jos, în pungă, la ambalajul roșu.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o împachetați, încep să spun în vreme ce femeia-și drege glasul și o altă femeie în vârstă, îmbrăcată într-un palton, se apropie de mine, aducând o sticlă de parfum cu o albină pe etichetă și cuvântul „miere”, scris cu caractere fine, negre, pe o parte.

— O, bine atunci, zice vânzătoarea și clipește de câteva ori. Puteți să scoateți ambalajul înainte de a i-o dăruii.

Clipește iar de două ori și se întoarce spre femeia cu borcanul de miere.

— O să vă placă, îi spune ea zâmbind. Să v-o împachetez?

Închid punga și plec.

Imediat ce ajung înapoi în cameră, scot punga de la magazin și pun sticla împachetată pe pat, lângă pernă. Mă dezbrac repede și mă întind aproape de tăblia patului, desfac panglica și sfășii hârtia pentru cadouri.

Îi adulesc parfumul chiar dinainte să deschid cutia. Îmi simt pleoapele grele, iar furnicăturile din picioare dispar încet. Trebuie să mă grăbesc și iau sticla din cutie cu degete tremurânde, pe când mă străduiesc să-mi țin în frâu agitația și nerăbdarea.

Îndepărtez cu ușurință capacul argintiu și trag de opritorul care închide mecanismul de presiune. Un jet de particule parfumate țâșnește din duză și mă lovește direct în față când apăs. Strănut și mai apăs o dată înainte de a aluneca în pat, închizând ochii.

Mă întind cu fața în jos pe pernă și aștept. La scurtă vreme, deschid ochii

și mă ridic în capul oaselor. Aerul condiționat aspiră mirosul din cameră și-o umple cu aerul de hotel, steril și rece.

Cobor din pat și verific ca ferestrele să fie bine închise înainte de a mă târî înapoi sub pătură și să-mi dau din nou cu spray pe față. De data asta, îmi pulverizez parfum și pe mâini și pe păr.

— Futu-i!

Mă ridic și înșfac sticla de parfum, îi răsucesc mecanismul și-o duc la gură. Particulele arome îmi inundă limba și coboară pe gâtlee. Scap sticla din mână și cad scâncind pe pat, trăgând cuvertura peste mine.

— De ce nu vii? bâigui îngropându-mi fața în cearșaf în timp ce trupul mi se contractă în convulsii. Nu înțelegi că am nevoie de tine?

Capitolul 9

Prima mea zi cu Frei, Stavanger, 22 octombrie, 2011

În apropierea vilei din Strohaug, apa din fiord, la Hillevågsvatn, scânteia în lumina caldă a soarelui. În spațiile dintre piesele de mobilier, podea și tavan, firișoare minuscule de praf dansau în razele de soare, împrăștiindu-se prin ferestrele masive, orientate spre apus. Aproape că terminasem de examinat plângerea oficială, împreună cu unchiul lui Frei, Arne Villmyr, un avocat comercial, angajat la o companie petrolieră, care formulase plângerea. Stăteam fiecare la un capăt al măsuței de sticlă, în vreme Frei era cuibărită într-un fotoliu la fereastră, citind o carte; avea un MP3 player în poală.

— Lucrează la un proiect.

Arne Villmyr avea cincizeci și ceva de ani. Nuanța tenului său era nici prea albă, nici prea închisă la culoare și cu toate că avea părul rar, era vizibil negru și pieptănat pe spate, lipit de creștet.

— O! M-am întors spre Frei, aflată în lumina strălucitoare a soarelui. Ce studiezi? Ea nu-mi răspunse, nici măcar nu-și dezlipi privirea din carte.

— Dreptul, spuse Arne Villmyr în locul ei. Aici, la universitatea din Stavanger.

Își scărpină bărbia perfect rasă înainte de a-i atrage atenția nepoatei lui.

— Frei!

— Ce este?

Frei opri muzica și se îndreptă de spate.

— Tema aia a ta nu implică și ceva despre cazurile de violență din poliția

din Bergen, în anii șaptezeci?

— De ce întrebi?

— Amicul nostru de aici este de la Afaceri Interne și probabil știe unele lucruri despre subiect.

— Hm..., mi-am dres eu glasul și-am coborât capacul laptopului. Nu știu cât aș putea să te ajut. Desigur, cazurile din Bergen au fost unul dintre motivele pentru care s-au făcut niște schimbări de proceduri în privința anchetatorilor și a procurorilor, la sfârșitul anilor optzeci, iar fosta organizație, SEFO, a fost înființată pentru investigarea problemelor interne. Însă, din păcate, n-am niciun fel de experiență profesională în afară de ceea ce poți citi în cărțile și dizertațiile despre subiect.

Arne dădu absent din cap, în timp ce Frei mă privea cu ochii mijiți.

— Știi ce?

Trecu repede printre degete, înainte și înapoi, cablul boxei.

— Poate că mă poți ajuta oricum.

— Da? m-am întors din nou spre ea.

— Poate aș putea să-ți iau un interviu.

— Despre ce?

— Nu știu sigur. Dar poate ești mai interesant decât pari la prima vedere. Poate că aș putea aborda tema dintr-o altă perspectivă, sau... Ezită vag, înainte de a zâmbi larg. Poate că suntem genul ăla de oameni care ajung să se îndrăgostească unul de altul?

— Doamne Dumnezeule, Frei!

Arne își deschise consternat brațele. Era pe cale să mai spună ceva când Frei izbucni în râs și-și întoarse privirea de la noi, pornind iar muzica și deschizându-și cartea.

— Îmi pare rău.

Arne luă o gură de cafea și plescăi din buze.

— Ei, să vedem dacă reușim să încheiem asta cât mai curând, da? Sunt convins că nu sunt singurul care mai are și altele de făcut astăzi.

Am terminat cu declarația martorilor și am parcurs plângerea depusă de compania petrolieră a lui Arne Villmyr la judecătorul-adjunct din procesul de compensare, pe care-l pierduseră deja în fața Tribunalului Districtual. Așa că știam de pe acum că plângerea va fi respinsă. Afară, cerul se acoperea de nori. Suprafața netedă a apei liniștite dobândise un strat fin de unde tremurătoare. Tocmai îmi strânsesem laptopul, mulțumisem pentru cafea și mă ridicasem să plec, când Frei și-a scos căștile din urechi și s-a uitat spre mine.

— Ei bine? Ce spui?

— Despre ce?

— Tu și cu mine să ne vedem mâine, la șase, la Café Sting?

— Eu... eu... Am vrut să adaug ceva, dar Frei deja își băgase din nou căștile în urechi și-și întorsese privirea în carte.

Arne Villmyr dispăruse în bucătărie.

Aș fi spus asta chiar și atunci. I-aș fi spus că știam, că știusese tot timpul... însă n-am făcut-o. Fără un cuvânt, m-am răsucit pur și simplu pe călcâie și-am plecat.

Vineri

Capitolul 10

Din afara camerei de hotel aud traficul auto care se trezește la viață în orașul Tromsø. Mă doare gâtul și-mi simt limba aspră și uscată. Mirosul ei a dispărut, rămânând doar gustul de uleiuri esențiale și solvenți, care mi s-a impregnat în gură.

Opresc alarma, cobor din pat și mă îndrept spre cafetieră ca să-mi torn o ceașcă de cafea, făcută seara trecută. Am primit un mesaj de la Anniken Moritzen, care-mi spunea s-o sun când ajung la far.

O oră mai târziu, sunt pe drum, traversând podul Tromsø într-o mașină închiriată, îndreptându-mă spre nord. Poți vedea zăpada proaspăt căzută, coborând de pe cele mai înalte creste ale muntelui, profilate pe cerul gri, și un prim-plan cu frunze ofilite și iarbă îngălbenită.

După câteva ore și două traversări cu feribotul, am ajuns în capitala administrativă a districtului Bleikøyvær, unde se găsesc mai multe clădiri oficiale, două băcănii, un atelier auto, un magazin care vinde lână pentru tricotat și are un solar la parter, și un sens giratoriu.

Secția poliției locale se află într-o clădire cubică cu etaj: influența arhitecturii rusești postbelice este copleșitoare. Clădirea verde are rame albe la ferestre. Recepționera îmi spune că o împart cu Serviciile Sociale și de Sănătate de la etaj. Secția de poliție se află la parter.

— Bendiks Johann Bjørkang, spune șeful poliției locale, care vorbește în dialect și are părul castaniu, tuns scurt și mustața luxuriantă. O mână puternică o înșfacă pe a mea. Deci tu ești Thorkild Aske?

— Așa spun unii.

— Cine?

— Cei care o spun.

Nu prea reușim noi să facem mare haz, așa că după ce-și plimbă un deget pe bărbie, șeful poliției mă invită la el în birou.

— Ești un fel de... detectiv particular? se interesează el, ocupând scaunul din spatele biroului și așezându-și mâinile pe abdomen.

— Nu, răspund, așezându-mă pe scaunul de lemn, incomod, cu un ziar proptit sub un picior, din fața biroului din lemn deschis la culoare.

— Atunci ce faci aici?

Bate darabana cu degetele pe burtă.

— Aș prefera să spun că e o vizită specială, la care am fost obligat să particip din motive personale și pe care am acceptat-o pentru că n-am forțat să mă opun și din cauza unei acute nevoi financiare.

— Înțeleg.

Bendiks Johann Bjørkang scoate un oftat adânc.

— Așadar, ești aici ca să-l cauți pe danez?

— Corect.

— Părinții lui te-au pus să faci asta?

Dau din cap.

— Ei bine, suntem aici să ajutăm.

Plescăie din buze.

— Nu prea cred că ai să găsești ceva.

— Nu, nici eu nu cred.

— Danezul este singurul caz pe care-l avem în momentul de față. Am mai avut și un trauler rusesc, care s-a scufundat undeva spre nord, într-o furtună pe la începutul toamnei, însă toată lumea a fost evacuată în siguranță, iar în afară de-asta, a fost o tăcere de mormânt.

Își încrucișează mâinile peste pântec.

— Tăcere de mormânt.

Un tânăr sergent de vreo douăzeci și ceva de ani, tot cu mustață, intră și se holbează când la mine, când la șeful poliției, cu o expresie tâmpă pe față, de parcă tocmai își întrerupsese șeful într-un moment intim și nu se poate hotărî dacă ar trebui să plece sau să întrebe dacă să i se alăture.

— Ehhh..., își dregе glasul șeful poliției și gesticulează între sergentul consternat din pragul ușii și mine. Arnt Eriksen, el este Thorkild Aske. Se află aici pentru danez. Arnt a părăsit tumultul din Tromsø și s-a mutat aici cu aproape un an în urmă, cu prietena lui. Are de gând să preia secția locală după Anul Nou, când mă pensionezez.

— Salut.

Sergentul își șterge palma de pantaloni înainte de a-mi întinde o mână transpirată. Îmi adresează un zâmbet strâmb, încercând să-mi demonstreze cât de conștient este de responsabilitatea implicării sale în poziția periculoasă pe care i-a atribuit-o viața.

— Arnt aici.

— Da, și eu sunt aici, ripostez dând mâna cu el până când își ia o mină stânjenită. Ei bine, continui apoi fără să-i dau drumul la mână. Deci, de ce e atâta tumult în Tromsø?

Arnt se uită la mine și la mâinile noastre, așteptând să isprăvesc un act de etichetă socială și să-i dau drumul.

— Probabil orașul se confruntă cu aceleași probleme ca și alte orașe, îndrăznește el înainte de a-și drege glasul. Furt de proprietate și o creștere constantă în delictele grave din cauza drogurilor. De asemenea, se observă o amploare serioasă a prostituției în ultimii ani, dar...

— Potrivit unor zvonuri, pe vremuri lucrai la Afacerile Interne? se bagă Bjørkang, într-un efort de a recăpăta controlul asupra situației.

Subliniază sintagma *pe vremuri* și dă din cap spre sergentul său, care încearcă să ia loc în timp ce eu încă-l țin de mână.

— Zvonuri? întreb, apoi îl eliberez în cele din urmă din strânsoare.

— O, știi tu, chiar dacă presa a scăpat din vedere cazul tău, el tot a ajuns în rândurile forțelor de poliție ca un incendiu de pădure. Nu vezi în fiecare zi ca un inspector-șef de la Afacerile Interne să fie prins cu mâța-n sac. A provocat furori în unele cercuri și ropote de aplauze în altele, din câte am auzit eu.

— Fără îndoială, răspund.

— N-a fost ceva mai târziu o poveste când unul de-ai noștri, pe care chiar tu l-ai băgat după gratii, a cerut să i se revizuiască procesul prin sistemul legal, tocmai din cauza celor întâmplate?

— Și l-a ajutat chestia asta? întreb mușcător.

Bjørkang clatină din cap fără să-și ia ochii de la mine.

— Tu știai, Arnt? Șeful poliției locale se întoarce spre sergentul său, care și-a reluat expresia zăpăcită, fără grai. Capul i se mișcă de colo colo, între mine și șeful lui, în funcție de cine vorbește. Știai că tipii ăștia, cum e cel de aici, sunt special antrenați să îngenuncheze polițiștii care calcă pe bec în timp ce se află la datorie? Așa că ai grijă.

Arnt mă privește cu o expresie imbecilă, iar Bjørkang izbucnește într-un râs exagerat, care se stinge numaidecât.

— Noi numeam asta interviuri, spun.

— Da, desigur, răspunde Bjørkang, imediat ce-a terminat cu râsul lui prefăcut. Spune-mi: cine ți-a luat ție interviul când te-au arestat?

— Au adus un instructor de la Colegiul de Poliție, răspund. Cu instruire suplimentară în Marea Britanie și expert în interogatorii progresive la poliție, tactici de interogatorii, etică și comunicații, influențe psihologice și o varietate de tehnici de stimulare a memoriei. Un tip simpatic.

— Arestat? întreabă sergentul Eriksen, arătând de parcă tocmai își recăpătase darul vorbirii.

— O, nu știai? Îmi face Bjørkang cu ochiul. Ce se mai învață la Colegiul de Poliție în ziua de azi? Thorkild Aske tocmai a fost eliberat după ce a stat trei ani la închisoarea din Stavanger.

— Nu trebuie să uiți de timpul pe care l-am petrecut într-o clinică de

psihiatrie, spun fără să-mi desprind privirea de la sergent.

— Dar ce-ai făcut? Întreabă Arnt, în mod vizibil dezamăgit.

— Într-o seară, după muncă, a omorât o fată într-un accident de mașină, se bagă Bjørkang vrând să fie util. În vreme ce era sub influența drogurilor?

Sergentul Eriksen continuă să se holbeze la mine, dar acum ceva s-a schimbat în privirea lui. Ceva ce recunosc. Dezgustul de a-l vedea pe unul de-ai lui care a trecut în tabăra cealaltă.

— Gamma-hidroxibutirată, sau GHB, răspund, gândindu-mă la ce spusese Ulf în mașină, în ziua când fusesem eliberat din închisoare, că acum era rândul meu să stau la capătul celălalt al mesei.

Să fiu cel care se adaptează la condițiile impuse de alții, în loc să le dictez eu. Pelerinajul meu, așa-i zicea el. Pur și simplu nu pricepusem cât o să mă coste.

— Bănuiesc că de acolo te-ai ales cu astea, nu?

Șeful poliției arată spre cicatricele de pe fața mea, care se întind ca firele fine ale unei pânze de păianjen, de la ochi în jos, pe pomeți, până la gură.

— Am avut noroc. Am dat cu capul de volan.

— Ei bine, începe Bjørkang pe un ton mai blând, ce-a fost a fost. Restul se va întâmpla între tine și el, acolo.

— Șeful Serviciilor Sociale?

Îmi afișează un zâmbet strâmb.

— Nu suntem aici ca să căutăm vinovați, dar eu sunt un om căruia îi place să știe cu cine are de-a face.

Dă din cap spre sergentul său, Arnt, ca și cum îi spunea că asistă la așazisul management de nivel superior.

— De asemenea, am convingerea că un om care și-a executat condamnarea este un om cu un trecut curat. Dacă n-aș fi crezut asta, n-aș fi vrut să am nicio legătură cu tine.

Bjørkang se ridică de pe scaun și-și expediază sergentul printr-un gest autoritar.

— Bine, dacă politețurile s-au terminat.

Ne face un semn să plecăm.

— Să mergem la Skjellvik să vedeți ambarcațiunea danezului, înainte ca ziua să se încheie definitiv.

Îeșim din secție și urcăm într-un vehicul al poliției. Las mașina închiriată în parcare. Plouă: pământul înghețat lucește acolo unde cad picăturile de ploaie, iar vântul bate printre frunzele care încă se agață de crengi în frigul de octombrie. Nori negri-albăstrui plutesc dinspre mare.

— Vremea întunericului, spune sergentul Eriksen, privindu-mă prin oglinda retrovizoare. Nu toată lumea se descurcă bine cu asta.

Capitolul 11

Călătoria spre insulă se desfășoară printr-o vale flancată de versanți muntoși abrupti, înainte ca ruta accidentată să ne aducă din nou la mare. Pe drum, trecem pe lângă câte-o casă postbelică, din șindrila din fibrociment, vopsită în verde, alb sau galben și cu acoperiș din tablă ondulată. Unele dintre ele au încă lumini aprinse la ferestre și există mici loturi de teren cultivat, cu semănătoare albe, aliniate în perimetrul cultivat, însă majoritatea sunt abandonate și lăsate la mila vântului și vremii de mulți ani.

În cele din urmă, dispare și asfaltul, lăsând locul pietrișului până ajungem în vârful unui deal care oferă o priveliște panoramică asupra unui golf lat, cu așezări împrăștiate.

— Faci scufundări?

Fața sergentului apare în oglinda retrovizoare.

— Poftim?

— Am întrebat dacă faci scufundări.

Bjørkang fierbe și clatină din cap.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă sergentul cu un glas sugrumat de consternare.

— Omul tocmai a ieșit din închisoare, pentru numele lui Dumnezeu. Unde crezi că a făcut scufundări? Își scoate șapca de polițist și-și dă pe spate câteva şuvițe de păr. Ce fel de activitate de poliție mai e și asta, ei?

— La Haakonsvern, spun după o pauză. Și de două, trei ori după aceea.

Ochii sergentului se întorc imediat în retrovizor.

— Păi, zice el nerăbdător, ce crezi?

— Nu mi-a plăcut, răspund și observ că focul din privirile sergentului se stinge pentru a doua oară în mai puțin de un minut.

Chiar pe culmea dealului se află o clădire maro-închis și o parcare asfaltată, cu o rampă de acces pentru scaunele cu roțile lângă intrare, dar și o clădire mai mică, paralelipipedică, împărțită în trei apartamente.

— Centrul Rezidențial Skjellviktun, spune Bjørkang când trecem pe lângă el. E aici din timpul războiului. A fost cazarmă pentru friții din localitate.

— Friții?

— Nemții, se bagă Arnt, aruncându-mi o otheadă prin retrovizor. Familia ta a luptat în război?

— Nici pomeneală, răspund, întrezărind felul în care marea se întrepătrunde cu peisajul.

Pe o insuliță depărtată zăresc o clădire albă și un far cu opt laturi, aflat pe un promontoriu din apropiere.

— Farul lui Rasmus Moritzen. Bjørkang arată un grup de hangare pentru bărci, aflate la poalele golfului. Barca lui este într-o remiză de acolo.

Vântul trece prin hainele noastre și dincolo de ele, valurile se lovesc leneșe unul de altul, învolburându-se în dâlme albe. Maldăre groase de iarbă-de-mare întind tentacule verzi, de culoarea algelor, peste pietrele de pe plajă. Mergem anevoie spre adăpostul pentru bărci, ținându-ne strâns cu mâna de gulerul jachetelor, cu capul plecat sub ploaie. Este dificil să mergi pe pietrele alunecoase și-mi dau seama că mușchii picioarelor și dinspre șale mi se încordează din cauza efortului.

— Barca de cauciuc a ajuns în derivă la țarm marți dimineța. Credem că făcea scufundări în larg, lângă Øyet, în weekend. Când a venit aici, mama lui ne-a spus că a vorbit cu el vineri, însă n-a mai răspuns când l-a sunat din nou duminică la amiază.

Bjørkang clatină din cap când ne apropiem de remiză, unde un bărbat doar ceva mai tânăr decât mine așteaptă la intrare.

— Dar știu că nu v-ați grăbit deloc, zice bărbatul cu un accent american pronunțat, suflându-și în palme.

Are o jachetă din piele maro, cu guler de lână, în stilul celor preferate de piloții britanici din cel de-al Doilea Război Mondial. Poartă o căciulă tricotată pe care scrie *No Bullying*, și la subraț ține o pereche de mănuși negre, din piele.

— Bănuiesc că Arnt a condus, nu?

— Harvey, el este Thorkild Aske. A venit aici în numele părinților tipului danez.

Bjørkang se întoarce spre mine.

— Iar el este Harvey Nielsen. Trebuie să vedem barca din remiza danezului.

Harvey Nielsen întinde mâna. Este înalt și negricios și are gropițe în obraji, care i se strâng sub cristalele de zăpadă când zâmbește.

— I-ați spus despre far?

— Nu.

Arnt se uită cu prefăcută evlavie spre Harvey, care-l depășește în înălțime cu un cap.

— Nu i-am povestit nimic.

Harvey Nielsen mă ia de gât cu o mână puternică și mă întoarce spre dreapta, în timp ce arată pantele stâncoase de lângă far.

— Hei! O să afli de la mine întreaga poveste, din moment ce mă rogi atât de frumos.

Dezvelindu-și dinții, își intensifică strânsoarea din jurul gâtului meu.

— Dă-i drumul.

— Se pare că niște tipi bogați din sud au venit pe aici prin anii optzeci să transforme întreaga insuliță într-un centru de conferințe pentru tineretul prosper din oraș. Au modificat locuința vechiului paznic al farului și au adăugat un restaurant și-un bar, dar și propriul lor centru de informatică și o sală de fitness. Da, ba chiar și o discotecă enormă la subsol.

— Și au rămas fără bani la numai un an după începerea afacerii, se bagă Bjørkang, în vreme ce Arnt se joacă cu mustața, de parcă vrea să se asigure că vântul nu i-a măturat-o de pe față. Iar proprietarii au dat foc clădirii principale când n-au izbutit s-o vândă, în speranța că incendiul i-ar putea salva de faliment.

— De atunci a rămas goală, preia Harvey ștafeta. Până când a sosit danezul și a început s-o renoveze, vara trecută.

— Hotel de activități, pufnește șeful poliției locale. Ce Dumnezeu mai e și asta?

— Era priceput. Am fost acolo și-am aruncat o privire. Luase o barcă veche de pescuit și o transformase într-o masă și bar...

Harvey rânjește larg.

— Barul este absolut fabulos.

— Nu m-aș duce niciodată acolo de unul singur, mormăie Arnt cu o voce pițigăiată, privind spre far.

— Ei bine, trebuie să aruncăm o privire bărcii ăleia înainte să se facă întuneric.

Bjørkang îl bate pe spate pe sergentul Eriksen și intră în remiză împreună cu Harvey, iar eu în urma lui.

Vântul și ploaia zgâlțâie acoperișul din tablă ondulată al construcției. Bjørkang și Harvey dau prelata jos și o așază pe podea, lângă perete.

— Iată și barca, spune șeful poliției locale, trecându-și palma peste ea.

Urc la bordul BPR-ului, o barcă pneumatică rigidă, cu o cocă din fibră de sticlă, albastru cu alb, purtând marca Zodiac Pro. Barca are circa șase metri lungime, cu un motor Evinrude, de o sută cincizeci de cai putere. În interiorul bărcii există o frânghie și un tub de oxigen, dar și o ladă din lemn umplută cu resturi și vechituri pescuite de pe fundul mării.

— Ce mai barcă, nu?

Harvey ridică o cutie pătrată, acoperită cu o plasă de alge vechi și mici scoici albe și mi-o dă.

— Evident, danezul ăsta aduna vechituri și resturi, mormăie Bjørkang, clătinând din cap spre vechiul radio cu tranzistori pe care-l țin în mână.

Cândva, fusese alb, cu o margine albastră, și de-abia reușesc să descifrez cifra trei, împreună cu vreo câteva litere: P b K A, sus, pe colțul din dreapta al aparatului năpădit de alge și scoici.

— Fără GPS? Întreb, arătând cu capul spre cutia goală de lângă volan.

— Poate că a căzut când barca era în derivă, răspunde nepăsător Bjørkang.

— Atunci de ce n-a căzut și ăsta? Întreb, ridicând radioul cu tranzistori. Bănuiesc că zăcea în barcă, iar GPS-ul era atașat de centrul consolei, nu?

— Cine știe?

Bjørkang înalță din umeri și scoate un oftat.

— Bine.

Pun radioul înapoi în barcă.

— Spuneai că mai mult ca sigur făcea scufundări într-un loc numit Øyet. Unde-i asta?

— Øyet este un munte submarin, chiar între far și insulele de pe partea cealaltă a fiordului, spune Bjørkang, se uită la ceas și se îndreaptă spre ușa remizei pentru bărci, unde îmi face semn spre un catarg negru cu o lumină strălucitoare în vârf, fixat pe o stâncă din mare. Pus acolo la un moment dat să ajute ambarcațiunile care se aventurau prin recifele din strâmtoarea Grøt.

— I se spune Øyet – ochiul – pentru că, atunci când marea e calmă, arată de parcă privește cineva din adâncuri direct spre cer. În decursul anilor, multe nave și echipaje s-au dus la fund pentru că s-au apropiat prea mult de recif, explică Harvey.

Bjørkang și Arnt dau amândoi din cap în semn că sunt de acord cu spusele lui în vreme ce privesc absenți prin ploaie.

— Bănuiesc că de-asta și făcea scufundări, nu? Din cauza epavelor?

Toți trei aprobă din cap la unison.

— Am trimis scafandrii acolo, însă n-au găsit nimic, începe șeful poliției locale, după un scurt moment de tăcere. Va trebui să așteptăm, să lăsăm natura să-și urmeze cursul și, la un moment dat, o să-i apară și trupul, vei vedea.

— Când termină crabii cu el, adaugă Harvey.

Se întunecă și cerul dispare după norii negri.

— Trebuie să ajung acolo, spun. La far.

Bjørkang se uită din nou la ceas.

— Cred că ar trebui să fim de acord să punem capăt acum acestei prostii, spune el scuipând. Prognoza meteo este proastă pentru weekend. Tu te întorci acasă, la Stavanger, Aske. I-am spus același lucru mamei băiatului, când a venit pe aici strigând și țipând să fie dusă acolo, în mijlocul unei furtuni dezlănțuite, chiar dacă asta ar fi primejduit viața echipajului. O să te chemăm când apare iarăși. Trupurile din mare întotdeauna ies la suprafață. Dar ar putea dura.

— Părinții lui vor să mă duc acolo. Așa că am de gând să fac întocmai,

doar dacă nu aveți ceva documente legale care să mă împiedice.

— Bine, bine. Bjørkang își ridică brațele iritat. Dacă ai de gând să stai aici și să aștepti, pe mine nu mă deranjează. Nu te putem opri. Dar fii cât de cât prudent, asta-ți cer. Nu mai ești polițist.

— Sunt aici să ajut, răspund. La fel ca tine.

— Grozav, mormăie Bjørkang. Totuși ține minte: dacă mai e ceva aici pentru care crezi că ar trebui să ne pierdem vremea, atunci va trebui să aștepte până luni, da?

Aprob din cap, iar Bjørkang își consultă ceasul pentru ultima oară, înainte să-l cheme pe Arnt și să-i atragă atenția să se pregătească de plecare.

— Coniac și joc de cărți, chicotește Harvey, odată ce s-au întors amândoi în mașină. În weekenduri, bea coniac și joacă cărți cu ceilalți doi vechi camarazi de pe insule. Funcționari publici, știi. Harvey râde. Aici infracțiunile se petrec numai în weekenduri, între orele opt și patru. Nu știai?

— Înțeleg, zic eu și oftez, când îmi dau seama că mi-am lăsat mașina parcată în fața secției de poliție.

— De fapt, de ce vrei să mergi la far? Întreabă Harvey, după ce închide ușa remizei și pune lacătul. Eram aici cu Bjørkang după ce-am găsit barca. Nu-i nimic de văzut.

— Mama lui mi-a cerut-o. Cât despre mine, eu vreau doar să se termine odată și gata. Îngheț de mor.

— Okay.

Harvey răpăie cu degetele în ușa remizei.

— Păi, poți să vii cu mine mâine-dimineață dacă vrei. Trec pe acolo în drum spre fermă.

— Fermă?

— Midii.

Zâmbește din nou.

— Acolo sunt banii.

Capitolul 12

Sunt în camioneta lui Harvey. Mi-a propus să stau la el peste noapte, din moment ce vom pleca spre far în dimineața următoare, pentru a mă scuti de neplăcerea de a face naveta o sută de kilometri, plus două traversări cu feribotul, ca să dorm în camera mea de hotel din Tromsø. Casa lui e situată într-o zonă rezidențială nouă cu priveliște spre fiord și farul de pe insulă.

Intrăm și mă așez la masa din bucătărie. Harvey aduce două căni de cafea pe jumătate pline. În fundal, nevasta lui fugărește un băiețel de vreo șase ani, încercând să-l îmbrace.

— Plecăm acum, spune ea din hol, unde se chinuiește să îmbrace copilul folosindu-se de o singură mână.

— Vino aici. Când se apropie de noi, Harvey o ia pe genunchi și-i sărută părul. El este Thorkild Aske, fost polițist, venit aici în căutarea danezului. O sărută din nou. Iar ea e scumpa mea soție, Merethe.

Merethe se desprinde din îmbrățișarea lui și-mi întinde mâna.

— Bună, îi spun, străduindu-mă să zâmbesc cu ambele colțuri ale gurii în același timp.

— Bună, Thorkild, spune ea, înainte să-mi dea drumul la mână brusc și să se îndrepte spre hol, unde băiețelul azvârle cu pantofii în jurul lui, scoțând zgomote de împușcături pentru a-și acompania proiectilele.

— Merethe lucrează ca asistentă de terapie ocupațională, la centrul rezidențial. Instructoare de yoga, vindecare spirituală, cristalo-terapie, chestii de-astea. În curând va fi o celebritate în domeniu, nu, iubito?

— Poftim? ți-pă Merethe din hol.

— Tu! În curând vei fi o celebritate, răspunde Harvey. Vino aici și poți servi un păhărel cu Thorkild. Sunt convins că vei găsi câteva fantome agățate de el.

Împiedicându-se, cu mâinile încărcate de pantofi, Merethe aruncă unul spre Harvey, aflat în bucătărie.

— Nu acum. Nu vezi c-am întârziat?

Harvey se întoarce din nou spre mine, pe când soția lui se grăbește să fugă pe ușă afară, trăgându-l după ea pe băiețel.

— E mereu în dezechilibru spiritual în acest moment al ciclului ei.

Râde zgomotos, plesnindu-se peste genunchi.

— Pentru ce-i celebră?

— E clarvăzătoare, răspunde Harvey. A fost angajată pentru următorul sezon din *Puteri spirituale*, dacă urmărești emisiunea. Încep să filmeze acum și o să dureze până la Anul Nou. Au programat-o pentru patru episoade, în prima instanță. Mare lucru, nu?

— Nu mă uit la televizor atât de mult pe cât ar trebui, încep să zic, înainte ca Harvey să se ridice brusc în picioare și să dispară în pivniță.

Se întoarce cu o sticlă din plastic pe care o așază pe masă, între noi.

— Pari a fi un tip care n-ar zice nu la o dușcă, două.

Desface capacul și diluează cafeaua cu alcoolul perfect transparent.

— Apropo, pe acolo, de unde vii, nu servesc cafea combinată așa?

— Da, și în Islanda se bea cafea combinată, doar că nu sunt atât de

generoși cu cafeaua.

Harvey râde și stăm și bem în tăcere, pe când ne zgâim prin fereastra de la bucătărie spre mare și noaptea polară care se pogoară asupra peisajului.

— Ce-ar mai fi viața fără copii? zice el în cele din urmă. Tu ai vreunul?

— Nu.

— Căsătorit?

— Cu mult timp în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am plecat în SUA, iar ea s-a dus la Gunnar.

— Gunnar?

— Gunnar Ore. Fostul meu șef de la Afaceri Interne.

— Fir-ar să fie, omule, pare să fie o curviștină fără suflet.

Am dat din umeri.

— Nu ne înțelegeam prea bine.

— Așadar, de-asta ai devenit detectiv particular?

— Ceva de genul, răspund plictisit.

Pot vedea farul înălțându-se de pe insulă în obscuritatea nopții. Întregul loc e cenușiu. Nu va trece mult până când va fi înghițit și el de frontul albastru-întunecat.

— Harvey Nielsen, încep după o nouă tăcere. Nume norvegian?

— Absolut, hohotește din nou Harvey. Strămoșii mei au emigrat în Minnesota în 1913, înainte ca stră-străbunicul meu să se întoarcă din Primul Război Mondial și să fie gazat și omorât pe câmpul de luptă din nordul Franței, câțiva ani mai târziu.

— Și tu? Cum de ți-a găsit drumul înapoi spre Țara Promisă?

— După colegiu, m-am angajat pe o navă de pescuit și-am ajuns la Tromsø, din întâmplare, unde am întâlnit-o pe Merethe, care lucra într-un birt din oraș.

— Și-ai devenit crescător de midii?

— Printre altele. Familia lui Merethe avea o fermă mică unde țineam oi, până când, aproape întâmplător, am dat peste un curs de creștere a midiilor scris pe la începutul anilor nouăzeci. Am depus cerere pentru acordarea de fonduri la agenția guvernamentală pentru dezvoltarea rurală și-am luat-o din loc. Am început cu o suprafață mică, câteva containere din plastic, ceva năvoade vechi pentru heringi, componente de tractor, cabluri electrice și fundații din beton, pe care le-am turnat singur. Tot eu am construit și platforma plutitoare. Majoritatea crescătorilor de midii au intrat la apă peste câțiva ani, dar noi am rezistat, am strâns din dinți și-am continuat să lucrăm până am izbutit să ieșim teferi. Schimbați, spune Harvey zâmbind. Iar în mai am livrat șapte tone de midii. Anul viitor avem de gând să dăm

zece.

— Unde-i ferma?

— Într-un golfuleț ceva mai spre nord, unde aveau ferma ai lui Merethe, înainte să fie închisă. Am continuat s-o folosim o vreme, după ce părinții ei s-au mutat într-un centru de îngrijire, și-am ținut-o așa ani de zile, dar nu mai scoți bani din fermele mici, nimic altceva decât muncă pe brânci și bătaie de cap.

— Ți-e dor de State?

— Nu, răspunde Harvey. Nici pomeneală. Nu acolo mi-e locul; știu asta încă de când eram puști. Marea, știi. Îți intră în sânge, îți bubuie în vene și te cheamă.

Harvey pocnește cu fundul căinii de masa de bucătărie, înainte de a-și lăsa privirea să cutreiere afară, pe fereastră, unde luminile de pe stradă sclipesc în beznă toamnei înghețate.

— N-aș putea să plec niciodată de aici. Niciodată.

Sunt conștient că alcoolul începe să se joace cu nervul meu vestibular. Trupul mi-e plin de o căldură intensă, pe care n-am mai simțit-o de multă vreme.

— Spuneai c-ai plecat în SUA, zice Harvey și se uită la mine cu ochii lui cenușii, limpezi. Ce-ai făcut acolo?

— Perfecționare profesională, răspund. Sau poate am fost ca să scap dintr-o căsătorie eșuată? Este greu să-mi amintesc acum dacă mă gândesc bine.

— Hai noroc! zice Harvey și-și înalță cana în semn de toast. Apoi bea și pune cana jos, în tot acest timp uitându-se la mine, cercetându-mă cu un zâmbet vag care-i joacă pe buze. Deci, de ce te-ai dus acolo, de fapt?

— Aici, în Norvegia, poliția urmează o tehnică de interogare standard, numită KREATIV, încep să-i explic.

— Și ce-i asta?

— KREATIV se concentrează asupra declarației de mărturie a acuzatului. Scopul interogatoriului nu este ca acuzatul să mărturisească, ci, mai degrabă să-i fie reduse șansele de a găsi alibiuri și riposte. La Miami, exista posibilitatea unică de a învăța mai multe despre tehnicile avansate de interogare și psihologia investigativă direct de la faimosul doctor Titus Ohlenborg.

— Și cine-i ăsta?

— Ai auzit de KUBARK?

— Nu.

— KUBARK reprezintă șapte manuale de interogatoriu, destinate instruirii personalului specializat din CIA, armată și forțele speciale. Primul

a fost publicat în 1963, în timpul Războiului Rece. Unul dintre ele era, pur și simplu, un instrument de pregătire a celor care conduceau interogatoriile legate de contraspionaj și propunea tehnici speciale menite să îngenuncheze pe oricine, de la dezertori la refugiați, agitatori, agenți și agenți dubli, și să descopere dacă erau *bona fide*, sau nu. Manualul a fost scris chiar de bunul doctor.

— Rahaturi de spionaj? Pe bune? Harvey își dă ochii peste cap și rânjește. Nu mi-ai lăsat impresia că ai fi genul.

Ridic din umeri.

— Ohlenborg este psiholog și și-a început cariera studiind efectul clădirilor asupra oamenilor, înainte de a fi transferat la CIA. Acum predă pentru toată lumea, de la agenții oficiale de investigații, până la companiile de securitate private, cum sunt Blackwater, Dynlorp și Triple Canopy.

— Și polițiștii norvegieni?

Dând din cap, îi fac semn să-mi umple din nou paharul.

— Problema cu manualele, cum sunt cele KUBARK, și metodele europene mai recente, de pildă KREATIV, este întotdeauna aceeași.

— Asta fiind?

Înșfăcând sticla din plastic, Harvey se ridică și se apleacă peste masă ca să-mi toarne în pahar.

— Cum interoghezi pe cineva care are cunoștințele și abilitatea de a proceda exact ca tine? Cineva care poate c-a avut parte de aceeași instruire ca tine?

Pune sticla pe podea și se lasă din nou pe scaun.

— Înțeleg, spune dând din cap cu nehotărâre. Cum să înfrângi rezistența unuia de-ai tăi.

— Corect. Interesant la Ohlenborg este că, timp de câțiva ani, a călătorit pe la diverse închisori americane și a intervievat ofițeri din forțele de poliție, atât locale, cât și federale, care au executat toți sentințe pentru tot felul de delikte, de la jafuri și trafic de droguri, până la asasinate la comandă, viol și crime în serie.

— Polițai care au luat-o razna, chicotește Harvey în cană. În ce lume trăim!

— Agențiile de informații, militarii și poliția se confruntă cu aceleași probleme într-o situație de interogatoriu când cel interogat e unul de-ai lor. Oameni care ei înșiși au condus sute, poate mii de interogatorii în decursul carierei lor, care sunt la curent cu metodele și care s-ar putea să le fi perfecționat de-a lungul anilor, având chiar această idee în minte: că vine și ziua când sunt prinși și riscă totul.

— Deci ce faci ca să-i îngenunchezi?

— Experiența, antrenamentul și încrederea în capacitățile tale sunt de o importanță fundamentală în orice situație de interogatoriu. Însă ceea ce înveți în cele din urmă este că acești oameni, indiferent cât de buni și de pricepuți sunt în meseria lor, și indiferent ce conține portofoliul lor de experiență de viață, nu pot reuși să ascundă ființa umană, iar caracterul lor e biletul de intrare într-o astfel de meserie. Este aspectul esențial.

— Nu mai pricep nimic, amice.

Harvey clatină din cap și chicotește cu ochii doar pe jumătate deschiși.

— Suntem cu toții guvernați de niște legături elementare aflate în registrul nostru emoțional. Diferența constă în ce se întâmplă cu noi, cu fiecare dintre noi, când cineva trage sforile. Indiferent ce și cum, continui eu rotind cana între palme și uitându-mă în jos spre lichidul maroniu. După nouă luni de călătorii, Ohlenborg s-a îmbolnăvit și a trebuit să înceapă un nou tip de tratament radical cu radiații, în lupta contra tumorii cerebrale de care suferea, iar eu m-am întors la Bergen și la Afacerile Interne.

— Și-atunci de ce ai renunțat la poliție?

— Altă dată, șoptesc. Îți spun altă dată.

Afară ploaia a înghețat, transformându-se în bile tari de gheață care lovesc geamul ferestrei din bucătărie înainte de a dispărea din nou în beznă.

— Spuneai că te-au angajat părinții danezului? mă întreabă el în cele din urmă.

Dau din cap.

— Ca să faci ce?

— Nu prea știu, răspund. Să caut. Știi, speranța poate fi, de fapt, cumpărată.

— Speranța?

— Câtă vreme ei plătesc, eu caut. Câtă vreme caut... există speranța că s-ar putea să găsesc ceva.

— Să găsești ce, la ce te gândești?

— Vreo cheie vrăjită să dau timpul înapoi.

Mă zgâiesc din nou intens în cana mea de cafea, în vreme ce Harvey o umple. Aroma băuturii îmi inundă nările, încălzindu-mă, deschizându-mi și vindecându-mi canalele lacrimale distruse, aducând norii rostogolitori, care se îngheșuie și mai mult prin cotloanele minții mele. Dau din cap, deschid gura și înghit. Sorbituri mari.

— Și ai găsit-o vreodată? întreabă Harvey, aproape în batjocură, și se uită la mine. Cheia asta?

— Niciodată, răspund cu un hohot de râs zgomotos.

Capitolul 13

A doua mea zi cu Frei, Stavanger, 23 octombrie, 2011

Café Sting se afla lângă Turnul Valberg. Clădirea era o casă veche din cherestea, unde se găsea restaurantul rustic, la modă, care părea să le placă atât de mult Stavangerului și locuitorilor săi. Femeia din spatele tejghelei mi-a pregătit o ceașcă de cafea și un pahar cu apă în care cuburile de gheață se auzeau trosnind ușor și m-am dus la masa din capătul celălalt al încăperii, unde m-am așezat s-o aștept pe Frei.

A apărut la șapte fără un sfert. Stăteam la masa de la fereastră privind afară, spre turnul de piatră, aflat atunci sub atacul ploii care șiroia pe geamurile cafenelei asemenea firelor dezlănate ale unei pânze de păianjen albastre-cenușii.

— Ce vreme groaznică, zise ea, scuturându-și hanoracul kaki, cu guler de lână și buzunare asortate.

Îl agăță pe spătarul scaunului și aruncă o privire spre bar, unde femeia din spatele tejghelei răspunse pornind fierbătorul și scotocind printr-un castron cu plicuri de ceai.

— Aștepți de mult?

— Aș fi așteptat și mai mult dacă voiai.

Înclinându-și capul, Frei mă privi o clipă fără să spună niciun cuvânt, înainte de a se întoarce și a se îndrepta spre bar.

— De ce-ai venit? Întrebă ea după ce se așeză pe scaunul din fier forjat de vizavi de mine.

Apucă trei cuburi mari de zahăr brun, dându-le drumul în lichidul de un verde-măr din ceașca de ceai. După asta, luă lingurița și o plimbă prin ceașcă, fără grabă, până când zahărul se dizolvă și-i dădu lichidului o nuanță mai întunecată, mai pământească și mai impură.

— Singurătatea, am răspuns. Fără nicio îndoială.

— Crezi că te pot ajuta eu cu asta?

— Mai mult ca sigur, nu.

— Și atunci de ce?

Am dat din umeri.

— Pentru că m-ai invitat.

— Unchiul meu mi-a cerut-o.

Puse lingurița fierbinte între buze și închise gura.

— Așteaptă o vizită, zise ea, așezând lingurița pe o farfurioară cu felii de

lămâie.

— Da?

— Un bărbat.

— Înțeleg.

— Robert e cu câțiva ani mai mare decât mine. Putea să-mi fie frate. Și e frumos de pică. Râse și-și folosi ambele mâini să ridice lingurița. Unchiul Arne e gay. N-ai observat?

— Ar fi trebuit?

Era rândul ei să ridice din umeri.

— Unchiul Arne zicea că ești capabil să descifrezi limbajul trupului și să descoperi lucrurile pe care nu vrem să le împărtășim cu nimeni. Așa-i?

— Nu, am zis râzând. Nici pomeneală.

— Atunci ce poți să faci?

— Pot să interoghez suspectii și să scriu rapoarte, am răspuns, folosindu-mi degetul mare și arătătorul ca să răstorn într-o rână ceașca de cafea golită.

Am întrezărit zațul de pe fundul ceștii înainte de a reveni cu privirea la fața ei.

— Dar ești expert în tehnici de interogare, nu? Arne zicea că tocmai te-ai întors din State.

M-am aplecat spre ea și mi-am împreunat mâinile.

— De unde Dumnezeu știe?

— Arne e avocatul pentru relații comerciale al uneia dintre cele mai mari companii petroliere din Statele Unite. Frei își trecu două degete prin părul rebel. Îi place să afle lucruri despre oamenii pe care-i întâlnește, atât din viața personală, cât și în legătură cu munca lui.

— Altceva?

— Ești pe jumătate norvegian și pe jumătate islandez, tatăl tău este de profesie biolog marin, însă a devenit un activist ecologist radical, acasă, în Islanda. Părinții tăi au divorțat când erai mic, iar mama ta s-a mutat înapoi în Norvegia împreună cu tine și cu sora ta. În plus, ai divorțat și tu, recent.

— Atunci știi tot ce-i de știut, am răspuns, aplecându-mă să ridic geanta pe care mi-o dosisem între picioare.

Petrecusem jumătate de noapte adunând toate documentele pe care le putusem găsi despre dosarul Bergen și înființarea fostei SEFO.

— Apropo, uite aici ce-am putut găsi pentru dizertația ta. Comisia pentru tortură a Convenției Europene a elaborat un raport care ridică unele întrebări extrem de importante despre...

— Nu-mi trebuie.

Frei rămase așezată și mă privi ținând ceașca în echilibru în palmă, ca și cum adoptase o poziție lotus, total necunoscută mie, pentru tinerii clienți

urbani de cafea.

Mi-am întors ceașca cu fundul în sus și-am pus-o pe farfurioară.

— Atunci ce facem noi aici?

— Facem cunoștință, răspunse Frei. În felul tău.

— În felul meu?

— Nu asta-i meseria ta, experiența ta? Să aduni informații despre o persoană, să le prezinți într-un cadru controlat, unde tu și oamenii tăi puteți să ne dezgropați secretele, defectele și vulnerabilitățile. În primul rând, am vrut să începem cu tine.

— Doamne, am gemut, bătând cu degetele pe fundul ceștii mele, și am chicotit. Poate că ai dreptate, am zis până la urmă, ridicându-mă să plec. Sau știi ce? Ai al naibii de mare dreptate. Am ridicat geanta cu documente și-am schițat o plecăciune. Jocul meu, tu câștigi. *Adio.*

Am traversat repede dalele pestrițe înainte să fac o răsucire și să mă întorc la masă ca să-mi reiau locul.

— Nu, de fapt, hai să terminăm jocul.

M-am lăsat în scaun.

— Așadar, ce vrei să afli, Frei? întreabă-mă orice.

— Vreau să-ți cunosc secretele și minciunile, răspunse ea netulburată, încă ținând ceașca de ceai în palmă.

Dintr-odată, puse ceașca la loc și-și odihni vârfurile degetelor pe masă, în fața ei.

— Înainte să ți le spun și eu pe ale mele.

— Bine. De unde începem?

— De unde vrei tu.

— Mama era psiholog pediatru, asta până s-a îmbolnăvit; acum trăiește într-un cămin de bătrâni din Asker. Are Alzheimer, e bolnavă de vreo zece ani. N-am mai văzut-o de mult timp. Nu știu de ce.

— Vorbește-mi despre Islanda.

— Când eram mic, ne tot mutam dintr-un loc într-altul, de la o exploatare de aluminiu la alta, centrale și topitorii. Mama, Liz și cu mine ne mutam de colo colo ca să-i privim pe tata și pe activiștii lui ecologiști înlănțuindu-se de excavatoare și manșoane de legătură ale conductelor, macarale și camioane de gunoi, în vreme ce strigau de încântare și urinau pe ei, pentru ca lumea întreagă să vadă că specia umană o luase razna.

— Idealistul.

Am dat absent din cap.

— De ce ai plecat în State?

— După procesul de divorț, fosta mea nevastă și cu mine ajunseserăm la un punct când nu ne mai înțelegeam unul pe altul, în nicio privință nu

cădeam de acord asupra niciunui detaliu, asupra niciunei nuanțe. Așa că atunci când am citit despre curs, am plecat pur și simplu.

— Să intervievezi polițiști decăzuți într-o țară străină?

— Exact.

— De ce?

— Ca să-mi îmbunătățesc metoda și să...

— Să-i înțelegi?

— Da.

Pe neașteptate, Frei zâmbi larg.

— Pedepsești polițiști din cauza tatălui tău, Thorkild?

— Probabil, am răspuns, cu vocea unui om vlăguit.

Ploaia bătea în geamuri. Afară, apa se adunase pe pământ în pâraiașe care curgeau de-a lungul străzii, de ambele părți ale clădirii cafenelei. Frei izbucni brusc în râs.

— Ești un clișeu, Thorkild, zise ducându-și mâna la frunte. Înțelegi asta?

— Da, înțeleg. Dacă o să am nevoie vreodată de vreun psiholog, al naibii să fiu dacă n-am să spun că tu mi-ai zis-o prima dată.

Deja hotărâsem să continui jocul, indiferent de întrebările la care ar trebui să răspund și de confidențele la care voi fi obligat. Divorțul de Ann-Mari și timpul petrecut pe coasta de sud-est a Statelor Unite, cu bărbații și femeile pe care eu și dr. Ohlenborg îi interogaserăm în spatele sticlei antiglonț, costaseră foarte mult. Pentru mine. Și stând acolo, în cafenea, lângă fata aceea, carapacea mea dură, exterioară, crăpase. Deja puteam simți pulsul a ceva nou și viu acolo, sub platoșă. Ceva ce nu mai simțisem înainte.

Frei ezită o clipă, privindu-mă cu un zâmbet abia schițat, până când, în sfârșit, spuse:

— Și de-asta ai divorțat? În cele din urmă, ai înțeles totul despre ea și n-ai mai găsit nimic după care să sapi? I-ai cartografiat întregul peisaj, ți-ai făcut treaba și te-ai apucat de altceva, cazul următor?

— Caz? Cum ar fi... al tău?

— Nu, răspunse Frei. Despre mine tot nu știi nimic. Noi doi nu ne cunoaștem.

— Ai dreptate. Acum e rândul meu, da?

— Rândul tău.

— Bine, am zis aplecându-mă peste masă. Vorbește-mi despre tine.

Frei rămase nemișcată, privirile ei alunecând peste fiecare por de pe fața mea – ochii ei ca doi sori gemeni, orbitori.

— Îmi place să dansez, spuse ea în cele din urmă, pescuind un cub de zahăr de pe farfurie.

Sâmbătă

Capitolul 14

— Salutare, ce-i roșu și spune bulă bulă?

— Pot... poftim?

— Ce-i roșu și spune bulă bulă?

— O, Doamne, n-am idee, mormăi eu, încercând să mă târăsc de lângă micuța creatură cu întrebări venite ca din iad.

— Haha! O bulă roșie, desigur.

Îmi deschid ochii larg și-mi dau seama că zac pe podeaua din bucătărie, parțial ascuns sub masa la care Harvey și cu mine am băut cot la cot noaptea trecută. Același băiețel pe care-l văzusem în seara anterioară stătea lângă mine zâmbind. Pot să văd picioarele lui Harvey, lângă aragaz și sunt brusc conștient de aroma cafelei proaspăt făcute.

— Ei, bine, iată-l și pe celălalt tip.

Harvey se apleacă să se uite sub masă.

— Hmmm..., mormăi, chinuindu-mă să mă ridic în picioare.

— De ce dormi pe podea? întreabă băiețelul de lângă mine.

— Nu știu, răspund și dau cu capul de marginea mesei, când încerc să mă ridic.

— Pentru un detectiv particular, nu prea ții la băutură.

Harvey chicotește peste o ceașcă aburindă de cafea fierbinte, pe care o pune pe masă, deasupra mea.

— Într-o zi voi ține, râd pe înfundate, sprijinindu-mă de un scaun ca să mă ridic în picioare. Doar dă-mi vreme.

— Tăticule, s-a pilit ieri?

Băiatul se uită când la mine, când la tatăl său. Harvey vine și mă ajută să mă ridic.

— Ceva de genul ăsta, în orice caz, spune el zâmbind.

— Cât e ceasul? întreb, arzându-mi buzele cu cafeaua fierbinte.

— Aproape cinci jumătate, se crapă de ziuă, răspunde Harvey. Plecăm în zece minute.

Îmi duduie capul, parcă am ciment în loc de sinusuri, iar obrazul îmi pulsează nebunește.

— Astăzi e nasol afară, spune Harvey peste cafeaua sa.

Arată surprinzător de odihnit și de vioi, ținând cont de noaptea trecută.

— Ți-am pregătit niște lenjerie de lână să îmbraci pe dedesubt, bocanci, și-o căciulă. Zâmbește din nou și adaugă: Ca să țină frigul la respect.

— Mersi.

Tremur numai când mă uit pe fereastră. E încă întuneric, și doar o lumină matinală, firavă, pe deasupra celor mai înalte culmi dezvăluie că se crapă de ziuă.

— Nicio problemă, omule.

Harvey își ridică ceașca în semn de toast. Mai sorb și eu de câteva ori, până când chiorăitul din stomac și starea generală de rău, pe care o resimt înaintea să-mi iau doza de dimineață, mă obligă să mă ridic și să merg la baie.

Imaginea care mă privește din oglindă este suficientă să trimită orice vietate de prin lumea morților înapoi de unde a venit, urlând. Îmi scot pastilele de dimineață și le înghit cu apă de la robinet. După aceea storc pe arătător o picătură verde de pastă de dinți pentru copii și fac o tentativă onestă de a mă spăla pe dinți. Restul va trebui să aștepte. N-are niciun rost să ne preocupe ireparabilul.

În drum spre hol, mă întâlnesc din nou cu micuțul.

— Hei, tu. Îl imită pe taică-su, lăsându-și greutatea pe un picior, în vreme ce stă cu mâinile încrucișate peste piept. Ce-i roșu și zice bulă bulă?

Mă holbez sfidător la el, în speranța că privirea mea ucigătoare îl va face să înțeleagă că-i țicnit și trebuie să-și ia tălpășița, dar asupra lui nu pare să aibă niciun efect. Așa că renunț, zâmbesc și răspund:

— Da, nu era vreun fel de bulă bulă de culoare roșie?

— Găgăuță! Este o coacăză cu motor exterior, desigur! Hahahaha!

* * *

Afară, peisajul e negru-cenușiu. Până și casele din zonă par să-și fi pierdut orice urmă de culoare. O coțofană stă pe acoperișul unei căsuțe pentru păsări din grădină, holbându-se la noi cu capul înclinat. Își ia zborul, îndepărtându-se tocmai când Harvey blochează ușile camionetei. Pornește motorul și o luăm pe drumul șerpuitor de dincolo de centru, spre remiza pentru bărci de la poalele golfulețului.

Vântul de ieri slăbise și vremea se răcise. Aerul e înțepător, astfel că este greu de respirat fără să tușești. Simt în gât o durere pulsatilă și ascuțită, care nu-mi dă deloc pace. Și colac peste pupăză, e timpul să recunosc că sistemul meu digestiv este blocat, iar durerile de stomac, cu care m-am chinuit recent, n-au de gând să dispară de bunăvoie.

— Vin să te iau imediat ce termin lucrul la fermă, îmi spune Harvey.

— Bine, răspund, tocmai când îmi cade privirea asupra unui bătrân într-o barcă de plastic care se îndreaptă spre coastă.

Imediat ce barca acostează, moșul sare din ea și încearcă s-o tragă pe țarm.

— Ai nevoie de ajutor, Johannes?

Harvey coboară spre el, chiar dacă acesta clatină din cap. Scoate din barcă o ladă cu pești și începe să-i despică pe pietre.

— Am adus cu mine un adevărat investigator privat, spune Harvey, aplecându-se peste copastie, pe când Johannes despică burta unui cod mare și-i smulge mațele.

Doi pescăruși își fac cuib pe solzii de pește de lângă adăposturile pentru bărci.

— A venit aici să-l găsească pe danezul care locuia la far.

Johannes îmi aruncă iar o privire, apoi clatină din cap și azvârle mațele în mare, tocmai când un pescăruș își ia zborul de pe rama pentru uscat și vine fâlfâind din aripi spre noi.

— Danezul e mort.

— Da, dar... se avântă Harvey doar spre a fi întrerupt de Johannes, care aruncă codul eviscerat înapoi în lada cu pești și scoate altul.

— Știi... începe Johannes și strânge din buze, în așa fel încât pare că-și mestecă interiorul obrazului. În perioada asta a anului, Duhul Mării navighează sus, pe crestele valurilor. Vine vremea rea.

Folosind cuțitul pentru a despică burta peștelui, smulge tot ce-i înăuntru și-l aruncă în mare.

— Ai mare grijă de sudistul ăsta. Îți amintești ce s-a întâmplat cu traulerul rusesc la ultima furtună.

— Nu-i sudist, ripostează Harvey râzând. E islandez.

— Înțeleg.

Johannes ridică o altă ladă cu pești din barcă și-o așază pe pietre.

— E vreo diferență?

Se lasă jos, ghemuindu-se, și continuă cu evisceratul peștilor în vreme ce noi ne îndreptăm spre remizele pentru bărci.

— Cine-i Duhul Mărilor? întreb când despicăm valurile în ambarcațiunea lui Harvey spre far.

Vântul ne-a tot biciuit în ultimele minute și mă apuc de o parâmbă ca sprijin.

— N-ai auzit de mortul care navighează într-o jumătate de barcă, îmbrăcat într-un impermeabil din piele și avertizând când cineva este pe punctul de a muri?

— Pare să fie un tip simpatic, mormăi eu, trăgându-mi căciula mai jos pe frunte. Poate că Johannes este fratele mai mare cel frivol, nu?

— Marea dă și marea ia. Pe aici, te agăți de vechile superstiții când

furtunile devin înfricoșătoare. În cer și pe pământ sunt mii și mii de lucruri nevisate, Thorkild Aske. Mai ales pe aici, prin nord. Voi n-aveți astfel de tradiții prin Islanda?

— Bineînțeles că avem.

Reduce viteza bărcii și se întoarce spre mine.

— Crezi în fantome, Thorkild?

— Fantome?

— Apariții, suflete moarte, care rătăcesc printre noi, cheștiile astea.

— Eu... încep să zic, dar mă opresc.

Pentru o clipă, nu fac decât să stau nemișcat fără să-mi clintesc niciun mușchi, în vreme ce simt frigul și vântul cum mă lovesc peste față.

— Îmi amintesc, când eram mic...

Harvey oprește motorul complet, așa că barca se leagănă în sus și jos în ritmul mării agitate.

— Plânsul unui copil putea fi auzit din pădurea din jurul cabanei noastre, în Minnesota. Asta se întâmpla iarna, când mlaștinile și lacurile îngheață repede, continuă el. Se auzeau bocete sfâșietoare de copil, ca niște ecouri între trunchiurile copacilor, când ceața înghețată se așeza pe solul pădurii. Îți ridică părul de pe ceafă, crede-mă.

— Înțeleg, mormăi eu, iar ochii-mi cutreieră neliniștiți peste suprafața rece și întunecată a mării.

— Mai târziu, câteva lacuri mai mici au fost secate ca să extindă zona de cabane. Excavatoarele au dat peste trupul unui copil într-o mlaștină: un trup despre care se credea că zăcuse acolo mai bine de un secol. Apoi în pădure s-a lăsat tăcerea. Ce spui de treaba asta?

— Nu știu.

Mă uit la cer, unde nori întunecați se ridică dinspre mare. Înaintea noastră se văd farul și celelalte clădiri de pe insulă. Văd o statuie pe un platou, un cub cu o sferă deasupra, plasată pe partea cea mai îndepărtată a stâncilor de pe țărm. Cineva lăsase în jurul părții cubice a sculpturii niște năvoade sfâșiate, care fluturau în vântul tot mai puternic.

— *Văduva*, remarcă Harvey pornind motorul din nou.

Arată spre debarcaderul care apăruse în atmosfera cenușie.

— Face parte dintr-o serie de lucrări de artă contemporană, instalate de consiliul regional în mai multe orașe, dar și sate din zonă, acum câțiva ani. A venit un francez și a ridicat asta într-o vară, după care a dispărut iarăși.

— Ai fost des pe acolo?

— Nu, locul e lăsat de izbeliște încă din anii optzeci. L-am vizitat de câteva ori când s-a mutat danezul aici, dar asta-i tot.

— Ce fel de om era?

— Un tâmplar priceput, răspunde Harvey. Prima dată l-am întâlnit într-o seară când veneam de la fermă și mă îndreptam spre casă. L-am zărit lângă debarcader, unde se chinuia să aducă niște afurisite de ferestre până la clădirea principală, cărându-le în cârcă, una câte una. Termopane triple, protejate împotriva înghețului și Dumnezeu mai știe împotriva cui. Grele ca dracu'. Probabil l-au costat o avere. L-am ajutat să le pună în bar. Fantastic. Oricum, nu ducea deloc lipsă de ambiție băiatul ăla.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Cu câteva zile înainte să dispară.

Harvey își plimbă degetele peste țepii din barbă.

— Am dat de el într-un magazin video. Voia să știe ce fel de ciment am folosit pentru fundația din beton de la fermă. Cred că se gândea la consolidarea debarcaderului.

Văd valurile lovind debarcaderul din fața noastră. Mai mulți stâlpi par să fi putrezit, iar întreaga structură se clatină odată cu marea. Câțiva mai îndepărtați sau și rupt, ridicându-se din marea agitată ca niște cioturi negre de dinți cariați. Harvey se zgâiește în sus, la cer, și clatină din cap.

— N-o să fie bine, spune. N-o să fie bine deloc.

Norii se adună ca un capac pe oală, iar bezna pare să fi coborât din nou, cu toate că ziua abia începuse. Se aude un scrâșnet puternic când barca lovește fâșiile de cauciuc ridicate pe întreaga lungime a debarcaderului.

Îmi simt stomacul fremătând când mă cațăr, cu greutate, afară din barcă și calc pe uscat. Imediat, capul începe să mi se învântească și strâng mai tare geanta pe care am adus-o cu mine, uitându-mă în jur după ceva de care să mă agăț. În clipa următoare începe să ningă: fulgi deșei, enormi, care coboară din norii întunecați pentru a se topi imediat ce se aștern.

— Se pare că Johannes a avut dreptate, spune Harvey, împingând barca de pe debarcader drept în rafalele înfloritoare și albe.

— În legătură cu ce?

— Se pregătește o furtună!

Harvey mai spune ceva, însă huruitul motorului și vuietul vântului îi zboară vorbele în altă direcție. În secunda următoare se aude un muget puternic și barca dispare.

Strâng geanta mai tare și mă îndrept spre clădirea principală, cu umerii cocoșați sub vânt.

Capitolul 15

Întreaga insuliță cenușie urmează să fie acoperită de furtuna de zăpadă care, pur și simplu, se întinde pe măsură ce se întetește vântul. Alergând pe ultima sută de metri până la clădire, scot din buzunarul pantalonilor cheia cu bandă galbenă pe care stă scris *Farul lui Rasmus & Clădirea Principală* și o introduc în broască.

Fosta locuință a paznicului farului este o casă masivă din lemn, de pe la începutul secolului XX, cu armătură verticală și ferestre cu gratii albe. Se pare că Rasmus a făcut un progres însemnat cu renovarea exteriorului. Singurele urme vizibile ale incendiului sunt câteva scânduri arse de pe partea exterioară, ferestre și șindriile de pe acoperiș, zăcând toate într-o grămadă bine delimitată între casă și remiza pentru barcă. Acoperișul din ardezie a fost înlocuit cu foi de cupru și jgheaburi potrivite. Chiar și acum, în furtuna agresivă și vijelia de zăpadă, reflectă lumina într-un mod cu totul deosebit.

Bâjbâi pe la încuietore până când, în cele din urmă, reușesc să deschid ușa și mă grăbesc înăuntru. Locul miroase a bușteni proaspeți și rumeguș, însă cu o tentă de praf vechi și de încă ceva, ceva greu de definit, însă cu siguranță prezent. Pereții și podeaua sunt drapați cu plastic transparent. Chiar și barca pescărească, întoarsă cu fundul în sus, a cărei chilă a tăiat-o Rasmus s-o transforme într-un pupitru pentru recepție, este acoperită.

Dau plasticul la o parte și intru pe ușă pe partea dreaptă a holului. Încăperea se deschide uriașă sub formă de L și pare să fi funcționat atât ca bar, cât și ca sală de întruniri. Într-un colț se află o canapea roz, curbată, din velur, pe care stau grămadă niște draperii cenușii, pline de praf.

În fața ei, sunt adunate cutii noi, în care sunt lămpi negre din sticlă de Murano, cu filamente fine, din fier, dale din marmură albă și fâșii fluorescente de leduri roz, precum și o duzină de scaune albe pentru bar, cu picioarele argintii învelite în plastic.

Scot mobilul și tatez numărul lui Anniken Moritzen.

— Alo, Anniken la telefon, spune cu asprime. Cu cine vorbesc?

— Eu sunt, Thorkild Aske.

Aud că încetează să respire.

— Unde ești?

— Sunt la far. Stau în barul lui Rasmus. Frumos loc, spun, deși nimic nu e la locul lui.

Încăperea pare să fie un decor al anilor 1980, cu forme geometrice, covoare roșii, făcute sul, scaune de bar capitonate, cu huse imitând blana de

leopard, și un tapet violet, care a început să facă bule la marginea îmbinărilor. Chiar și noile ferestre sunt acoperite de plastic.

— Un bar cu privese.

Mă îndrept spre teigheaua barului, unde Rasmus a amenajat un pat de campanie. Revistele cu iahturi de milioane zac pe podea, împreună cu o geantă plină de haine și un cub Rubik. Mai zăresc și o cutie cu cataloage tehnice și meniuri vechi, de bucătărie. Cataloagele prezintă imaginea locului așa cum arăta cândva după ce fusese proaspăt renovat.

— *Centrul de Conferințe Blekholm*, citesc cu glas tare.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Scuze. Tocmai am găsit niște broșuri vechi, de pe vremea când aici era un centru de conferințe.

— Citește, șoptește Anniken. Vreau să aud despre ce-i vorba.

— Bine.

Deschid broșura și văd că Rasmus încercuise unele propoziții, ca și cum deja hotărâse în ce fel va arăta publicitatea pentru loc.

— „Disponem de două săli de conferință și una pentru întruniri, cu o capacitate între zece și treizeci de persoane. Totul este aranjat în așa fel încât să vă recăpătați forțele și să vă regăsiți inspirația între sesiuni”.

— Asta-i tot? Întrebă când mă opresc, ezitând la părțile încercuite de Rasmus.

— Nu, răspund, citind propoziția finală: „Blekholm vă oferă experiențe pe care să vi le amintiți multă vreme după ce conferința este uitată”.

Zăresc imaginea unui trauler în lumina slabă, filtrată prin plastic, prin una dintre ferestrele largi. Este mai degrabă o linie orizontală într-un peisaj albastru, marin. Curând, simt inclusiv vibrațiile motorului ridicându-se din podea.

— Mai spune-mi. Vreau să știu ce vezi, Thorkild, continuă Anniken, scoțându-mă din reverie.

Glasul ei pare mai ascuțit acum, de parcă nu-i mai aparține. Simt un impuls de a-i spune că știu cum te simți când anxietatea, frica și panica îți zgândăresc cele mai intime mijloace de apărare. Să-i spun că este periculos să te abții multă vreme și că, într-o bună zi, toate acestea vor fi forțate să izbucnească afară. Însă nu îndrăznesc. Nu sunt genul de persoană care să fie lângă cei care au nevoie de mine.

Pun broșura deoparte și mă ghemuiesc lângă patul de campanie.

— Un pat cu niște haine pe el, cărți, o trusă de toaletă și câteva lame de ras într-o cutie de plastic alb.

Trag la o parte sacul de dormit de pe pat și descopăr o stație de radio portabilă, Motorola, și două pachete de baterii de rezervă la picioarele

patului.

— Ceva ca un transmițător maritim în VHF, nu sunt sigur.

— Altceva? insistă ea, continuând actul echilibrului în care fiecare cuvânt, fiecare inspirație și expirație trag de fibrele fine ca un voal al plasei de siguranță care o ferește de căderea în abis. Ce vezi?

— Nimic altceva, îi spun în cele din urmă, sprijinindu-mă cu spatele de bar.

Închid ochii și încerc să localizez zgomotele pistoanelor diesel ale traulerului aflat afară, în furtună.

— Nu-i aici, Anniken, șoptesc.

Observ cât sunt de amețit și de obosit și n-am energia să mai continui cu exercițiul ăsta dureros.

— Rasmus nu mai este aici.

— Dar a fost acolo, răspunde ea arțăgoasă. Foarte recent. Mirosul lui este încă acolo... doar atât că nu-l recunoști, pentru că nu l-ai ținut niciodată aproape de tine, așa cum am făcut eu. Mi-l pot imagina acolo unde ești tu acum, de-asta e atât de dificil. Și pur și simplu nu pot, nu suport să...

— Voi continua să caut, șoptesc, ridicându-mă, adunându-mi toată energia ca să pot să merg mai departe. Rămâi la telefon, Anniken, și să vedem ce mai găsim. Bine?

— Farul, exclamă ea cu o nouă vigoare în glas. Mă suna din vârful farului.

— Bine, să mergem acolo să ne uităm.

O beznă tiranică, subpământeană, îmi calcă pe urme în zăpada învolburată, pe când o zbughesc prin curte, spre treptele care duc la far. Chiar dacă este încă dimineața devreme, mă simt de parcă mă aflu într-o sală de așteptare dintre noapte și zi.

Treptele sunt săpate în piatra muntelui și au drept balustradă un cadru din fier ruginit. Farul este o structură cu opt laturi, cu o cupolă din fier, cu o dungă roșie, lată, trasată chiar sub dom. Turnul roșu cu alb, din beton, se contopește practic cu împrejurimile.

— Aici va fi un apartament, începe să spună Anniken, odată ce închid ușa de-afară și o iau pe treptele metalice care urcă în spirală până sus. Pereții sunt din beton șlefuit, cu fotografii alb-negru ale mării în furtună și norilor negri, înșirate până sus: un mod uluitor de a crea o ambianță pentru turiști. Un loc aflat între cer și mare, cu vedere în toate direcțiile, adaugă ea.

— Într-adevăr.

Măruntaiele farului au fost îndepărtate cu totul, întregul aparat cu lentile a fost scos și în mijlocul încăperii se află acum un pat antic, cu baldachin, ca să poți avea parte de o priveliște la trei sute șaiszeci de grade prin ferestrele noi. Benzi cu leduri sunt montate pe tavan și începutul punții unei nave

arată de parcă va forma podeaua.

— Nu că-i drăguț? Rasmus a trimis fotografii cu încăperea și cu priveliștea de pe telefonul mobil.

— Frumos, răspund, apoi împing câteva cutii de faianță spre unul dintre geamuri și mă așez.

— Și priveliștea? Cum ți se pare? Rasmus spune că-i de neuitat.

— Are dreptate.

Îmi sprijin coatele pe pervazul geamului și-mi las privirile să răătăcească dincolo de zidul de zăpadă, care alunecă într-un șuvoi nesfârșit. Totul e atât de cenușiu, încât nici nu mai pot vedea pământul. Chiar și magazia de unelte de lângă intrarea în turn a dispărut în ceața intensă și cenușie.

— Absolut de neuitat.

— Mulțumesc. Anniken expiră zgomotos.

— Anniken, îndrăznesc după o tăcere îndelungată, în care n-am făcut decât să ne ascultăm respirația. Nu mai știu ce altceva aș putea face.

— Doar vino acasă, răspunde ea istovită. Acum știu, știu. Nu-i acolo. Doamne Dumnezeule! icnește ea când scutul i se prăbușește în cele din urmă. Nu mai e aici...

Rămân așezat, cu telefonul lipit de ureche multă vreme după ce Anniken a închis. Traulerul a plecat, vântul șuieră afară, iar valurile se lovesc fără încetare de țarm. În fața mea, fulgi moi de zăpadă se rotesc cu ușurință, asemenea perechilor de dansatori într-un dans exotic.

Mă gândesc la Frei.

Capitolul 16

Cursul de dans cu Frei, Stavanger, 24 octombrie 2011

Pe Frei am văzut-o din nou, chiar în ziua următoare, după întâlnirea noastră de la Café Sting. Și-a făcut loc printr-o mulțime de tineri și părinții lor, cu toții având fețele pictate și frizuri ciudate, din Centrul de Artă Sølvsberg. Potrivit anunțului de la intrare, acolo se ținea pe parcursul întregii zile un festival pentru copiii și tinerii de toate vârstele.

În vestibul, fusese ridicată o scenă. Creaturi mitice costumate, cu ochii negri și zâmbete largi, fețe prădalnice țâșneau și dansau în jurul publicului, ținând în mână steaguri albastre ale ONU.

Nu era deloc o coincidență că ne întâlneam acolo. Eram deja în zonă de câteva ore, plimbându-mă neîncetat prin centrul de artă, printre expoziții și

vitrinele magazinelor, pe când așteptam să se apropie ora șase. După cum scria pe un anunț pus pe una dintre ușile de sticlă de la etajul doi, în același timp cu un curs de origami pentru copii, cursurile de dansuri de societate se țineau de două ori pe săptămână.

Din dorința de a face timpul să treacă mai repede, m-am uitat chiar și la o reprezentație teatrală despre un băiat cu un șarpe de jucărie, care prindea viață numai când ei doi erau împreună, însă n-a ajutat prea mult.

Frei era îmbrăcată în colanți de un cenușiu-închis, cu un hanorac cu glugă și teniși negri; a urcat treptele în fugă, fără să mă vadă. În spatele meu, a pornit un microfon și o femeie entuziasmată a anunțat că era timpul pentru atelierul cu troli și spiriduși, la subsolul centrului de arte.

Mi-am cerut scuze cu un zâmbet unei femei în toată firea îmbrăcată ca o vrăjitoare, când a fost cât pe ce să mă izbesc de fiică-sa, îmbrăcată pentru eveniment într-un costum croșetat de mână, de bondar, cu două rachete de badminton lipite de spate. Apoi, am continuat să urc pe trepte.

Pe drum, am trecut pe lângă mai multe standuri expoziționale la intrarea în bibliotecă, la primul etaj, unde se țineau cursuri de împletire a părului în stil african și de pictură cu henna. Bătăi rapide de tobe și ritmuri senzuale începură să se audă din holul de la parter.

La ușa sălii de dans, mi-am blestemat veșnica imaturitate și lipsa oricărei priceperi sau voințe de a schimba ceva în privința asta. Apoi am pășit înăuntru.

Am intrat pe un coridor aglomerat și am văzut tenișii negri ai lui Frei și hanoracul cu glugă în noianul de haine, eșarfe și încălțăminte. O ușă de sticlă separa coridorul de sala de dans, unde clasa, adică șase cupluri și o instructoare, era în plină desfășurare.

Frei dansa cu un bărbat zvelt, ferchezuit, cu părul negru, dat pe spate. Gelul său de păr aproape că strălucea pe când alunecau unul în brațele celuilalt, plutind peste podea, dirijați prin mișcări interconectate într-un ritm și o coreografie perfecte.

— Eleganță și grație, oameni buni, strigă instructoarea de dans într-o norvegiană stricată, bătând din palme și deplasându-se cu abilitate printre cupluri. Și rotiți-vă.

Un bărbat roșcat, de patruzeci și ceva de ani, stătea în fața sistemului stereo cu mâinile în sân, privind visător spre dansatori.

— Și mai multe răsuciri. Mai mult, mai mult, mai mult, zise instructoarea, bătând din palme, înainte de a se întoarce dintr-odată spre asistentul roșcat din colț, făcându-i semn: *Señor Alvin, veniți!*

Desculț, Alvin traversă cu pași mărunți podeaua spre brațele deschise ale femeii. Ea își puse mâna dreaptă în jurul taliei lui și-și întinse stânga într-o

parte, cu cotul înclinat și palma orientată în sus. Îl conduse în semicerc, printre ceilalți dansatori.

— Haideți, acum, *temperamente*: înainte, într-o parte, împreună. Înapoi lateral, împreună. Haideți acum, unu, doi, trei, patru, cinci, șase! Toți împreună: unu, doi, trei, patru, cinci, șase!

În spatele meu, brusc, ușa se deschise larg și o femeie durdulie intra gâfâind.

— Doamne Dumnezeule, au început? icni ea, înghesuindu-se între ușă și mine, scrutând interiorul.

Își aruncă tenișii și se opinti să iasă din haina multicoloră, ca un poncho, care semăna cu o pătură peticită.

— Așadar, zise ea zâmbind, încrețindu-și buzele și făcându-mi cu ochiul. *Bailar pegados!*

Trase de ușă cu putere, deschizând-o, și se strecură printr-o parte, intrând în încăpere.

— Alvin! Alvin, iubitele, îmi pare rău c-am întârziat.

Iute, Frei și partenerul ei de dans cu părul strălucitor își încetiniră dansul la timp ca să-i vadă pe femeie și pe Alvin reuniți într-o îmbrățișare pătimașă pe ringul de dans, tocmai când ușa de sticlă, care până atunci se închisese fără probleme și perfect etanș, cu ajutorul unui mecanism electric, se dădu brusc la perete și se izbi de vârful degetelor mele.

Brațul mi-a fost cuprins de spasme de durere pe toată lungimea sa și-a trebuit să-mi mobilizez întreaga forță și tot autocontrolul ca să împing ușa înapoi, suficient de mult pentru a-mi scoate degetele. Răsucindu-mă, am luat-o spre ieșire și spre scări. Ochii-mi erau înecați în lacrimi, iar degetele mele însângerate trepidau și pulsau de parcă erau niște grenade cu coadă, pe punctul de a exploda.

— Thorkild!

— O, nu, am gemut, oprindu-mă la prima treaptă. Ascunzându-mi sub haină mâna care palpita, m-am întors. Frei!

De pe hol, izbucni un val răsunător de ovații, menit să salute un ropot agresiv de ritmuri de tobe, acompaniat de instrumente africane.

— Ce faci aici?

— O misiune importantă a poliției, am răspuns, lipindu-mi brațul peste degetele care mă dureau, sub haină. O treabă sub acoperire.

— Serios?

— Bineînțeles. N-ai auzit?

— Să aud ce? întrebă ea, tocmai când instrumentele de percuție aduseră muzica pe noi culmi și publicul începu să bată din picioare și din palme în ritmul tobelor.

— Ucigașul origami e din nou în oraș. Un caz oribil. Cu adevărat înspăimântător.

Frei aruncă o privire în direcția ușii deschise, din spatele ei, unde un băiat asiatic de șapte-opt ani împăturea figurine din hârtie împreună cu trei fete de vreo zece ani și părinții lor, înainte de a se întoarce din nou spre mine. Stătea chiar lângă un stâlp dinaintea ușii sălii de dans, privindu-mă cu un zâmbet abia schițat pe buze.

— Mâna ți-e bine? zise ea în cele din urmă.

— Super.

— Vrei să te duc la urgențe?

— Nu.

— Bine. Vii cu mine?

— Unde?

— Înăuntru, să dansăm.

— Nu, eu...

— Nu vrei?

— Doamne Dumnezeule, ba da, dar, vreau să spun, ce-o să zică partenerul tău?

— Robert?

Frei chicoti.

— Dar ți-am spus despre Robert când eram la Café Sting. Iubitul unchiului Arne? E un dansator fabulos și probabil un amant insațiabil, nu crezi?

— Fără nicio îndoială, am mormăit, simțind durerea din vârfurile degetelor ieșindu-mi prin pori și în ritmurile de dans care umpleau centrul de arte de la subsol până la acoperiș.

— Haide, zise ea, întinzând mâinile spre mine. Știu că vrei.

N-am mai luat în seamă durerea din degete pe când o însoțeam pe Frei înapoi la cursul de dans. Eram conștient doar de o furnicătură intensă în punctul unde ni se atingea pielea palmelor și de mireasma părului ei. Dacă-mi aplecam capul, buclele ei mi-ar fi mângâiat obrazul și buzele.

Capitolul 17

Mă sperii când cineva bate la ușa de la intrarea în far. Îmi ridic capul de pe pervazul ferestrei și mă holbez direct prin aburul respirației mele, depus pe geam. Îngheț: hainele-mi sunt reci și-mi simt bocancii țepeni și prea strânși pe picior, de parcă se micșoraseră în timp ce dormisem.

Din nou, se aud zgomotele unor bătaii monotone de undeva de sub mine. Bufnituri înfundate vibrează prin clădire până în locul unde mă aflu, făcând ca plasticul să clănțanească pe la îmbinări. Șterg aburul de pe geam cu mână și mă zgâiesc afară: vremea este la fel de închisă ca mai devreme și este imposibil să deosebești ziua de noapte. Doar o perdea constantă de fulgi de zăpadă trecând pe la geam și valurile care se rostogolesc spre insuliță.

Dintr-odată, surprind imaginea unui bărbat undeva între magia cu unelte și ușa din față a farului. Poartă un impermeabil și-mi face semn cu o mână, arătând spre mare cu cealaltă, de parcă încerca să mă facă să observ ceva prin furtună.

Sunt pe cale să mă las mai aproape de geam, ca să-mi lărgesc câmpul vizual, dar tresar când aud bubuituri puternice la baza farului. În clipa următoare, liniștea se lasă din nou, de parcă m-am trezit brusc, în vid. Mă întorc la fereastră și privesc afară: bărbatul în impermeabil dispăruse.

Între remiza pentru bărci și debarcader, furtuna a deschis o spărtură, iar zăpada năvălește ca o tornadă miniaturală, sus de tot, deasupra stâncilor de pe țărm. Nu pot decât să ghicesc ceva ce iese din mormanele de iarbă-de-mare, lovindu-se lenevos de ele, la marginea apei; o formă, ale cărei culori și structură nu fac parte din peisajul marin.

Mă ridic și sunt pe cale să mă îndrept spre ușă, când de jos se aude încă un bubuit puternic. Ecoul scrâșnetului de metal care lovește metalul străbate pereții, iar vântul face ravagii, șuierând și răbufnind afară. Mă apropiu de ușă și răsucesc prudent clanța.

O rafală înghețată de vânt polar, sărat, trece prin mine și intră în încăperea când deschid ușa. Mă îndrept spre trepte, unde mă aplec peste balustradă și încerc să mă uit în jos, prin spirala scării spre nivelurile de dedesubt, de unde provine bocănitul.

— Alo! strig atât de tare, încât glasul mi se frânge, terminând printr-un acces paroxistic de tuse.

Nu răspunde nimeni, și încep să cobor treptele. Din când în când, ușa de jos se trăneste atât de tare de cadrul ei, încât întreaga casă a scării se zguduie și trebuie să mă opresc și să mă sprijin de balustradă, în timp ce mă străduiesc să-mi protejiez urechile de zgomot.

Intrarea-i astupată de zăpadă, iar ușa de metal e deschisă. Apuc clanța și, cu picioarele, încerc să mătur zăpada înainte să pășesc afară și să închid ușa după mine.

Silueta de la sud-vest a dispărut și nu există urme de pași în zăpadă. Alerg pe trepte, ținându-mă bine de balustradă. Peste tot în jurul meu, zăpada se revarsă în mare și izbește insula, în vreme ce valurile stropesc stâncile și debarcaderul putred cu spumă din belșug. În curte, s-a așternut un strat nou

de zăpadă. În curând, ninsoarea va ajunge la forța unei furtuni.

Mă opresc în curte pe la jumătatea drumului. Nu-i nici urmă că altcineva ar fi fost pe aici mai devreme, în afară de mine, însă văd din nou ceva în apă. Vântul se întetește pe măsură ce mă apropiu de mare. Ninsoarea nu mai cade atât de deasă acum și pot vedea luminile caselor de pe țărmul îndepărtat.

Mă forțez să străbat și ultima sută de metri, găsim sprijin în smocurile de iarbă și adânciturile din stâncă ca să nu alunec și să cad. Luminile de pe uscat lucesc galbene, ca felinarele de pe vechile corăbii, iar furtuna de zăpadă se interpune din nou între insulă și uscat, schițând totul în nuanțe de alb și cenușiu.

Trăgându-mi răsuflarea, simt cum gustul de sare îmi umple gura când ajung la marginea apei. Aici, marea este adâncă și neagră, cu valuri albe care lovesc stâncile și întorc trupul din apă de pe o parte pe alta.

Cadavrul plutește cu fața în jos. Numai spatele și câteva șuvițe de păr sunt vizibile; restul trupului se află în apă sau ascuns sub tentaculele ierburilor marine. Sunt pe cale să mă aplec înainte, să caut o fisură sau un reazem pentru a ajunge destul de aproape ca să-l trag din apă, când un val uriaș se umflă în fața mea. De-abia dacă reușesc să mă arunc în spate înainte ca valul să înșface leșul și să-l arunce pe stânca unde stătusem cu o clipă în urmă.

— Ce Dumnezeu...

Cadavrul e întins pe spate, direct în fața mea, apoi începe să alunece pe piatra lunecoasă spre apă. În cele din urmă, se rostogolește peste margine și se prăbușește în mare. Curând, reiese la suprafață între mănunchiurile de iarbă-de-mare, pentru a rămâne cu fața în jos și brațele plutind pe lângă el.

Icnind, inspir adânc înainte de a mă lansa și eu pe burtă, pe stâncă, spre marginea apei, temându-mă de alte valuri. Mă apropiu fără să alunec datorită scoicilor și pietrișului, până când ajung atât de aproape, încât vârful degetelor mele pot atinge cadavrul. Curând reușesc să-l trag spre mine și apoi pe uscat. Mă ridic în picioare și încep să-l târâi în urma mea, peste pietre și spre remiza pentru bărci.

— Nu pot să pricep, icnesc, rămas fără aer când, în cele din urmă, mă opresc și las trupul. Nu-i Rasmus.

Ud și obosit, mă las pe pământ, lângă cadavrul rece.

— Nici măcar nu-i bărbat.

Capitolul 18

— Bjørkang, răspunde vocea de la celălalt capăt al firului cu un amestec

de curiozitate și autoritate exagerată.

Bjørkang pare beat. În fundal, cineva cântă la acordeon.

— Sunt Thorkild Aske. Am întrerupt ceva?

— E sâmbătă, sunt la o întâlnire la clubul de acordeon.

Se oprește o secundă, înainte de a adăuga:

— Cine spuneai că ești?

— Detectivul particular.

Îl pot auzi pe șeful poliției vorbind cu cineva pe șoptite, iar muzica de acordeon se oprește. Îmi acopăr cu un deget cealaltă ureche într-o încercare de a bloca vântul.

— Sunt la far...

— Ce dracului mai faci acolo? N-ai văzut buletinele meteo? La noapte o să fie furtună de zăpadă.

— Da, știu, dar...

— Ești singur?

— Nu, răspund, ridicându-mă.

Încep să dau ocol cadavrului de pe pământ, așezat în fața mea, timp în care mă chinuiesc să-mi pun sângele în mișcare și să-mi mpiedic frigul să-mi cuprindă trupul.

— E bine atunci, spune el expirând zgomotos. Asigură-te că plecați amândoi de acolo ca din pușcă, înainte să vă prindă furtuna.

— Am găsit un cadavru, încep să spun. În mare.

— Danezul?

Aud cum persoana necunoscută de lângă el se oprește din bombănit și amândoi rămân complet tăcuți.

— A mai dispărut cineva?

— Nu... începe să spună Bjørkang.

— Nu-i Rasmus, îl întrerup. E o femeie.

— Poți să repeți? Ce-ai găsit în mare?

— O femeie. Pare să fi fost ținută de curent pe fundul mării o vreme.

Se lasă o pauză lungă, întreruptă numai când vocea adâncă a șefului poliției locale reia discuția:

— Ești sigur?

În timp ce stau acolo cu mobilul în mână, ascultând respirația grea, hârâită a polițistului, ochii-mi coboară asupra femeii moarte de lângă mine.

Are trupul umflat, dilatat ca o minge de plajă îmbrăcată în haine. Cadavrul nu are față, doar părul de lungime medie și ce-a mai rămas din scalp după timpul petrecut sub apă. Un braț e rupt la încheietura cotului și în locul maxilarului se află o gaură neagră, unde inelele albe ale cartilagiilor traheii și esofagului roz ies în evidență. Mușchiul cenușiu al limbii îi atârnă între sâni

ca o cravată, sub revărsarea grotescă de carne care-i înconjoară craniul.

Pare tânără și poartă o cămașă de noapte stil tricou străvezie, cu imaginea unui cal imprimată pe piept. Sângele i s-a adunat în picioare, până la genunchi, la fel și în gât, care-i vânat. Brațul și ciotul de braț, în afară de partea de sus a pieptului, sunt marcate de lividitatea post-mortem. Pielea distrusă și tăbăcită amintește de pielea de găină.

— Alo, Aske! Ești acolo?

Glasul din partea cealaltă sună sec și cu pocnete când o voce mai profundă de bas intervine în discuție și când cei doi bărbați cu care vorbesc ridică tonul nervoși.

— Da, sunt aici.

— Ești sigur că...

— Nu poți să vii odată aici, Bjørkang? insist, cu un aer iritat. Locul ăsta începe să-mi dea fiori și vreau să plec. Vino cât de repede poți, fir-ar a dracului de treabă!

— Bine, chiar acum fac rost de o barcă, apoi te sun. De acord?

— De acord.

Se aude o păcănitură și închide.

Rămân cu telefonul în mână, fără să-mi iau ochii de la femeia fără față. Zăpada formase o peliculă albă, ca un păienjeniș, peste trupul ei, făcând-o să pară versiunea morbidă a unui înger de omăt, cu numai o aripă și jumătate.

Mă duc spre un morman de materiale strânse între clădirea principală și adăpostul pentru bărci și încep să car șindriile pentru acoperiș și resturi de metal pentru a încropi un cerc în jurul cadavrului. După aceea, pășind în holul din clădirea principală, sfâșii foliile de plastic din fața ușii restaurantului și le iau cu mine.

Învelesc corpul în plastic, înainte să pun șindriile și metalul deasupra. Termin repede și apoi mă îndrept din nou spre far.

Alerg cu sufletul la gură în sus, pe trepte, și închid ușa în urma mea înainte de a continua pe scara interioară, până sus, unde-mi reiau locul de la fereastră. La scurtă vreme după aceea, mobilul îmi sună din nou. Este colegul lui Bjørkang, sergentul Eriksen, care pare că de-abia își trage răsuflarea.

— Aske, tu ești?

— Da.

— Tocmai a sunat Bjørkang, începe el.

Îmi dau seama că-i pe undeva, pe-afară. Aud scrâșnetul pietrișului când pășește, iar în fundal, glasul unei femei care vorbește la alt telefon.

— Unde ești?

— Pe drum spre Sørøytoppen. Prietena mea și cu mine tocmai ne

îndreptam spre cabană când a sunat Bjørkang.

— Vii să mă iei de aici?

— Da, spune Arnt. Dar ai răbdare. Trec să-l iau pe Bjørkang de-acasă imediat ce coborâm. I-a trimis la plimbare pe băieții de la clubul de acordeon și a pus coniacul înapoi pe raft, haha!

Râsul lui suna artificial și forțat.

— De ce m-ai sunat?

— Pentru că mă întrebam, începe Arnt să răspundă.

— Te întrebai ce?

— Păi, Bjørkang zicea că ai găsit ceva în mare. O... femeie?

— Așa-i.

— Cum arată?

— Cum adică? Știi cine este?

— Poftim? Nu, mormăie sergentul.

Vocea feminină de lângă el a început să vorbească mai încet, de parcă e și ea interesată să știe de ce m-a sunat Arnt.

— Trebuia să verific dacă a auzit bine. Vreau să spun, n-a mai dispărut nimeni în afară de danez, așa că...

— Așa că ce?

— Nu, las-o baltă. Tu odihnește-te, venim să te luăm.

Arnt Eriksen închide și privirea mea revine la insuliță.

Depart, jos, pe țărm, văd balotul din plastic cu o siluetă întunecată înăuntru, pe deasupra căreia gonește zăpada. Obrazul îmi zvâcnește și scot două pastile de OxyNorm din ambalajul lor. Constat că nu mai am nicio dorință de a rămâne aici, singur, pe furtună. Gândul la femeia de sub prelată, Rasmus, barul, farul și întreaga insulă îmi dă brusc un imbold copleșitor de a vomita.

— N-ar fi trebuit să vin aici niciodată, șoptesc pentru mine, dând capsulele pe gât. Asta n-o să se termine bine, sunt sigur.

Capitolul 19

— Credeam că-i ea... Frei, spun când Ulf răspunde, în cele din urmă, la telefon.

Așteptam de o veșnicie în vârful turnului farului, fără să văd sau să aud nimic de la Bjørkang, Arnt sau barca cu care se presupunea că vin să mă scoată de-aici.

— Unde ești? întreabă Ulf, aprinzându-și o țigară înainte de a da

zgomotos fumul afară.

— Sunt pe insula danezului. Tocmai am scos o femeie din apă. Când am văzut-o printre mănunchiurile de iarbă-de-mare, o clipă am crezut că e Frei.

— De ce?

— De ce? Ce mă-sa vrei să zici, n-ai auzit ce-am spus? Tocmai am găsit în apă o femeie fără față.

— Da, te aud, răspunde Ulf. Dar ai mai văzut cadavre și înainte, nu?

Pot sesiza încordarea din vocea lui, chiar dacă încearcă s-o mascheze.

— Da, bineînțeles, răspund inspirând adânc. Doar că nu eram pregătit pentru asta.

— Cine-i?

— Nu știu. E tânără, poate de douăzeci și ceva de ani. N-am nicio idee cine-ar putea fi. Șeful poliției locale spune că nu-i nimeni dat dispărut.

— E lângă tine acum?

— Nu. Am acoperit-o cu niște folii de plastic și-am lăsat-o acolo, pe stânci.

— Bine.

Ulf trage tare din țigara lui, savurând fiecare fum dintre pufăituri.

— Ce-ar fi să discutăm despre cu totul altceva cât timp stai și aștepti să vină după tine? Pentru că asta se va întâmpla cât de curând, nu?

— Da, am anunțat poliția locală. Sunt pe drum.

— Grozav. Acum, întâi și-ntâi, ce-ar fi să-mi spui de ce ai crezut că e Frei? În definitiv, ea este înmormântată într-un cimitir din Tananger.

— Eram doar... sunt stresat, îi spun până la urmă, inspirând adânc. Tocmai am luat două pastile Oxies, dar nu și-au făcut încă efectul.

— Curând, intonează Ulf, fără nicio urmă de neliniște, în timp ce-și devorează țigara. Foarte curând, ai să vezi.

— Nu, mă plâng eu, în vreme ce privirile-mi sunt atrase de norii negri-cenușii de deasupra. Aici nu merge nimic cum trebuie, chiar și cerul este închis în spatele unui zid de beznă și zăpadă.

— Cerul?

Ulf trage scurt din țigară. Îl pot auzi cum ține fumul în plămâni, înainte de a-l expira cu grijă.

— Care e treaba cu cerul, Thorkild?

— Nimic, răspund îmbufnat.

Știu că am spus deja prea mult.

— Am vorbit cu Liz, așa cum ai vrut să fac, adaug încercând să schimb subiectul.

— Asta-i bine, răspunde Ulf încet și mecanic.

Mă lasă să divaghez în continuare, așteptând o pauză în conversație, ca să poată cârmi discuția în direcția în care eu nu vreau s-o apuce.

- Și-a mers bine?
- I-am tras lui Arvid una în cap.
- De ce?
- E un ticălos.
- Fără îndoială. Te-ai simțit mai bine?
- Absolut.
- Bine, Thorkild. Ai avut timp să discuți despre mama și tatăl tău?
- Nu.
- Poate altă dată.
- Doamne.

Scrâșnesc din dinți cu asemenea ferocitate, încât durerea din obraz țâșnește până-n ochi. Strâng pleoapele tare și încerc să adun toate medicamentele care m-ar putea ajuta să scap din acest spațiu rece ca gheața, plin de durere.

— Nu vrea să vină, icnesc, strângând mobilul. Nu pe o asemenea vreme. Nimic nu merge, ți-am spus deja asta. Nici nu pot să mă cac aici.

— Ascultă-mă, Thorkild. Ce-ar fi să luăm o pauză acum, tu și cu mine, să ne calmăm și să discutăm în timp ce tu aștepti să-și facă efectul? Apoi poți să-ți cumperi ceva pentru stomac, când ajungi din nou pe uscat. Duphalac. Bine? Poți face asta? O s-o faci?

— Da, oftez. Pot s-o fac.

— Nemaipomenit. Am să-mi aprind o țigară și-o putem lua de la-nceput. OK? E bine așa?

— Bine.

Ulf aprinde o țigară și inhalează fumul: aud pârlitul prin mobil. Își ține țigara între degete, umplându-și plămânii până-n cele mai adânci cotloane ale bronhiilor, apoi expiră iar cu o satisfacție netăgăduită, oftează mulțumit și șoptește:

— OK, Thorkild, hai să vorbim.

Fulgii de zăpadă plutesc pe-afară și saltă în sus și-n jos în curenții atmosferici; uneori, ajung să se oprească pe loc, ca și cum sunt în imponderabilitate până când o altă rafală de vânt îi prinde și-i izgonește prin noapte. Valurile grele izbesc insula din toate direcțiile.

— Ți-am povestit cum m-am întâlnit din nou cu ea? Întreb, lăsându-mi obrazul pe geamul rece, unde vibrația-i mai puternică.

— De multe ori, Thorkild. De multe ori.

— Dintr-odată, era acolo, în jeturile de apă.

Simt un impuls să râd, cu toate că trupul îmi tremură de frig. În același timp, observ ceva ce-și face loc în interiorul meu. Fire care se desprind unul de altul. Căi nervoase și mușchi se întind în toată lungimea lor, conduși de

fulgii de zăpadă, mici și albi care dansează în stomacul meu, aducând cu ei oxicodonă, urcând-o prin vasele mele de sânge, până la cap și la receptorii de durere care așteaptă acolo. Fiecare particulă se așază fix la locul ei și mă drege iarăși în interior, bucată cu bucată, fragment cu fragment.

— Era și, în același timp, nu era ea, pricepi? Ea, în felul în care-i acum. De-asta știam că nu-i un vis.

— Mai bine povestește-mi de ce te-ai dus jos, la dușuri. Povestește-mi de întâlnirea ta cu Robert, iubitul lui Arne Villmyr. Știu că te-a vizitat la închisoare, că ai avut o discuție cu el în ziua aia. Ce ți-a spus?

— Am recunoscut-o de prima dată, continui eu fără să-mi pese de întrebările lui.

Ninge, nu numai afară, dar și înăuntru. Nu vijelios și gonind ca o furtună haotică, ci în şuvoaie de cristale moi, ca puful de gâscă, și cad în cascadă asupra mea într-o experiență senzorială perfectă, care nu poate exista decât într-un creier interconectat.

— El ți-a zis că Frei ar fi cu altcineva?

— Nu, îl întrerup.

În trup începe să mi se împrăștie un fel de dezechilibru, și simt cum se amplifică furia înăuntrul meu.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, spun enervat.

— N-am vorbit niciodată despre subiectul ăsta, toarce Ulf calm, continuând să tragă din țigară. Poate că-i momentul potrivit să discutăm despre asta cât timp așteptăm să vină barca.

— Nu! urlu în mobil.

— Bine, n-am vrut să te presez.

Afară se va face în curând întuneric beznă. Fire subțiri de lumină, reci și celeste, se năpustesc prin furtuna de zăpadă, lovind insula și marea în puncte exacte, iar restul este ceva fără formă, albastru-negru sau alb-cenușiu.

— Șșșș... îmi pun mâna peste microfon.

Privirea-mi este concentrată asupra a ceva de lângă debarcader.

— Ce s-a întâmplat?

Pot auzi glasul lui Ulf printre degetele mele. Lumina dansează în ritmul valurilor de pe suprafața mării, în jurul debarcaderului, unde o siluetă omenească iese din valuri. Imediat ce ajunge pe uscat, se oprește și privește în jur, trăgându-și răsuflarea cu mâinile pe genunchi.

— Trebuie să închid, șoptesc tocmai când silueta se ridică în picioare și pornește spre adăpostul pentru ambarcațiuni, acolo unde zace înfășurat în plastic cadavrul femeii fără față. A venit cineva.

Capitolul 20

Îmi adun lucrurile și o zbughesc jos, la baza farului. Afară suflă furtuna. Vântul a înșfăcat o antenă radio și o trage, și o rupe, ducând-o înainte și-napoi peste fundațiile din beton. Zgomotul înfiorător de metal făcut pe beton îmi sfâșie timpanele.

Nu văd pe nimeni și nicio barcă lângă debarcader, unde se răsucesc umbre negre și se învârt în vânt, în vreme ce furtuna de zăpadă mugește, înțepenindu-ne aici, pe această stâncă alb-cenușie, învăluită de ceață. Zăpada proaspătă se abate vijelioasă asupra insulei, când pun mâna pe balustradă și încep să cobor treptele din beton spre centrul de conferințe și remiza pentru bărci.

Cadavrul nu mai este acolo unde l-am lăsat. I-a rămas doar urma în zloata aproape transparentă, acolo unde nu demult zăcuseră trunchiul și capul. În vreme ce mă uit la forma din zăpadă a unui înger cu o singură aripă, dinspre debarcader se aude o pocnitură asurzitoare.

Mă întorc și văd valurile umflate măturând insula. Structura putredă a debarcaderului se leagănă zgomotos, în sus și-n jos, odată cu valurile. Dintr-odată, zăresc din nou silueta, ivindu-se în mijlocul debarcaderului, acolo unde valuri de un metru plesnesc în aer și se împrăstie pe jos. Este un bărbat al cărui trup se estompează aproape în întregime în bezna din fundal și furtuna devastatoare dintre noi. Poartă un costum de scafandru și mască și pare să tragă trupul femeii fără față după el, spre marginea debarcaderului.

— Hei! dau eu din brațe și fac câțiva pași înainte. Așteaptă-mă!

Bărbatul se oprește o clipă și privește spre mine prin furtuna puternică de zăpadă. Se holbează o vreme, apoi apucă trupul mai bine și continuă să-l tragă după el.

— Așteaptă, pentru numele lui Dumnezeu!

Încep să alerg spre debarcader. Văd că au ajuns la margine. El se lasă pe vine și privește în jos, spre apă, de parcă se gândește să sară.

Din nou, aud stâlpii debarcaderului pârâind. Întreaga structură se clatină violent, trosnește și se izbește de temelii metalice. Bărbatul în costum de scafandru stă acum la capătul celălalt al debarcaderului, ținând în brațe trupul femeii fără față. Nemișcați, zac amândoi complet imobili, în timp ce apa mării îi izbește.

Și din nou, valurile înspumate se abat spărgându-se asupra debarcaderului care se leagănă. Apa izbucnește în văzduh și peste structură, urmată de mugete noi dinspre stâlpii fundației. În clipa următoare, când mă uit spre locul unde se aflau, au dispărut.

— Nu! urlu și fac câțiva pași nesiguri în față înainte să mă opresc.

Debarcaderul este gata să se desprindă din temelie. O clipă mai târziu, zgomote și pocnituri mult mai stridente se aud dinspre fundația lui, înainte ca întreaga structură să se ridice chiar deasupra apei. În tot acest timp, se aud zgomote sfâșietoare, când buștenii se rup, reazemele pocnesc și întăriturile din fier cedează. Structura se ridică vertical afară din apă, înainte de a se prăbuși grea pe spate, începând să se desprindă de pe stânci, alunecând în adâncurile întunecate ale mării.

Dintr-odată, îi văd din nou, nu departe de débarcaderul sfărâmat. Apa-i mai puțin adâncă acolo, mai limpede decât în depărtare, și pot vedea cele două umbre, una plutind cu capul în jos, astfel încât numai o mică parte din spate iese la suprafața apei, și cealaltă plutind aproape de suprafață, pe sub apă, ca și cum mă privea printr-un strat întunecos.

Mai zăbovesc acolo câteva momente, înainte de a o lua la goană peste bolovani de pe țărm; în tot acest timp, bărbatul trage cadavrul și mai departe de insulă.

— Hei, unde te duci? strig cu disperare. Unde-i barca?

Alunec imediat pe terenul umed și-mi pierd echilibrul.

Cad și-mi lovesc obrazul și capul de piatra rece și dură, sfârșind între doi bolovani, la un mai mult de o jumătate de metru de marginea apei.

Piciorul mi-e întors spre uscat, capul mi s-a cuibărit în siguranță, printre iarba-de-mare, iar apa gălgâie făcându-și loc între pietrele de jos și-mi spală fața. Mă ia cu fiori pe șira spinării, în vreme ce mă chinuiesc să mă eliberez din această postură umiltoare.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? icnesc istovit când, în cele din urmă, reușesc să mă ridic și să ajung din nou pe un teren sigur.

Sunt pe bolovani, în patru labe, ca un câine plouat, ud learcă, icnind după aer. Debarcaderul a dispărut în beznă. În spatele meu, nu mai există decât bucăți disperate de beton, agățate de țevile de consolidare ruginite, îndoite, care ies la suprafață de pe fundul apei. Cele două siluete subacvatice au dispărut și ele, ca și cum n-au fost niciodată acolo și tocmai mă trezisem dintr-un vis care pare atât de aievea.

Zac pe bolovani, cu fața întoarsă spre cer. Vârtejuri de zăpadă gonesc dincolo de mine și bezna s-a așezat ca un capac de oală peste întreaga insulă. Cum stau aici, aud, până la urmă, un păcănit vag, venind dinspre ușa remizei pentru bărci, nu departe de mine.

Adunându-mi toate forțele, încerc să fac să dispară ca prin magie durerea din obraz și din cap, până ce, într-un final, mă ridic în picioare și mă îndrept în direcția din care se aude zgomotul. Mă chircesc în fața ușii și fac un efort să mă uit pe sub ea, printr-o crăpătură în partea de jos.

Mă ridic din nou și mă folosesc de degete încercând să trag zăvorul. Pentru că e un zăvor nou și nu pot să deschid ușa, pășesc peste un morman de obiecte și ridic o bucată de metal, destul de plată încât să încapă între zăvor și ușă.

Lemnul pâraie când apăs metalul în jos și-l trag spre mine până ce una dintre scânduri cedează, odată cu patru cuie groase, și ușa se deschide pocnind, cât pe ce să mă trimită în zbor înapoi pe țărmlul acoperit de pietriș când vântul pune gheara pe ea. Intru în remiză fără să încerc măcar să trag ușa după mine.

Înăuntru încep să disting contururile unor lăzi în care e împachetat un sistem de rezervă nou-nouț de alimentare cu curent, doar țeava de evacuare fiind despachetată și lăsată în mijlocul podelei, lângă suporturi metalice pentru lumina electrică, legate de un jacuzzi de afară. Cinci costume de scafandru nou-nouțe atârnă la perete de cârligele lor individuale.

Învelitoarea de plastic transparent cu care acoperisem cadavrul fusese târâtă de vânt pe sub ușă și se agățase de sistemul de evacuare al sursei de alimentare de rezervă. Vântul trage de plastic, făcându-l să freamăte și să foșnească acoperind motorul și podeaua de ciment. Pășesc spre el și mă aplec să-l ridic.

Apropii mai mult plasticul de fața mea, conștient de mirosul năucitor de țesuturi descompuse, carne, mușchi și intestine, rămas în fibrele de plastic. Impresia de cadavru este încă vizibilă, acolo unde urme de un galben aprins, ale sângelui și fluidelor corporale, formează un contur al unei ființe omenеști.

Împățuresc plasticul și-l pun sub o conductă a sistemului de evacuare. Îl sun pe Bjørkang, însă nu-mi răspunde nimeni.

Nici Arnt, nici Harvey nu reacționează la apel și, foarte curând după aceea, telefonul meu rămâne fără baterie. Mă hotărăsc să-i aștept aici, în remiza pentru bărci, și văd niște lăzi lângă peretele din spate, pe care să mă tolănesc. Sunt înghețat până-n măduva oaselor și am o migrenă înspăimântătoare, după căderea pe bolovani. Mă doare tot corpul, obrazul mă înțepă și-mi simt picioarele amorțite.

Pescuiesc sticla de apă din rucsac și o pun între picioare, pe când mă caut prin buzunare după punga cu blistere, tablete rătăcite, organizator și capsule. Dau medicamentele pe gât și mă las pe spate, sprijinit de perete, cu brațele strâns împreunate pe corp. Închid ochii și încerc să mă concentrez asupra vântului de afară.

Duminică

Capitolul 21

Undeva, dincolo de remiza pentru bărci, pot auzi zumzăitul unui motor de barcă. Îmi scot degetele din mânecile hainei, cobor de pe ladă și ies.

Acolo, o ceață galben-ocru se materializează prin fulgii de zăpadă sporadici, care încă dăinuie prin văzduh. Zumzetul motorului exterior se aude tot mai tare, iar prin zăpadă pot vedea un bătrân într-o șalupă care se îndreaptă spre far.

— Mai trăiești? strigă Johannes.

Ambarcațiunea sa alunecă în poziție, în paralel cu insula.

— Cu chiu, cu vai, îi răspund tremurând de frig și mă opresc înaintea resturilor din beton ale debarcaderului demolat de furtuna de azi-noapte și aștept ca Johannes să manevreze barca spre țarm.

— Ce dracu'?! exclamă el, când dă cu ochii de ciaturile debarcaderului. Unde-i restul?

— A dispărut azi-noapte, la un moment dat.

— M-a contactat Harvey prin walkie-talkie și m-a rugat să ies și să te iau de aici imediat ce se mai liniștește vremea. Câțiva suporti pentru plasele de midii au fost smulși de furtună și erau încă în derivă pe mare. El e tot pe-acolo. Se zice că va fi încă o furtună nu mult după venirea zorilor, așa că nu prea avem timp.

— L-ai văzut, cumva, pe șeful poliției locale?

— Pe Bjørkang? Nu, de ce să-l văd? Nu e decât patru jumătate, știi. Slujbașii democrației sociale nu se trezesc decât peste câteva ore.

— Am vorbit cu el azi-noapte, îi spun, urcând în barcă de-ndată ce-o aduce între țevile de susținere și lanțurile grele care zornăie la marginea apei. Urmau să vină aici imediat ce făceau rost de o barcă.

— Păi, poate că au fost ocupați cu altceva mult mai important.

Bătrânul pescar începe să dea ambarcațiunea înapoi. Cerul de deasupra noastră se întunecă din nou.

— Probabil te-ai fi descurcat pe-aici o vreme dacă ai fi fost nevoit.

— Am găsit o femeie în mare.

— O?!

Johannes scupă printre dinți, pe când ajustează cârma și bagă în viteză.

Ambarcațiunea începe să înainteze prin marea agitată cu o viteză lamentabilă.

— Ești sigur că era o femeie?

— Da.

— Unde-i acum? întreabă, aparent imperturbabil, de parcă vorbesc despre vreun hamster neiubit de nimeni sau vreun peștișor de acvariu afectat de palpitații.

— A ieșit cineva din apă și a luat-o.

— Cine?

— Un bărbat.

Johannes dă din cap mohorât, parcă pentru el, în vreme ce cârmește barca dând ocol unui banc uriaș de iarbă-de-mare și resturi din plastic care se învârtesc într-o mișcare ondulatorie la suprafața mării, sub cerul aflat într-o continuă schimbare.

— Duhul Mării este un cadavru fără față, începe el fără niciun preambul. Un pescar mort care plutește în derivă pe mare sau navighează într-o juma de barcă cu pânzele sfâșiate. Un avertisment pentru moarte și disperare.

— Se întâmplă și să se îmbrace într-un costum de scafandru și să se târască pe uscat, pentru a-i aduce din nou pe morți în mare?

Încerc să râd, însă hohotele-mi rămân în gât. Vântul înșfacă și ultimii fulgi de nea anemici și începe să-i fugărească pe suprafața apei.

— Nu, răspunde Johannes. Nu face asta.

Are o figură dură, și pe sub pielea feței se vede o rețea de vinișoare vineții.

— N-aș crede.

Este ora cinci când barca se înfinge în pietrișul plajei, la Skjellvik. Sar pe uscat și-l ajut pe Johannes să tragă ambarcațiunea din apă și apoi în remiza pentru bărci. Pornim pe drumul spre capătul celălalt al golfului, unde o casă veche, cu vopsea scorojită, se află în teren deschis, expusă vântului și vitregiilor vremii de la gura fiordului din apropiere.

— Ai vreun telefon mobil pe care l-aș putea împrumuta? întreb de-ndată ce Johannes și-a azvârlit ghetele în holul care miroase a ulei de ficat de cod și miere, și-și pune o pereche de ciorapi groși, cenușii. Al meu a rămas fără baterie.

Johannes arată cu degetul:

— Folosește telefonul fix din sufragerie. E mai ieftin. Și pot să-ți dau un încărcător pentru baterie.

Ciorapii transpirați mi se lipesc de parchet. Îmi pun telefonul la încărcat înainte să localizez telefonul fix și să-l sun pe Bjørkang pe mobil.

Dar are telefonul închis.

— Ai numărul sergentului său, Arnt, sau așa ceva?

— Eriksen. Arnt Eriksen. Uită-te în cartea de telefon.

Johannes îmi dă o carte cu numere de telefon locale, apoi se așază pe un scaun, acoperindu-și picioarele cu un pled mișos, din petice.

— Dar dacă mai aștepți o vreme, i-am putea contacta mai degrabă prin walkie-talkie.

— Walkie-talkie, da, bună idee, mormăi. Și Rasmus avea unul.

— Cine?

Johannes mă privește întrebător.

— Rasmus, repet. Danezul de la far.

— Da, era modul cel mai simplu. Nu te costă nimic, știi, zice el și plescăie din buze. Complet gratis.

— Paraziți radio – chițcăie, fojgăiesc, pârlăie, spun eu, așezându-mă pe canapeaua rubinie, de prin anii 1950.

— Ce ziceai că ești?

— N-are importanță.

Harvey este primul care răspunde în rețeaua de stații pe ultrascurte. E tot la ferma de midii și spune că se va întoarce imediat ce stâlpii de susținere ai fermei vor fi fost asigurați.

După ce-am vorbit cu Harvey, telefonez poliției din Tromsø. N-au auzit nimic de Bjørkang, nici de vreo rechiziționare de ambarcațiune, ori de vreo recuperare de la far în timpul nopții. Le explic despre femeia din mare, iar persoana de la capătul firului întreabă unde-i acum. Îi spun că cineva în costum de scafandru a ieșit din mare și a dus-o înapoi, în valuri, iar polițistul oftează și-mi spune să sun la secția locală de poliție când se deschide. Apoi închide.

Johannes se duce în bucătărie și se întoarce cu o cană de cafea pentru mine, iar pe a sa o ia cu el când iese pe hol să se îmbrace.

— O să înceapă din nou furtuna, spune din hol. Trebuie să mă duc pe țărm și să asigur ușile remizei bărcilor, dar mă întorc repede.

Ridicându-mi tălpile de pe podeaua rece, mă las pe spate pe canapeaua tare, demodată, și încerc să-mi găsesc o poziție confortabilă.

— Crezi că au plecat azi-noapte și li s-a întâmplat ceva în furtună?

— Nu. Stai și odihnește-te o vreme, da? zice Johannes stoic. Arăți ca și cum ai nevoie de puțină odihnă.

Pot vedea în ochii lui că nu-i chiar atât de calm pe cât ar vrea să pară, în vreme ce stă în pragul ușii, privind de la mine la marea de-afară. În cele din urmă, se întoarce pe călcăie și dispare pe ușa din față. Adorm aproape imediat.

Capitolul 22

La radio, un prezentator local al buletinului meteo anunță că furtuna de zăpadă este de așteptat să se abată pe la amiază, iar vântul să sufle cu până la o sută patruzeci de kilometri pe oră în zonele expuse. Oamenii sunt rugați să rămână în casă în timpul viscolului și să evite podurile rutiere în măsura posibilului. Prognoza meteo pe termen lung prevede un front nou de precipitații îndreptându-se spre nord. Din cauza presiunii foarte scăzute, combinate cu luna plină, pot avea loc inundații, cu un nivel estimat al precipitațiilor de până la un metru și jumătate peste limita normală.

— Da, asta ar fi ceva, zice Johannes când deschid ochii și privesc în jur.

A pus walkie-talkie pe masă, lângă ediția zilei în curs a cotidianului local, împreună cu o pungă transparentă cu gogoși.

— Ultima dată când au fost inundații în zonă, a trebuit să pompez apa din pivniță și să drenez toate șanțurile de canalizare din jurul casei. O adevărată pacoste. Și este imposibil să pregătești plasele. Știi, se umplu de tot felul de rahaturi.

— Cât e ceasul?

Mă ridic și pun ceașca de cafea rece pe masă.

— E unsprezece dimineața, zice Johannes. Ai fost pe altă lume, amice. Însă n-am vrut nici să te trezesc. Aveai nevoie de somn.

Johannes întinde mâna și ia o gogoasă, înainte de a împinge punga spre mine. Iau și eu una, o scufund în cana de cafea și mușc. Îmi simt gura amortită. Gustul de cafea stârnește și cele mai mici papile gustative de pe limba mea ca să-mi spună cât de rea e situația, iar în același timp stomacul îmi amintește că trebuie să și elimine mâncarea.

— A sunat cineva? Întreb și pun gogoșa înapoi pe masă, lângă cafeaua rece.

— Nu, răspunde Johannes. Dar am vorbit cu Harvey acum ceva timp. E pe drum.

— Și șeful poliției?

Johannes mușcă jumătate dintr-o gogoasă.

— Nu. Cealaltă jumătate și-o îndeasă în gură și duce cafeaua aburindă la buze. Nimic.

Îmi deschid mobilul și văd că Ulf a sunat de cinci ori. Am primit și un mesaj de la Anniken Moritzen, în care-mi spune să-i fac o vizită la birou când ajung acasă, la Stavanger. Îmi torn o cană de cafea proaspătă înainte de a suna la secția de poliție locală. Un mesaj înregistrat mă informează de orarul secției și că toate întrebările trebuie adresate poliției din Tromsø.

Dar la sediul din Tromsø nu-i nimeni capabil să-mi spună unde sunt de găsit șeful poliției locale și sergentul său, iar femeia de la capătul firului n-are niciun chef să mi se alăture în speculații despre cum se face că niciunul dintre ei nu se află în secție, sau de ce nu răspund la telefon.

— Idioții dracului!

Pun mobilul pe masă.

— Hmmm..., plescăie Johannes din buze, mișcându-și degetele în ciorapii lui de lână cu o încântare vizibilă și strângându-și la piept cana de cafea în vreme ce-și curăță gura cu limba. Sunt mulți pe lumea asta, zâmbeste el cu înțeles, clipind astfel încât sprâncenele stufoase i se zbârlesc precum un tufiș răvășit.

Chica de păr cărunț este tunsă scurt la ceafă și pieptănată pe spate, cu cărare într-o parte. Arată ca un aventurier, asemenea celor pe care-i vezi în fotografiile alb-negru, ieșit să descopere tot felul de ciudățenii prin regiunile arctice înainte de cele două războaie mondiale.

— Sunt mulți ce? Întreb țâfnos sorbind din cafea. Polițiști sau idioți?

Johannes este pe cale să-mi răspundă când se aude o bătaie puternică în ușa de la intrare, urmată de zgomotul unor pași grei pe hol. În clipa următoare, Harvey apare în pragul ușii având pe chip un zâmbet forțat și obosit.

— Deci aici erați.

Își freacă mâinile ca și cum încearcă să-și pună sângele în mișcare.

— E cafea în bucătărie.

Johannes trage punga cu gogoși spre el.

— Și gogoși.

Harvey dispăre în bucătărie.

— Ați ajuns pe țârm, zice la întoarcere.

Ia o gogoasă și se așază pe canapea, lângă mine. Are hainele umede și părul îi stă zbârlit în toate direcțiile. Fața lui e mai cenușie decât îmi amintesc, iar buzele-i sunt subțiri și palide. Îl salut, în tăcere, din cap.

— Ce mai noapte, comentează Harvey zgribulindu-se. Câțiva stâlpi de susținere de la ferma de midii au ajuns în derivă aproape până la Steinholmene, pe partea cealaltă, când am pus mâna pe ei. A trebuit să-i leg de cei care mai stăteau pe poziție și să-i ancoroz cu o piatră de moară veche pe care am găsit-o pe uscat. Mai degrabă aș rezolva toată problema după ce se mai îndreaptă vremea.

— Sudistul zice c-a găsit o femeie în mare noaptea trecută.

Johannes se tolănește mai bine, întinzându-și din nou picioarele, după care se ridică și traversează încăperea ca să închidă radioul.

— O, mormăie Harvey. Ești sigur că nu era danezul?

— Spune că a venit cineva și a luat-o după ce a scos-o el din apă, continuă Johannes calm. Cineva care a ieșit din mare.

Privirea lui Harvey se mută de la Johannes la mine și apoi, clătinând din cap, mă scrutează de peste buza căinii de cafea.

— Ai dat de dulapul barului, este?

— Știi ceva de șeful poliției și de sergent? Întreb, ignorând insinuarea despre lipsa mea de talent ca băutor.

— Bjørkang? Nu. Ce vrei să spui? Sunt pe mare acum?

— Rămăsese că vin să mă ia de la far noaptea trecută, dar n-au mai apărut.

— Apropo, trebuie să le spunem că întregul debarcader a fost smuls din fundația lui și acum plutește pe undeva, prin fiord, în derivă, se bagă Johannes. Ți-ar sfârâma barca dacă intri direct în el.

— I-ai sunat?

— Nu răspunde nimeni. Nici acasă, nici la birou.

— Niciunul dintre ei? Întreabă Harvey, trăgându-se la marginea canapelei, cu o privire ceva mai îngrijorată.

Harvey își scoate mobilul și selectează un număr din lista de contacte.

— Robotul telefonic, spune el închizând. Ai încercat să suni la secția din Skjervøy?

Clatin din cap.

Formând numărul secției de poliție, Harvey începe să străbată camera încoace și-n colo. După o vreme, închide și se așază din nou pe canapea.

— N-ai auzit nicio barcă noaptea trecută?

Dau din cap.

— Absolut nimic, în afară de zgomotul motorului unui trauler, pe la sfârșitul după-amiezii de ieri. De ce întrebi?

— Șeful poliției locale din Skjervøy spune că, de săptămâni bune, barca e ancorată la debarcaderul de iahturi de la Blekøyhamn. N-a vorbit cu Bjørkang, Arnt sau Tromsø în weekend și nu știe nimic despre preluarea cuiva de la far noaptea trecută.

— Nu-mi place deloc treaba asta, spun, golind cana de cafea dintr-o singură sorbitură. E departe portul de iahturi?

Harvey se ridică în picioare.

— Te conduc.

Capitolul 23

Ploaia biciuie mașina lui Harvey pe când gonește prin bălți și prin gropile de noroi de pe marginea drumului. Trebuie să-și ia piciorul de pe accelerație ca să nu derapeze pe suprafața lunecoasă, manevrând volanul doar ca să țină camioneta pe drum.

— Nu-i a bună, spune, în vreme ce vehiculul înaintează cu greu pe un deal abrupt, legănându-se violent înainte și-napoi. Nu-i a bună deloc. Și trebuie să mă întorc la fermă și să găsesc un mod de a atașa greutate de stabilizare în cazul în care stâlpii o iau din nou în derivă.

— Nu ești speriat?

— Pe dracu', cum să nu, bineînțeles că sunt speriat, exclamă Harvey. Dar ce pot să fac? Dacă pierd stâlpii de susținere, la anu' pe vremea asta nu mai avem fermă.

— Crezi că Arnt și Bjørkang sunt pe acolo? În furtună?

Valurile se sparg pe pietrișul de pe plajă, iar plasele unde se țin capetele de pește se lovesc de cadrul unui rastel pentru uscarea peștelui, așezat lângă drum. Undeva, prin cețurile cenușii ale zilei, pot distinge Blekholmul și acoperișul casei paznicului.

— N-am idee, răspunde Harvey în timp ce urcăm pe coama dealului și continuăm de-a lungul drumului, spre centrul orașului Blekøyvær și spre debarcaderul iahturilor. Dar chiar dacă sunt pe mare, șalupa de salvare este proiectată să reziste la orice fel de vreme.

Trupul încă mă doare de la incidentul de pe stânci, din noaptea trecută, și anxietatea mea vizavi de evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, senzația că acesta-i doar începutul, crește substanțial cu fiecare minut.

— Cum arată barca? întreb când, în cele din urmă, cotim spre un drum secundar, care duce pe o pantă abruptă către un atelier de tâmplărie și o băcănie.

— Galben-deschis, răspunde Harvey pe când mașina rulează încet, depășind oameni aplecați și grăbiți, sărind peste bălțile și noroaiele dintre magazine și vehiculele din parcare. Are o macara albă pe punte.

Continuăm spre altă parcare, cea din fața debarcaderului de iahturi, unde se află o remiză de ambarcațiuni cu o inscripție care proclamă că *Asociația de Coastă Blekøyvær* se găsește în fața cheiului din piatră, de forma unei potcoave.

— Nu-i aici, spun când oprește în parcare din fața remizei de bărci.

— Văd și eu asta. Harvey își scoate telefonul. Am să sun din nou la Skjervøy. Salut! Ambarcațiunea nu se află la debarcader. Harvey bate

darabana cu degetele pe volan. Stați puțin, am să verific.

Îmi face un semn din cap înainte să coboare din mașină și să se îndrepte spre remiza de bărci. Imediat ce iese în ploaie, îmi scot telefonul și o sun pe Anniken Moritzen.

— Unde ești? Întreabă când, în cele din urmă, îmi răspunde la telefon.

După voce părea că de-abia se trezise. Sau poate că și ea se dusesese să se vadă cu Ulf și se dăduse bine pe lângă el, să obțină ceva medicamente, analgezice, care să-i inducă somnul, care s-o amortească și să mențină o oarecare distanță între zi și noapte.

— Sunt la debarcaderul pentru iahturi de la Blekøyvær.

— Credeam că ești în drum spre casă.

— Căutam ambarcațiunea care aparține șefului poliției și sergentului său.

— De ce?

— Am găsit în mare o femeie moartă. Băgându-mi mâna în buzunar, deschid o cutie de Okynorm și dibui două pastile. La farul lui Rasmus. Le înghit repede. Șeful poliției și sergentul trebuiau să mă recupereze de la far noaptea trecută, după ce-am vorbit cu tine, însă n-au mai apărut.

— O femeie, spune ea ezitant, când termin de vorbit. Ești sigur?

— Da. A zăcut ceva timp în apă, dar cu toate că nu-i întotdeauna ușor să-ți dai seama, nu era el, Anniken. Nu-i Rasmus.

Îmi dau seama că-mi pare rău c-am sunat-o. E mult prea devreme și n-am avut timp să mă gândesc înainte la această discuție.

— Trebuie să văd cu ochii mei.

Vocea lui Anniken și-a pierdut indiferența și vorbește mult mai repede acum, pronunțând cuvintele pe măsură ce se panichează.

— Poate că greșești. O mamă...

— Nu greșesc.

— Dar, în definitiv, cum de poți ști... Chiar tu ai zis că nu e ușor să-ți dai seama.

— Nu veni, mă burzuluiesc în timp ce o siluetă întunecată iese din remiza de bărci, începând să alerge pe când se îndreaptă prin ploaie spre mașină. Nu încă. Nu-i nimic de văzut acolo. Am să te sun când aflu ceva în plus.

— Nu, stai, scâncește ea disperată. Nu înțeleg...

Închid.

— Idiot nenorocit..., mormăi pentru mine, în timp ce pun mobilul înapoi în buzunar. Ce dracu' faci, Thorkild?

Harvey sare înăuntru și trânțește portiera mașinii.

— Nu dă nimeni de ei. Șalupa de salvare a fost aici, la debarcader, toată săptămâna, dar de dimineață, când a sosit prima persoană, dispăruse.

Pornește căldura la maximum, suflându-și peste degete.

— Șeful poliției din Skjervøy a vorbit cu cei de la poliția din Tromsø și de la centrul de coordonare a salvărilor.

— Ce urmează acum?

Îmi simt telefonul vibrând în buzunar, dar nu-l bag în seamă.

— Au să trimită o șalupă, spune Harvey.

Ochii lui urmăresc ștergătoarele care se mișcă dintr-o parte într-alta pe parbriz.

— Probabil o să-i găsească în curând. Șalupa de salvare este solidă și echipată cu de toate. Ori au probleme cu motorul, ori s-au dus pe o insulă de prin larg.

Încerc să privesc dincolo de ștergătoare, spre peisajul marin înecat de ploaie.

— Tocmai am vorbit cu maică-sa, spun. A lui Rasmus.

— Ce i-ai zis?

— Am spus o tâmpenie.

— În ce sens?

— I-am dat speranță.

Harvey se apleacă peste volan și se uită la mine.

— Păi e ceva ce trebuie să întreb, începe el.

— Dă-i drumul, murmur fără să-mi iau ochii de la dansul ploii pe debarcader, deasupra ambarcațiunilor și pe suprafața mării.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, noaptea trecută la far? Cu această... femeie pe care zici că ai găsit-o?

— Plutea pe mare: tânără, poate de douăzeci și ceva de ani. Fără față și un antebraț lipsă. Purta o cămașă de noapte stil tricou. Desculță. De parcă dormea acolo, printre iarba-de-mare.

— Și-apoi spui că a ieșit un individ din apă și-a luat-o?

— Da.

— Ai văzut cine era?

— Nu.

— Erai beat?

Mă întorc spre el. Pielea-i strălucește de picături de ploaie și are părul learcă.

— Nu.

— Bine. Harvey izbucnește în râs și bate darabana pe bord. Trebuia să întreb.

— Acum ceva timp, am avut un accident, încep să spun, îndreptându-mi din nou privirea spre ploaie. Am suferit o leziune cerebrală, unele conexiuni nu mai funcționează așa cum ar trebui. Uneori, văd lucruri care s-ar putea să nu fie acolo. Mirosurii, sau simt pe cineva în apropiere, deși sunt complet

singur. Începi să te îndoiești de propriile tale simțuri, însă acum nu-i vorba de așa ceva.

Spun ultima propoziție mai mult pentru mine.

— Hei, ridică Harvey iute o mână, înainte de a strânge din nou volanul. Nu te mai gândești la asta. Cred tot ce mi-ai zis, să știi. Totul.

Ambarcațiunile înșirate de-a lungul debarcaderului se leagănă leneșe dintr-o parte într-alta, trăgând de parâme între valuri.

— Crezi c-a fost vreunul dintre ei? Întreabă.

— Cine?

— Adică să fi fost Bjørkang sau Arnt cel pe care l-ai văzut ieșind din mare și luând cadavrul?

— Poate că era Rasmus.

— Rasmus e mort, răspunde Harvey.

— Ești sigur? Tot ce avem e doar barca lui, care a plutit în derivă spre țărmul golfului. Niciun cadavru, niciun loc al crimei, nimic.

Harvey îmi aruncă o privire surprinsă.

— Bine, sunt de acord cu tine, zice el. Dar de ce să se ascundă pe undeva pe insulă ca un strigoi?

— Poate că avea vreo legătură cu femeia fără față.

— Și nu vrea ca nimeni să descopere asta. Dintr-odată, îi apar gropițe în obraji. Aha, înțeleg unde bați. Astea despre care vorbești acum sunt niște rahaturi de detectiv.

— Am nevoie de un loc unde să stau.

Iau o altă pastilă de OxyNorm și-o arunc în gură, sperând că-mi va mai echilibra lupta cu durerile de stomac.

— Deci, ai de gând să rămâi?

— Se pare că nu prea am de ales.

* * *

Harvey întoarce mașina, iese din parcare, prin spatele remizei pentru bărci, și o ia pe drumul de întoarcere spre șoseaua principală. Gura mi-e complet uscată și nu mai pot produce suficientă salivă să înghit capsula, care mi s-a lipit de limbă. Trebuie s-o eliberez cu dinții din față înainte s-o rostogolesc între molar și s-o mestec. Are un gust puternic amar și mă grăbesc să produc destulă salivă, ca să pot înghiți înainte de a scuipa în palmă restul capsulei de gelatină, strecurând-o în buzunarul hainei.

— Știi vreo pensiune sau alt loc în zonă unde aș putea închiria o cameră pentru câteva zile? Întreb curățându-mi dinții cu limba. Ar fi prea departe să fac naveta din Tromsø și nu prea am chef nici să dorm într-o mașină închiriată până rezolv problemele.

Harvey oprește la intersecția cu șoseaua principală și se întoarce din nou

spre mine.

— S-ar putea să am o soluție, care cred c-o să ne ajute pe amândoi, spune. Prima dată mergem să-ți iei mașina și apoi mă urmezi.

Capitolul 24

Parchez mașina lângă camioneta lui Harvey și traversez parcare până ajung în fața intrării principale a Centrului Rezidențial Skjellviktun. Ploaia s-a oprit, însă vântul e puternic aici, pe vârful dealului care domină golful.

— Glumești?

— Nu, spune Harvey râzând, concentrat asupra clădirii vizavi de centru. Am cumpărat locul ăsta acum șase-șapte ani. Inițial, a fost un bloc sanitar în timpul războiului, cu dușuri pentru soldații germani. Consiliul local nu l-a folosit, așa că l-am cumpărat eu, l-am renovat și l-am segmentat în trei unități, pe care apoi le-am închiriat consiliului local pentru serviciul lor de asistență socială. Am avut un proiect similar și în Tromsø, unde am șase camere de închiriat.

— Ești întreprinzător, mormăi eu, rezemându-mă de portbagajul mașinii.

— Orice, cât de puțin, ajută. Oricum, un apartament este gol acum și-l poți închiria pentru, să zicem, o sută cincizeci de coroane pe zi?

— Bine atunci, spun, privind suspicios spre clădirea din fața mea. Cred că e mai bine decât să dorm în mașină.

— Nemaipomenit. Harvey întinde mâna. Plătești în avans, da? Apropo, e cam greu să-ți dau chitanță, sper că nu te deranjează, nu?

— E-n ordine, răspund, dându-i banii, tocmai când nevasta lui Harvey intră în scenă.

Este îmbrăcată într-o haină maro, de iarnă, pe care o poartă descheiată, cu guler cenușiu-pestriț din blană, căciulă albă, blugi și ghete asortate, tivite cu aceeași blană cenușiu-pestriță.

— Salut, zice ea, punându-și brațele în jurul gâtului soțului său. Te-ai întors teafăr de la fermă. Mulțumesc cerului pentru asta.

Harvey dă din cap.

— Da... a trebuit să conduc prin vale.

— Acum ai ajuns?

— Nu, am fost la Blekøyvær, cu Thorkild.

— De ce?

— Bjørkang și Arnt sunt dați dispăruți.

— Dispăruți?

Îi dă drumul și face un pas înapoi.

— Cum adică?

— Au plecat azi-noapte cu șalupa de salvare, să-l ia pe Thorkild de la far.

Spune că n-au mai apărut.

Pe când Merethe își trage gulerul de blană înspre obraji, mai confortabil, gâtul, gura și nasul dispar în blana artificială.

— Vrei s-o sun pe Mari?

— Nu încă, răspunde Harvey. Suntem aproape siguri că vom avea în scurt timp informații mai bune. Așteaptă până mă întorc.

— Poftim?

Merethe înșfacă brațul soțului ei.

— Pleci iarăși?

— Trebuie, însă voi rămâne în interiorul golfului și mă întorc imediat ce-am terminat de consolidat suficient de bine stâlpii de susținere de la fermă. Între timp, poți să-l ajuți pe Thorkild? A închiriat fostul apartament al lui Andor și Josephine pentru câteva zile.

— Nu știu dacă putem să închiriem apartamentele așa, pur și simplu. În fond, Departamentul Sănătății și Serviciilor Sociale are deja un contract cu noi.

— Calmează-te, iubito, nu-i vorba decât de câteva zile. Oricum, din câte mi s-a spus, nu sunt locatari noi pe țeavă.

Clătinând din cap, Merethe dă drumul brațului soțului ei și face un pas către mine.

— Bine, atunci, Thorkild, vino cu mine și am să te conduc la locul de... cazare.

Se întoarce din nou spre Harvey și zice:

— Ai grijă.

— Întotdeauna am, o asigură Harvey. Vorbim mai târziu, Thorkild.

Făcându-ne semn de rămas-bun, urcă în mașină și demarează.

— Și ce face un specialist în terapie ocupațională? Întreb pe când traversăm parcare.

— Organizez activități de relaxare pentru cei aflați aici, prin intermediul unui centru de voluntari, cum ar fi jocul de pétanque, ședințe de terapie și excursii. Are loc și un serviciu religios la fiecare a treia duminică, asigurat de vicarul local, în sala de socializare a rezidenților. De asemenea, mai fac ture suplimentare aici, la centru, atunci când este nevoie. De când a murit tata, este o modalitate bună de a-mi petrece timpul cu mama, care a rămas singură, și în același timp să mai fac și eu un ban.

— Deci și mama ta locuiește aici.

— Da, are o cameră în secția bolnavilor de demență.

Merethe scoate o cheie când ajungem la apartamentul din capătul celălalt al holului și deschide ușa.

— Uite, spune ea, dându-mi cheia înainte de a intra înăuntru. Bărbatul care locuia aici a murit în timp ce se aflau într-o excursie cu autocarul prin Suedia. Atac de cord.

— Unde-i soția lui?

— A murit în aceeași noapte. *De inimă rea*, adaugă cu accent american. Se prea poate, de fapt, continuă ea când îmi prinde privirea. Trist, nu crezi?

— Da, foarte trist, sunt eu de acord.

— Mereu mi se pune un nod în gât când mă gândesc la astfel de lucruri. Apropo, înmormântarea e miercuri. Fiica lor locuiește în sudul Suediei și n-a vrut să vină să golească apartamentul decât după aceea. Le-am pus obiectele în debara și în dormitor. Te sfătuiesc să dormi pe canapea, cât timp stai aici.

Imediat regret că mi-am scos pantofii. Podeaua e rece ca gheața, la fel ca întregul apartament. Nu este încălzire și nici lumină în sufrageria întunecată, mobilată cu o canapea veche, un scaun, un bufet, raft pentru cărți și o măsuță de televizor. Covoarele sunt rulate și depozitate într-un colț, lângă o cutie pe care scrie „Cărți” și o alta etichetată „Fotografii & diverse”.

— Harvey zice că ești un fel de medium, mă încumet, pe când Merethe se îndreaptă spre tabloul siguranțelor.

Nu are mai mult de un metru cincizeci și șapte și trebuie să se întindă pe vârfuri, ca să ajungă la el.

— Sunt o așa-numită clarvăzătoare, dar am și o atingere vindecătoare și fac și cristaloterapie la centru, din când în când.

— Și o să fii la TV? În emisiunea *Căutări Spirituale*?

— *Puteri*, mă corectează râzând. *Puteri spirituale*.

Pășind spre fereastră, trage draperiile și pornește caloriferul. Curând, întregul apartament pute a praf ars.

— O să începem filmările după Crăciun. Grozav, nu?

Dau din cap și mă așez pe canapea, lângă ea. Merethe poartă inele mari, cu pietre colorate, pe aproape toate degetele.

— Noi, oamenii, putem comunica unul cu celălalt prin energii vindecătoare. Își plimbă vârful degetelor de-a lungul blugilor ei strâmți. Energii pe care le purtăm înăuntrul nostru și care traversează limitele lumii fizice, spirituale și psihice.

— Vorbești cu ele?

— Da, tot timpul.

— Și cum arată?

— Cum adică?

Unghiile ei produc un zgomot de răzuire pe când alunecă înainte și-napoi

peste blugi...

— Dacă nu cumva tu...

— Vrei să spui dacă văd oameni morți, cadavre oribile, chestii din astea?

Dau încet din cap.

— Nu, Doamne ferește! exclamă ea, izbucnind în râs, și-și pune ușor mâna pe coapsa mea. Cine crezi că ar izbuti să trăiască așa?

— Da, destul de adevărat, îngaim.

— Orice formă de viață este înconjurată de propriul ei câmp energetic, pe care unii dintre noi îl pot vedea și, uneori, pot comunica cu el.

Clipind, mă bate pe picior cu latul palmei.

— Corpurile noastre sunt electrice, Aske. Nu știai?

— Nu.

Merethe își pune mâinile pe masă, cu palmele în sus. Pietrele zornăie când încheieturile degetelor ei ating suprafața mesei.

— Vrei să-mi spui despre ea?

— Despre... cine? croncănesc, observând că asta m-a smuls din abisul gândurilor în care mi-am permis să mă adâncesc.

— Ia-o ușor. Merethe se apleacă mai aproape și-mi ia mâinile într-ale ei. Sunt calde, netede și chiar și inelele metalice de pe degetele ei mă ating cu căldură. Am simțit-o când ne-am văzut prima dată. Ca o mantie caldă, care atârnă în jurul tău, te învelește. Pot s-o simt și acum.

Închide ochii și-mi mângâie dosul palmelor cu degetele mari.

— Erați împreună?

— Nu.

Automat, îmi retrag palmele din atingerea alor sale.

— Aproape că nici n-o cunoșteam.

Merethe își deschide ochii.

— Dar ești conectat cu ea?

Mă abțin să răspund și mă las pe canapea, înfigându-mi mâinile în buzunarele hainei, unde am un pachet de urgență cu OxyNorm.

— Cred că-i supărată pe mine, îi spun în cele din urmă.

— Supărată?

Merethe îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Și de ce-ar fi supărată?

— Nu mai vrea să vină. Observ cum îmi tremură glasul și, în același timp, cât de greu mi-e să respir când vorbesc. Indiferent cât de mult încerc, nu vrea să vină.

— Așadar, știi că-i acolo?

— Bineînțeles. S-a întors, înțelegi?

— Să se întoarcă? Întreabă Merethe și înclină capul. Cum adică?

— Eu șofam, ea a murit, apoi s-a întors, o spun de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Însă acum nu mai vrea să vină. Nu știi ce-aș fi putut face, dacă locul ăsta e de vină, sau dacă ceva nu-i în ordine cu pastilele mele. Deja am aruncat unele care nu aveau efect.

Merethe își întinde din nou spre mine mâinile cu palmele deschise, făcându-mi semn că ar trebui să procedez la fel. Dau drumul blisterului de medicamente din buzunarul hainei și fac ce-mi cere.

— Trebuie să vorbesc cu ea, șoptesc. Nu știu cât voi mai avea forța de a continua așa.

— Thorkild, începe Merethe. Fiind clarvăzătoare, recepționez informații sub forma simțămintelor, imaginilor, mirosurilor și simbolurilor, pe care încerc să le interpretez și să i le transmit persoanei cu care lucrez. Afirmăția ta, că aș fi un medium, este ceva cu totul diferit. Asta implică cedarea unei părți din tine însuși lumii spiritelor. Este o treabă foarte dureroasă și nu prea vreau să țin astfel de ședințe din cauza stresului pe care-l induc.

— Te rog, șoptesc, strângându-i palmele. Trebuie să aflu. Nu mai pot continua așa.

Merethe mă privește sincer uimită, înainte să-și desprindă privirea și să se uite în altă parte.

— Bine, spune, bătându-mă prudentă pe picior cu o mână. Am să mă mai gândesc. Numai dă-mi puțin timp, adaugă după ce se ridică.

Rămân așezat, nemișcat, timp de câteva minute după ce pleacă. În cele din urmă, mă duc la chiuvetă, umplu un pahar cu apă și-l beau dând pe gât două pastile de OxyNorm, înainte să mă întorc pe canapea. Încerc să mă gândesc la Frei, dar nu izbutesc.

Capitolul 25

La două fără cinci minute, aud o bătaie în ușă și mă ridic de pe canapeaua unde am moțait de când a plecat Merethe.

— Siv.

Când deschid ușa, femeia de afară întinde o mână bronzată artificial și ne privim ochi în ochi.

— Sunt asistentă medicală aici, la centru.

Îmbrăcată într-o uniformă liliachie, are saboți în picioare și părul blond, până la umeri.

— Încântat de cunoștință, răspund, dând mâna cu ea.

Siv e scundă și slabă, cu palmele aspre și unghiile roase și nu poate avea

mai mult de patruzeci și ceva de ani, însă pielea-i este ca de hârtie, fină și zbârcită, ca și cum fumează țigară de la țigară și ar avea un solar acasă unde se bronzează.

— Trebuie să-ți arăt cantina.

— Bine.

Înșfăcându-mi haina din cuierul de pe hol, îmi pun pantofii și închid ușa în urma mea.

— Centrul Skjelliktun are trei secțiuni, începe Siv să explice pe când ne grăbim de-a lungul cărării scurte dintre cele două clădiri.

Vorbește cu voce calmă și mecanică, de parcă sunt o rudă cu un tată senil, care așteaptă afară, pe locul din spate al mașinii mele. Sau de parcă aș fi vreun pacient nou, nu sunt chiar sigur.

Clădirea principală constă dintr-o construcție dreptunghiulară din cherestea, cu trei etaje ieșite în afară, unul spre drum, iar celelalte două în spate, în unghiuri drepte față de structura principală.

— În total, avem treizeci și nouă de camere cu un singur pat, toate pentru reabilitare pe termen scurt și odihnă. Cele două etaje din spate sunt secțiuni ale căminului de bătrâni, însă una este pentru cazurile de demență, iar una de îngrijire somatică, mai mult pentru cazurile terminale.

Cantina, o încăpere dreptunghiulară, cu douăsprezece mese lipite de pereți și alte patru în mijloc, dă în spatele clădirii, așa că poți vedea ferestrele celor două niveluri din spate, cu o ieșire de urgență și o scară metalică.

Înăuntru sunt unsprezece rezidenți, împrăștiați la patru mese. Două cupluri sunt așezate la mesele de lângă intrare, în vreme ce patru bărbați cu părul cărunț, pieptănat pe spate, stau înghesuiți într-un colț de lângă fereastră. Deodată, îl zăresc pe Johannes în compania a doua femei în vârstă, la o masă de lângă perete.

— El este Thorkild Aske, anunță Siv cu voce tare, cu o precizie militară, privind la grupul zgomotos. Va sta câteva zile în apartamentul lui Andor și Josephine.

— Dar atunci unde stau Andor și Josephine? îndrăznește o voce pițigăiată de la masa lui Johannes.

Femeia firavă, a cărei proteză se mișcă atunci când vorbește, este afundată într-un scaun cu rotile.

— Sunt morți, îi răspunde cealaltă femeie, cea durdulie, îmbrăcată într-o rochie de vară, înflorată, cu mâneci scurte.

Buclele ei argintii, ciufulite, îi stau în dezordine într-o parte, în vreme ce în partea cealaltă părul îi e lipit de scalp, ca și cum abia se ridicase din pat.

— El este fiul lui Agnes? întreabă glasul pițigăiat din scaunul cu rotile.

— Nu, smintito, răspunde cealaltă femeie. Fiul lui Agnes e mongoloid.

— Nu-i mongoloid, e autist, clămpănește cea din scaunul cu roți, urmată de o clătinare condescendentă din cap, spre mine. Bietul de el. Te-ai rătăcit?

— Thorkild Aske, rostesc pe cât de tare îmi permite glasul, făcând o plecăciune dramatică spre cele două femei, în timp ce mă apropii de masa lor.

— Ea este Bernadotte, începe Siv să facă prezentările venind în urma mea. Iar doamna frumoasă din scaunul cu roțile este Oline.

Dau mâna cu fiecare și-i fac lui Johannes un semn din cap.

— Ce faci aici? Îl întreb, luând loc, imediat ce Siv pleacă la altă masă.

— De obicei, îmi vizitez sora din secția pentru demență, de câteva ori pe săptămână și-mi place să iau masa aici, răspunde Johannes. În plus, azi după masă, se ține o slujbă pentru Andor și Josephine, în salonul rezidenților.

— Doamne ferește, ia uită-te ce-ai slăbit.

Oline, cea din scaunul cu roți, se apleacă spre mine și-și plimbă mâna rece pe brațul meu.

— Agnes nu-ți dă destulă mâncare acasă?

Continuă să-mi mângâie mâna în vreme ce-și ajustează proteza, privindu-mă tot timpul cu o expresie tristă.

— Băiețelul ei, spune zâmbind și bătându-mă pe mână înaintea de a scotoci prin poșeta pe care o ține în poală. Uite, șoptește, în vreme ce-mi pune o fisă în palmă. Mai târziu poți să-ți iei o înghețată.

— Mulțumesc, spun și mă pregătesc să-i explic că nu am nevoie de zece coroane și că sunt destul de mare să-mi cumpăr înghețată și singur când Johannes se bagă în discuție:

— Mâncarea de-aici nu mai este ce-a fost odată.

Tocmai atunci, un tânăr asiatic iese din bucătărie cu un cărucior cu mâncare și începe să-i servească pe cei așezați la mese.

— Cine este? Întreb, mimând curiozitatea, strângând în palmă moneda pe care mi-o dăduse Oline.

În adâncurile mele, simt cum aroma mâncării îmi stârnește în abdomen un spasm cumplit de durere.

— Bucătarul. Bernadotte se apleacă peste masă spre Oline și spre mine, care stăm pe partea cealaltă a mesei. Genul ăsta de oameni, știți voi.

Dă din cap în timp ce asiaticul se apropie.

— El e Babu. E din Burma, spune Oline chiar în momentul când băiatul sosește la masa noastră să servească mâncarea. Nu, nu, adaugă ea grăbită, arătând spre mine când Babu este pe cale să pună o farfurie în fața ei. Dă-i-o tânărului. Eu nu vreau nimic din chestia asta.

— Scuze, zic și-l opresc pe Babu chiar în clipa când e pe punctul de a

aseza farfuria în fața mea, și-mi plimb ușor mâna pe burtă. Mă doare stomacul.

— Ei nu știu nimic despre pește, insistă Bernadotte. Asta-i problema. E o cultură complet diferită, înțelegi?

— Hmmm... dau din cap stânjenit în timp ce Babu continuă să servească mâncarea, fără să pară că ia în seamă conversația noastră.

Oline ia capacul de pe vasul cu mâncare pe care Babu reușește să-l așeze în fața ei. Se strâmbă, pune la loc capacul și-și întoarce fața spre băiat cu un zâmbet cald.

— Când revine Sofia la bucătărie? Întreabă ea cu un glas tremurător.

— Concediul ei se termină la mijlocul lui ianuarie, răspunde Babu într-o norvegiană stricată, cu accent din nord.

— Spune-i că ne e dor de ea.

— Șșșș... a venit, se bagă Bernadotte, înghiontind puțin mâna lui Oline, când un bărbat scund, vânjos cu părul negru și sârmos apare în ușa bucătăriei. Ticălosul ăla de lapon din Lakeselv.

— Ce-ați mai aflat tu și Harvey? Întreabă Johannes, aplecându-se peste masă când Babu dispare din nou în bucătărie. Ați descoperit ceva legat de Bjørkang și sergent la debarcaderul iahturilor?

Clatin din cap.

— Au luat ambarcațiunea cândva, noaptea trecută. De atunci, nimeni n-a mai auzit nimic de ei. Au trimis o șalupă de salvare din Tromsø. Posibil și un elicopter în cursul zilei.

Johannes se uită la mine în timp ce-și bagă în gură un cartof întreg. Mestecând repede, îl înghite cu o gură de apă.

— Nu-i a bună, mormăie el, culegând încă un cartof și băgându-și-l în mestecătoare. Nu-i a bună deloc.

Câteva clipe mai târziu, Babu se întoarce cu o pungă de prune și mi-o întinde cu un zâmbet larg.

— Pentru stomac.

Face o scurtă plecăciune și dispare din nou în bucătărie înainte să apuc să-i mulțumesc.

— O să te ajute, spune Oline, mâncându-și desertul și afișând o expresie serioasă. Prunele grăbesc digestia, vei vedea.

— Da, va trebui să mă întorc la apartament și să fac o încercare, răspund, apoi mă ridic și plec.

Capitolul 26

Prunele nu m-au ajutat. Stau pe canapea, ascultând fâsâitul radioului, când îmi sună mobilul. Un bărbat îmi spune că este un apel de la poliția din Tromsø și-mi cere să mă prezint la ei a doua zi, la ora unsprezece. Întreb dacă au auzit ceva de șeful poliției locale sau dacă au luat legătura cu ambarcațiunea lor, însă omul doar repetă că am programată o întrevedere cu ei, mâine, la ora unsprezece, și că este important să fiu acolo la timp.

Apoi îmi închide telefonul.

Mă hotărâsc să fac o baie, să văd dacă apa fierbinte m-ar ajuta. Dau drumul la apă în cadă și-mi scot hainele. Stau pe capacul scaunului de la toaletă privind cum gâlgâie apa din robinet și se ridică aburii. Îmi amintesc în treacăt de mirosul de la dușurile închisorii din Stavanger și mă gândesc cu groază la acele minute cât am fost suspendat la capătul funiei alunecoase. Îmi amintesc liniștea și retrăiesc durerea. Gândurile mi se îndreaptă spre Frei și spre barierele pe care trebuie să le traverseze ca să se întoarcă.

Apa clipește în cadă, iar eu sar de pe scaunul de toaletă și mă uit nerăbdător peste margine, tocmai când mobilul îmi sună în sufragerie. Mă răsucesc și alerg pe podeaua înghețată ca să răspund la telefon.

— Eu sunt, gâfâie Liz cu sufletul la gură. Sunt aici.

Trag draperiile și mă uit la luminile unei mașini din parcare cu motorul pornit.

— Ce faci aici?

— Am văzut mașina pe care ai închiriat-o, tușește Liz tare în microfon. Arvid s-a dus într-o excursie la munte cu niște prieteni. M-am gândit să vin să te văd.

— De unde știai unde sunt?

— Am dat ture prin zonă și...

— Nu trebuia decât să suni.

— Da, însă am vrut să fie o surpriză. Am făcut niște brioșe. Nu știu cum sunt la gust, dar cred că am putea...

— Apartamentul se află la capătul celălalt, chiar în fața ta, o întrerup. Sunt în baie.

Descui ușa, apoi mă întorc în baie și închid robinetul. Cada-i pe trei sferturi plină. Cu grijă, mă bag în ea și mă las pe spate, așa că numai genunchii și capul îmi rămân la suprafața apei.

— Alo? Aud fâsâitul plaselor de cumpărături în hol în aceeași clipă în care ușa de la intrare se închide trântită. Thorkild, ești aici?

Liz turuie întruna. O aud cum își dă haina jos și-și descalță pantofii dintr-o

singură, energetică și haotică mișcare.

Pendulul emoțional al surorii mele balansează viguros între două extreme: una ca o orgie haotică de carbohidrați și mustărări de conștiință, iar a doua este o credință oarbă în bunătate cosmică și justiție, a căror împlinire se poate găsi numai în basme și-n filmele Disney. De asemenea, mai posedă și talentul unic de a-și reveni întotdeauna, după orice eșec, cu câteva kilograme mai grasă, însă își revine, își ascunde vânătaiele, acoperă suferința mentală și lasă bunătatea să se scurgă din nou. Își umple simțurile cu fantezii disperate, despre perfecțiunea ființei umane, fie că e vorba despre soț, despre vreun prieten sau despre fratele ei.

— Hei, ești acolo? bolborosește ea în prag și se strecoară înăuntru. Părul îi este zbârlit într-o parte, iar obrajii-i sunt îmbujorați. Ține două plase din fir, de cumpărături, pe care le pune pe podea. Faci baie.

— Îmi spăl păcatele, spun, plimbându-mi vârfurile aspre ale degetelor peste față și păr.

— Înțeleg.

Își suflecă mânecile în timp ce se apropie.

— Am să-ți dau o mână de ajutor, spune luând sticla de șampon, pe care am lăsat-o pe marginea căzii. A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta. Își umple palma cu șampon și pune sticla pe podea, lângă cadă. Întotdeauna trebuia să-ți pun o cârpă pe ochi când erai mic, zice masându-mă cu șamponul.

— Nu făceau toți așa?

— Nu, chicotește ea. Eu nu. Nici măcar nu ne lăsați să te spălăm după urechi cu jetul de la duș pentru că erai îngrozit c-o să-ți intre apă în cap.

Râzând, Liz se oprește, lăsându-și palmele pe creștetul meu.

— Onorată curte, mormăi eu, pe jumătate zâmbind. Martorul minte.

— Credeai că ai putea să... o, o... Hohotește incontrollabil acum. Apă în creieri! O, Dumnezeule! adaugă ea, continuând să-mi spele părul. Numai Dumnezeu știe de unde ți-a venit ideea asta.

— Minciuni peste minciuni...

— Nu mai spune asta, Thorkild, mă lovește Liz în joacă peste ureche, înainte să mă șamponeze din nou. Știi că-i adevărat.

— Ei, acum ieși, spun, arătând spre ușă, și lasă un bătrân să-și termine baia.

Chicotind în continuare, Liz iese din baie cu plasele de cumpărături și-mi închid ochii, scufundându-mă în apa fierbinte. Imediat după aceea, îi deschid din nou și mă uit la suprafața opacă și ochii încep să mă usture de la apa cu spumă. Stau întins astfel până ce nu-mi mai pot ține respirația. Apoi mă ridic din cadă și mă îmbrac.

Până m-am întors în sufragerie, Liz a pus masa cu farfuriile din carton, pahare și șervețele, cutii mari de prăjituri, pline cu negrese și briose și o carafă cu cafea proaspătă.

— Vino și stai jos, spune ea. Sper să-ți placă... le-am făcut chiar eu, cu mâna mea, cu toate că nu sunt sigură dacă nu cumva negresele au ieșit puțin cam tari, dar...

— Nu mi-e foame, îi spun.

— Ah. Liz mă privește mâhnită.

Mă las să cad lângă ea, pe canapea, și-mi torn o ceașcă de cafea.

— Noaptea trecută am găsit în mare o femeie moartă, spun, lăsându-mă pe spate cu ceașca în mână. N-avea față.

— Poftim?

Liz scapă brișa pe jumătate mâncată – cu glazură roz, de unt, și presărată cu biluțe lucitoare – pe farfuria ei, unde se răstoarnă.

— L-am sunat pe șeful poliției locale. El și sergentul lui urmau să vină să mă ia, însă n-au mai apărut.

Liz mă privește în tăcere.

— Iar acum sunt dați dispăruți. Mâine trebuie să mă prezint la poliția din Tromsø.

— La poliție? Întreabă ea și ezită înainte de a continua: Ei știu... cine ești și ce s-a întâmplat la Stavanger?

Dau din umeri în vreme ce-mi beau cafeaua.

— Mai mult ca sigur. Oricum, situația e alta acum. N-am de ales.

Liz înșfacă brișa pe jumătate mâncată și o bagă toată în gură.

— Ultima dată te-au lăsat fără serviciu, începe, înainte de a mesteca de parcă întreaga ei viață depindea de asta. Și te-au trimis la închisoare.

Înghite și mestecă, mestecă și înghite, încă străduindu-se să-și termine șirul gândurilor.

— Tu, cel care, care...

— N-aveau ce să facă, am intervenit. Întâmplările din Stavanger au fost din vina mea.

— Cum poți spune asta?

Liz pune două negrese pătrate pe farfuria ei și ține o a treia în mână.

— Fata aceea și prietenul ei te-au nenorocit cu totul. Total.

— Nu, Liz, n-au făcut-o, insist. Nu știi ce s-a întâmplat. Ce am făcut?

— Pentru că nu-mi spui, Thorkild. Are o voce mai blândă acum. Nici măcar ce s-a întâmplat în timp ce ai fost închis. Ce ți-ai făcut ție?

— Nu-i nimic de discutat despre asta.

— Dar putem, dacă vrei. Arvid va fi plecat până mâine. Pot să stau aici cu tine. Poate că am putea sta aici, tu și cu mine, și să discutăm.

— Despre ce? o întreb, arborând dezgustătorul meu zâmbet pe dos. Să începem cu mine și cu leziunea mea cerebrală, ori vorbim mai întâi despre tine și despre vânățăile tale?

* * *

Stau la fereastră, privind cum Liz aleargă înlăcrimată prin parcare, cu plasele de cumpărături. Din nou, eu sunt cel care a mers prea departe, căruia i s-a părut că-i ușor să se alăture oricui o doboară la pământ, în loc să fiu fratele la care visează ea.

Afară-i întuneric, iar crengile goale atârnă precum ciocurile unor insecte supradimensionate pe deasupra acoperișului mașinilor. Văd în depărtare o străfulgerare, apoi un licăr pe cerul negru de deasupra golfului și farului. Imediat după aceea, lumina pătrunde cu totul și se împrășteie peste întreaga insulă, în timp ce un duduie greu se intensifică, făcându-și loc printre nori.

Duduitul repetitiv urmează luminii, dansând peste stânci și apa mării. Un coleg mi-a povestit odată că zgomotul vibratoriu este provocat de presiunea aerodinamică și apare atunci când palele elicei elicopterului se rotesc depășind viteza sunetului.

Vântul și bezna leagănă ușor dintr-o parte într-alta lumina reflectorului de căutare când elicopterul Sea King se îndreaptă lent spre nord, căutând ambarcațiunea cu șeful poliției locale și sergentul său.

— M-am răzgândit, șoptesc cu ochii ațintiți spre pasărea de metal, ascultând bătăile fâlfâitoare ale aripilor. Dacă nu veniți voi la mine, atunci vin eu la voi.

Lumina de căutare a elicopterului dispare din câmpul meu vizual și zgomotul se diminuează.

— Trebuie doar să ajung acolo primul.

Capitolul 27

Ziua dinaintea ultimei mele zile împreună cu Frei, Stavanger, 22 octombrie 2011

Frei a sunat în ziua de după cursul de dans de la Centrul Sølvsberg. Eram într-o ședință cu adjunctul și cu asistentul șefilor poliției, revizuiind o listă de documente în legătură cu investigația asupra unui ofițer pus sub acuzare.

— Ce faci?

— Sunt într-o ședință.

— Când termini?

— Păi – m-am uitat la ceas înainte de a mă întoarce cu spatele spre masă – ce-i graba asta?

— Ieși cu mine și astăzi?

Îl puteam vedea pe asistentul șefului de poliție privindu-mă insistent, în vreme ce răsfoia paginile unui registru prăfuit. Adjunctul bătea apatic darabana în mobilul său, așa cum făcuse pe toată durata ședinței.

— Păi, am făcut eu sfios, atunci bine.

— Minunat. Vino să mă iei când termini.

— De unde?

— De la unchiul Arne.

— Bine.

Am închis și, fără tragere de inimă, i-am oferit asistentului-șef un zâmbet. Încuviință prefăcut din cap, înainte de a-și aduna lucrurile, zbughind-o după adjunct, care deja dispăruse pe ușa sălii de ședințe fără niciun cuvânt.

Când am ajuns, Frei stătea pe treptele vilei din cartierul Paradis din Strohaug, răsfoind un meniu cu mâncare thailandeză. Îndesă meniul înapoi în cutia poștală și-am plecat împreună spre centrul orașului.

— Ce-ai mai făcut astăzi? Întrebă ea, pe când traversam de pe Frue Terrasse spre Hjelmelandsgata.

— Ședințe, hârțogărie și ne-am pregătit pentru un interviu pe care-l conduc mâine, am răspuns.

Mergeam la o lungime de braț unul de altul. Cerul era senin și vremea caldă, aproape fără nicio adiere. Într-un crâng aflat în Hjelmelandsgata, lângă poarta Amiralul Cruys, am fost întâmpinați de freamățul zgomotos al unor păsărele care intrau și ieșeau dintre crengile golașe.

— Un interviu?

Frei era îmbrăcată într-o bluză largă, albă, cu mânecile suflecate și blugi strâmți, cenușii, cu talie joasă, și avea o geantă de umăr și teniși albi. Eu eram îmbrăcat tot în hainele de lucru, acestea constând, de obicei, dintr-o cămașă simplă, de culoare neutră, cu mânecile suflecate, fără cravată, și pantaloni de stofă, închiși la culoare. O ținută pe care o aleg, de obicei, chiar și în miezul iernii reci, pentru că m-am simțit prea bătrân pentru blugi chiar de pe la douăzeci și ceva de ani. De asemenea, preferam să-mi cumpăr mai multe articole de îmbrăcăminte model identic, doar că în diverse nuanțe. Eram un soi de fotomodel pentru lanțul Dressmann, dar îmi lipseau zâmbetul și anumite trăsături de caracter.

— Nu-i mai spuneiți „interogatoriu”?

— Ba cred că da, însă acesta este un anglicism foarte la îndemână. Unii dintre noi preferă să numească sesiunile, mai ales pe cele care implică personal de poliție, conversații sau interviuri. Asta creează o anumită

distanță între ceea ce fac mulți polițiști în exercițiul funcțiunii, și ceea ce-i așteaptă din partea noastră la Afaceri Interne, am răspuns zâmbind.

— Și funcționează?

— Dacă ai ști.

Frei se uită spre mine. Privirea ei era deschisă, întrebătoare, dar trăda și altceva, un fel de așteptare discretă.

— Deci, cu cine ai de gând să susții mâine o *conversație*?

— Cu un polițist de la sediul central al Poliției de aici, din Stavanger.

— Și despre ce-i vorba în acest caz?

— Neglijență ordinară în exercitarea datoriei.

— Și asta însemnând?

— Nu studiezi Dreptul?

Frei se opri.

— Îți pregătești întrebările pe care ai de gând să le pui?

— Bineînțeles. Este important să-ți pregătești întrebările din timp, pentru a descifra scenariul și a identifica întrebările corecte și să urmărești o cronologie în ordinea chestionărilor.

— Și cum știi din timp ce să întrebi?

— Într-un interviu de acest tip, suspectul a făcut deja o declarație. Există dovada, declarațiile martorilor și afirmațiile pe care le-a făcut acuzatul, precum și declarația sa personală, toate acestea constituind baza interviului pe care am de gând să-l conduc. Deja am o perspectivă bună asupra cazului și a oamenilor implicați. Cel mai important este, de fapt, să atingi momentul tactic corect pentru conversație.

— Cum adică?

— Păi, în orice investigație se obișnuiește ca acuzatul, ori martorul la incident, să fie chestionat prima dată, iar suplimentar, el să ofere explicațiile sale asupra incidentului sau evenimentelor, nu?

Frei dădu din cap și am continuat:

— În primul și-n primul rând, adunăm informațiile necesare despre ce s-a întâmplat, cu scopul de a perfecta o eșalonare credibilă a evenimentelor, un scenariu. Numai atunci este corect, din punct de vedere tactic, să conduci un interviu cu suspectul, astfel încât să știm destul ca să ne asigurăm că informația obținută poate fi controlată și posibil respinsă în cursul anchetei.

— Cine l-a raportat?

— Am spus eu că a fost raportat?

Forțând un zâmbet, am clătinat din cap.

— Așadar, ai vorbit deja cu persoana în cauză care – ezitând, Frei zâmbi strâmb, înainte de a continua – s-ar putea să-l fi raportat pe polițist?

— Bineînțeles. Este crucial să clarifici cât mai repede dacă este o plângere

formală, cu alte cuvinte, o chestiune care ține de disciplina internă a secției de poliție, sau s-a comis un delict. Majoritatea cazurilor ajunse la noi au fost eronat direcționate către Afacerile Interne și, cel mai adesea, sunt doar niște simple plângeri oficiale, ori chestiuni disciplinare în care n-a avut loc niciun fel de delict. De obicei, le sortăm destul de repede, fără a fi necesar niciun interviu.

— Însă cazul de față nu intră în categoria asta, nu?

— Nu. Persoana pe care am de gând s-o interviuez mâine este, de asemenea, implicată într-un alt caz pe care l-am examinat ceva mai înainte, dar l-am abandonat, așa că e posibil ca, în cele din urmă, acuzarea să fie modificată. Vom vedea.

Mergeam spre centrul orașului, pe strada îngustă, unde mai multe păsărele se adunaseră în copacii de pe ambele părți.

— Să fie modificată cum?

— Știi că nu-ți pot răspunde la întrebare, am zis, zâmbind în sinea mea.

Plimbarea prin peninsula, populată cu case din cherestea și din piatră, în acompaniamentul ciripitului de păsări și foșnetului frunzelor de toamnă, îmi făcea nemaipomenit de bine. Mă simțeam ca o altă persoană, nu Thorkild Aske, cu toate defectele sale, standarde, fapte și locuri în care trebuia să fie, oameni pe care trebuia să-i întâlnească și să-i caracterizeze potrivit criteriilor selectate, ci doar un individ fără nume, pe care îl emoționau sunetul de pași pe asfalt, mirosul toamnei și femeia de lângă el.

— Are probleme?

Dintr-odată, Frei se opri din nou și privi spre mine, doar că acum mai stăruitor decât înainte.

— Cum adică?

Stăteam la umbra unui copac masiv, al cărui trunchi era pătat de alge verzi.

— Nimic.

Frei clipi rapid înainte de a mă apuca de braț și a mă trage după ea. M-am oprit și am oprit-o și pe ea.

— Ce s-a-ntâmplat? Îl cunoști pe polițist?

Frei evita să se uite spre mine.

— Nu, nu-i nimic, răspunse ea repede. De data asta, mă privi în treacăt. Lăsându-se spre mine, cu mâinile între noi și cu privirea-n pământ, astfel încât părul ei îmi mângâia bărbia. Liniștește-te. Sunt doar curioasă, atâta tot.

Capul îmi aluneca lent înainte. Am observat că respiram pe nas, fără zgomot și mecanic, ca și cum mă străduiam să rămân calm și să nu-mi clintesc niciun mușchi, de teamă ca nu cumva cea mai mică mișcare să tulbure imaginea oglindită în apă în fața mea. Fără niciun avertisment, Frei

ridică privirea spre mine și, nici nu apucasem să-mi dau seama ce fac, că mă întinsesem înainte. Buzele mele de-abia dacă îi atinseseră buza de sus și vârful nasului, înainte ca ea să se dea brusc înapoi. Se retrase lângă zidul din piatră care mărginea strada.

— Ce faci?

Ochii-i erau larg deschiși și-și cuprindea trupul cu brațele ca și cum voia să-l protejeze de mine.

— Îmi... îmi pare rău.

Am făcut un pas înapoi, de parcă voiam să creez o și mai mare distanță între noi, căscată dintr-odată.

— Doamne, am crezut că...

— Nu, icni Frei dând disperată din cap. Nu suntem... Tu și cu mine nu putem niciodată...

Fără să-și termine propoziția, se răsuci pur și simplu pe călcâie și-a plecat. Începu să alerge pe marginea străzii și nu se mai uită înapoi.

Am rămas acolo privind după ea până nu s-a mai văzut.

— Minți, am șoptit printre dinții încleștați. Toate la timpul lor.

În cele din urmă, mi-am luat picioarele la spinare și m-am întors pe același drum pe care veniserăm, înainte de a mă îndrepta din Strohaugveien spre stația de autobuz. Fața îmi ardea, o văpaie de furie și durere își făcea loc prin mine, dinspre interior în afară, pe când mă grăbeam pe străzile orașului spre hotel.

Eram conștient că mersesem prea departe. Asta nu făcea parte din joc, iar eu eram pe cale să pierd controlul situației.

Luni

Capitolul 28

Ajung în Tromsø abia la ora 13. Feribotul dinspre Olderdalen spre Lyngseidet a fost anulat și a trebuit să merg pe ocolite. Mă doare tot trupul după ce am condus în condiții de zloată, pe drumuri accidentate și pline de hârtoape.

Nivelul mării a crescut peste marginea cheiului și, cotind spre Grønnegata, în drum spre centrul orașului, văd că drumul este inundat. Pe ambele părți, muncitorii trimiși de Autoritatea Autostrăzilor privesc în timp ce excavatoarele adună zăpada și zloata în camioanele parcate.

Un amestec înghețat de zăpadă și ploaie îmi izbește fața și părul când deschid portiera mașinii. Ajuns la Sediul Central al Poliției, mă duc la pupitrul recepției și-mi anunț sosirea. O femeie vânjoasă, de vreo douăzeci și cinci de ani, mă roagă să aștept și iau loc pe o banchetă incomodă, aflată între două ghivece de flori, umplute cu plante din plastic și pietricele din lut.

Peste cinci-șase minute, pe ușă iese un bărbat și întreabă dacă sunt Thorkild Aske. Dau din cap și mă ridic când îmi face semn. Dispare pe ușă cu mult înainte să ajung la el și-l găsesc așteptând lângă o altă ușă întredeschisă, la capătul unui coridor lung, îngust, cu tablourile foștilor șefi ai poliției pe pereți.

— Aici, spune polițistul, ținând o cană de cafea într-o mână și o mapă de documente îndoită sub braț. Apoi deschide larg ușa. Te așteptam.

Încăperea are tapet din fibră de sticlă pe pereți și linoleum pe podea. În rest, înăuntru se mai găsesc doar o masă dreptunghiulară, cu două scaune de-o parte, și un scaun tare și incomod de cealaltă. Aș fi putut să le spun că în zilele de azi se presupune că suntem egali în aceste ședințe, folosind scaune similare, cu o măsuță în fața lor, mai degrabă decât între ele. Cel puțin, psihologia actuală legată de martori insistă că acesta-i stimulul optim pentru comunicare.

— Bine, atunci. Polițistul este înalt și solid, cu ochii albastru-deschis și buzele subțiri. Ia loc.

Arată scaunul tare și incomod.

— Mulțumesc. Mă opresc chiar în dreptul mesei. Totuși, spuneți-mi, nu s-ar putea să iau unul dintre scaunele alea? Acesta arată îngrozitor de

incomod.

— Scaunul ăla e numai bun, este... Începe el să spună.

— Minunat! Mulțumesc mult, spun relaxat, schimbând scaunele și făcându-mi loc pe partea mea de masă. Așadar, despre ce discutăm astăzi?

— Un moment, mormăie el, uitându-se cu atenție de-a lungul coridorului.

Nu pare să-i vină nimeni în ajutor și, în cele din urmă, închide ușa înainte de a lua loc pe singurul scaun capitonat rămas.

— Ei bine, începe deschizându-și dosarul. Am putea începe prin a completa asta. În timp ce așteptăm.

— Nemaipomenit!

Dintr-odată, îmi dau seama că n-am niciun chef să mă aflu într-o asemenea împrejurare, acum că nu mai sunt cel care conduce interogatoriul, lucru care mă roade și mă doare. Asta am simțit și pe parcursul interviurilor care au urmat după ce s-a întâmplat cu Frei. Ulf ar fi remarcat că propria mea mândrie profesională, deplasată, este forța motrice din spatele infantilei dorințe nestăpânite de a prelungi și sabota astfel de situații. Cât despre mine, pur și simplu, nu pot găsi alt mod de a proceda în acest context.

— Începem cu datele tale personale, continuă polițistul.

— N-aveți computere pe-aici?

— Ba da, bineînțeles că avem.

— Excelent: Thorkild Aske. Data nașterii: șase ianuarie 1971.

— Unde?

— La Skuflavik, Islanda.

— Cetățenie norvegiană?

— Da. Certificatul meu e și el pe undeva dacă vă trebuie.

Polițistul dă din mână, fără a-și desprinde privirile de pe hârtie.

— Necăsătorit?

— Divorțat.

— Serviciu?

— Caut de lucru. Apropo, faceți angajări?

— Înțeleg că ai lucrat pentru Afacerile Interne, la poliția din Bergen, unde erai interogator-șef?

— Corect. Dar nu mai lucrez.

— Da, știu.

— Bineînțeles că știi.

După o clipă de ezitare, omul continuă evitând să mă mai privească în ochi:

— Ai fost găsit vinovat de ucidere din culpă și ai executat, până de curând, sentința. Spune-mi despre...

— N-am putea spune, pur și simplu, că știu că știi și să-i dăm înainte cu

toată treaba asta?

În cele din urmă, se uită la mine.

— Ce-mi poți spune despre evenimentele care au avut loc la... Răsfoiește câteva hârtii din dosar. Farul Blekholm.

Subliniază asta pe hârtie, apoi adaugă:

— De sâmbătă, douăzeci și patru octombrie și până duminică dimineața, douăzeci și cinci?

— Deci, încă nu i-ați găsit?

— Nu, răspunde el scurt, tot fără să se uite la mine. Spune-mi, când ai ajuns mai exact la far și când ai plecat?

— Am fost acolo de sâmbătă dimineața de la ora șase, până duminică la cinci dimineața. Dar despre barcă ce știți? Ați găsit-o?

În încăperea intră un alt bărbat. E mai în vârstă, chiar și decât mine, cu părul cărunț-argintiu, și e slab, cu nasul drept, ascuțit, acvilin, aristocratic ca stil și aspect. Se oprește câteva clipe dinaintea scaunului de lemn, tare, incomod, înainte de a se așeza și niciunul dintre noi nu dă vreun semn că ar fi dispus să facă schimb.

— Sunt inspectorul Martin Sverdrup, spune el întinzând mâna.

E din nordul Norvegiei, însă folosește dialect hibrid pe care-l auzi uneori la politicieni și la oamenii din zonă atunci când apar la televizor sau sunt într-o companie civilizată. Strângerea lui de mână este puternică și-ți conferă siguranță.

— Thorkild Aske, răspund înainte de a mă lăsa din nou pe scaun.

Martin Sverdrup își freacă mâinile și dă din umeri, de parcă suntem, pur și simplu, trei prieteni vechi, adunați la gura sobei să discute despre vreme și despre pescuit. Acum este momentul să construiești o relație, stând la taifas. O metodă aplicată spre a ușura eventuala tranziție spre întrebări mult mai dificile. Cu alte cuvinte, și ofițerilor de poliție din nordul Norvegiei li s-a predat metoda KREATIV.

— Cafea? deschide discuția Martin Sverdrup, dând jovial din cap în direcția ușii.

— Poftim? Mă decid să nu mușc astăzi din momeală.

— Cafea, ceai... ai vrea ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Suc? Apă?

— Bine, apă.

— Nu avem în niciun caz apa aceea scumpă pe care o găsești prin magazine, însă cea de la robinet este foarte bună.

Martin Sverdrup îi aruncă o privire colegului său cu un stilou în mână și o expresie zăpăcită pe față, înainte de a reveni la mine.

— Asta ar fi acceptabil, presupun, mai zice el.

— Nu, las-o baltă, spun. Prefer o ceașcă de ceai de mușețel.

Mă uit la polițistul care stă și se holbează drept înaintea, cu stiloul în mână.

— Sau poate un nectar de fructe. Aveți nectar din portocale? Întreb eu.

— Aăăă... nu știu dacă...

Martin Sverdrup se uită întrebător la colegul său.

— Steinar? Avem?

— Să avem ce?

Omul lasă stiloul să cadă pe masă, de parcă tocmai se trezise dintr-o reverie adâncă și letargică.

— Nectar. Știi dacă avem așa ceva?

— Las-o baltă, mă bag eu. Atunci cafea, neagră.

— Minunat. Excelent.

Martin Sverdrup se întoarce din nou spre polițist.

— Atunci te duci să aduci niște cafea?

Steinar împinge spre șeful său, mitocănește, dosarul și hârtia la care lucrase, adăugând și stiloul, după un moment de gândire, înainte să se ridice în picioare și să dispară din încăperea.

— Bine, Aske.

Martin Sverdrup parcurge rubricile deja completate.

— Ne întoarcem din nou la tine, spune. Știi de ce ești aici?

— Cred că da.

— Excelent.

— Da, minunat.

— Grozav. Ei bine, lasă-mă să trec direct la subiect, așa cum spunem noi pe aici.

— Da, să trecem la treabă.

— În primul rând, explică-mi detaliile venirii tale în acest loc și motivele pentru care te-ai dus la far.

— Părinții băiatului care a dispărut de la farul din Blekholm la un moment dat, weekendul trecut, m-au plătit să vin aici și să-l caut. Mama lui i-a cumpărat farul, vara trecută, iar el se ocupa de renovare, gândindu-se că-l va transforma într-un hotel cu activități dedicate. Când am ajuns aici, l-am contactat pe șeful poliției locale și m-am întâlnit cu el și cu sergentul lui la secția de poliție. Ulterior, m-au dus cu mașina la Skjellvik, iar de acolo am aranjat să mă ducă cineva până la far, în dimineața următoare.

— Și când ai mai vorbit după aceea cu Bjørkang sau cu sergentul său, Arnt Eriksen?

— În aceeași seară când am găsit femeia în mare.

— O femeie, da. Ce ne poți spune despre ea?

— Tânără, de douăzeci și ceva de ani, cam de un metru cincizeci și ceva, păr negru, de lungime medie. Purta o cămașă de noapte stil tricou.

— Trăsături faciale?

— Niciuna.

— Niciuna?

— Nu mai avea față, la fel cum nu mai avea un antebraț. Se pare că era de ceva vreme în mare. Trupul se găsea într-o fază incipientă de hidroliză și deja dobândise aspectul ca de săpun, care...

— Apoi a dispărut?

— Da.

— Dintr-odată?

— A ieșit cineva din mare și a luat-o.

— Ai văzut cum arăta respectivul?

— Purta un costum de scafandru.

— Ai văzut sau auzit vreo ambarcațiune?

— Nu.

— Deci a venit direct din apă?

— Direct. Ca o rachetă.

Mâna mea descrie acțiunea de înălțare pe deasupra mesei care ne separă.

— Vummm... vummm.

Colțurile gurii inspectorului se lasă puțin în jos când încearcă să ignore mișcările mele de mână și sunetele unei rachete.

— Ai idee cine era sau ce s-a-ntâmplat cu cadavrul?

— Nu-mi place să fac speculații.

Martin Sverdrup întoarce o altă pagină.

— Și atunci ce-ai făcut?

— L-am sunat pe Bjørkang imediat ce am scos-o pe țărm, și i-am zis să vină și să ne ia de la far.

— La ce oră a fost asta?

Îmi iau mobilul și localizez apelul.

— La cinci și jumătate, la începutul serii, și-am vorbit cu sergentul câteva minute mai târziu.

— Și când s-a mai întâmplat să-i vezi sau să discuți cu vreunul dintre ei?

— Nnicând.

— Sigur?

— Cum te văd și cum mă vezi.

— Iei ceva medicamente în prezent?

— O grămadă.

— În regulă. Sverdrup se scarpină cu un deget între degetele celeilalte mâini. Îmi pare rău. Hai să luăm amândoi o pauză înainte de a continua. Ce

păreră ai?

— E-n ordine, răspund, cu umerii căzuți. I-ați găsit?

Martin Sverdrup clatină încet din cap.

— Nimic?

Dă din nou din cap. De data asta mult mai încet.

— Căutăm în zona unde credem c-a naufragiat nava. Va fi o căutare sistematică pentru o epavă, cu ajutorul sonarului, și am calculat că șansele de a-i găsi sunt destul de bune. Mai devreme sau mai târziu.

— De preferat mai devreme decât mai târziu.

— Ai vreo idee de ce ar fi luat cu ei echipament de scufundare pentru deplasarea asta?

— Poftim?

— Echipament de scufundare. Echipament de scufundare, momentan imposibil de găsit, a fost scos din remiza de ambarcațiuni de la debarcaderul de iahturi. Credem că l-au luat cu ei la bord.

De ce naiba Arnt sau Bjørkang ar îmbrăca un costum de scafandru și s-ar îndrepta spre far, doar ca să recupereze un cadavru și să mă lase zăcând acolo ca un idiot? Iar dacă cel pe care l-am văzut era unul dintre ei, unde sunt acum? Mă bate gândul că, dacă acesta-i scenariul după care lucrează în prezent poliția, că într-adevăr, s-au dus la far, cât timp eram acolo, și ulterior au dispărut, atunci consecințele acestui fapt s-ar putea să mă coste mult dacă ei nu apar din nou, și încă repede. Extrem de mult.

— Cine pleacă la scufundări pe furtună? Întreb în cele din urmă.

— Păi, potrivit celor spuse de tine, exact asta s-a întâmplat... persoana care a furat cadavrul femeii despre care spui că ai găsit-o.

— Atunci poate c-a fost doar un vis, răspund îmbufnat.

— Este posibil așa ceva? Întreabă Sverdrup cu o oarecare îndoială.

— Nu.

— Sigur?

— Ce caut eu aici, Martin? Întreb iritat, deschizându-mi brațele. N-ar fi mai bine să-mi spui ce statut am eu în acest caz?

— Martor, spune repede inspectorul.

— Până una-alta, aud brusc o voce dinspre intrare și un individ pășește în încăpere, cu ochii ațintiți spre mine.

Traversează rapid camera, ia scaunul rămas gol, îl trage de lângă masă și se așază cu picioarele rășchirate, chiar vizavi de mine. Fostul meu șef de la Afaceri Interne face un semn scurt din cap, măsurându-mă de sus până jos.

— Ia zi-mi, Martin, chicotește Gunnar Ore, cu trunchiul înclinat spre speteaza scaunului, cu brațele atârându-i peste aceasta. Cum faci să interoghezi, de fapt, un interogator-șef? Ai idee?

Capitolul 29

— Cum mai merge, Gunnar? Întreb.

— Minunat, răspunde Gunnar Ore.

Antebrațele sale puternice și păroase au devenit parcă mai mari și mai bronzate de când ne-am văzut ultima dată, când încă-mi era șef la Afacerile Interne.

— Dar tu?

— Eu mă simt ca nuca-n perete.

— O, chiar așa?

— Da, ca s-o zic pe-a dreaptă.

Rămânem așezați, cântărindu-ne mutește din priviri.

— Ce faci pe aici? Întreb într-un târziu. Mai ești la Afaceri Interne?

— Nu, m-am întors la Delta.

— Echipa de intervenție?

— Corect.

Gunnar Ore dă din cap, fără a-și lua ochii de la mine nici măcar o secundă.

— Ai preluat comanda?

Buzele sale înguste seamănă cu o linie dreaptă trasată pe fața lui bronzată. Gunnar are cincizeci și trei de ani, însă fără îndoială fiecare mușchi din corpul său se încordează când se mișcă: până și mușchii faciali se contractă și se destind cu ușurință și eleganță sub pielea lui când își încleștează dinții, pentru a-și face buzele chiar și mai înguste. Când a preluat postul de Șef al Secției de Vest din Afacerile Interne, plecând de la Echipa de Intervenție, circulau deja zvonurile că luase parte la o acțiune în Torp, cu două decenii mai înainte, și că era, ca să citez sursele: „bun țințaș”. Gunnar Ore se bucură de respect oriunde se duce, iar oamenilor li se pare de la sine înțeles să i-l acorde, fie că deja îl cunosc, fie că nu. Era, pur și simplu, ceva în sângele lui, ceva ce nu-ți putea scăpa.

— Încă activ, răspunde, zâmbind pentru prima dată. Misiuni solicitante, ca-n vremurile bune. Trebuie să simt adrenalina în sânge, știi tu, chiar dacă îndeplinirea lor e puțin mai dureroasă astăzi. Anii vin și ne năpădesc pe toți.

— De ce-ai venit aici, Gunnar?

O umbră de zâmbet îi străbate fața, înainte ca linia dreaptă să revină.

— Bine atunci, am să-ți spun, Thorkild. Am primit un telefon de la un anume șef al poliției locale, Bjørkang, în urmă cu câteva zile. Voia să știe ce-i puteam spune despre unul dintre foștii mei oameni de la Afacerile Interne, Thorkild Aske, pentru a fi mai precis, care își anunțase venirea în primitorul nord, unde intenționa să-l caute pe danezul înecat de la far. I-am spus

respectivului șef al poliției că numele lui Thorkild Aske este unul pe care nu mai vreau să-l aud niciodată. Că acest individ jalnic, care a ales să-și trădeze toți prietenii din poliție, la fel și reputația noastră, pe mine personal și tot ceea ce contează pentru noi, și care apare într-o anchetă a poliției, era chiar ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

Pot să-i văd mușchii maxilarului la lucru, în timp ce vorbește printre dinții încleștați. Gunnar Ore îmi mai aruncă una:

— Ai vreo idee cât de al dracului de jenant a fost să trebuiască să stau acolo, apărându-l pe unul dintre oamenii din echipa mea de acuzația de conducere sub influență? Cum ai zis? Conducere sub influența drogurilor, ucidere din culpă! Cum crezi că s-a răsfrânt asta asupra mea, asupra restului echipei tale? Te-ai gândit vreodată la asta?

— Manipulare și informare, comentez după o tăcere stânjenitoare, timp în care toți trei ne uitam pur și simplu unul la altul, fără a spune un cuvânt.

— Ce dracu' ai spus? Gunnar Ore își trage scaunul mai aproape. Ce-ai spus?

— Voi ai să știi cum e să interoghezi un interogator-șef. Păi, întregul interogatoriu, când ajungi să strângi șurubul, devine o chestiune redusă la două acțiuni: manipulare și informare. Chiar și când interoghezi pe cineva care are experiență în domeniu și cunoaște metodele. Aspectul cel mai important este, fără nicio îndoială, ce pui deoparte înainte de a intra în camera de interogatoriu.

— Iar asta ar fi?

Martin Sverdrup își lasă pixul să danseze între degete, de parcă se află aici pentru un curs de comunicație interpersonală în poliție. Pe de altă parte, Gunnar Ore rămâne neclintit, scrutându-mă. Este atât de aproape, încât îi simt mirosul de loțiune după ras Hugo Boss și guma de mestecat cu aromă de căpșune.

— Tu însuși. Interogatorul-șef intră în camera de interogatoriu ca o coală goală de hârtie, ca apa dintr-un acvariu, fără prejudecăți, fără mânie, furie sau alți factori perturbatorii. Ceea ce vrei tu este să-l faci pe subiect conștient de responsabilitatea sa personală pentru situația în care se află, în vreme ce verifici dacă au fost îndeplinite condițiile pentru răspunderea penală. Și trebuie să construiești un soi de încredere.

— Un soi de curvă, cu alte cuvinte.

Gunnar Ore scuipe cuvintele, înfigându-și degetele în brațul scaunului înainte de a strânge pumnul.

— Dacă vrei, răspund netulburat. Apoi începe jocul: manipulare și informare. Înșelăciunea este excelentă pentru început, atunci când ai de-a face cu cineva care deja se pricepe la acest joc. Combină faptele și ficțiunea,

creează impresia că deja știi mult mai mult decât știi de fapt, produ confuzie, fă ca subiectul interogatoriului să se simtă nesigur.

— Deci nu tehnica KREATIV? Gunnar Ore are din nou pe față acel început de zâmbet.

— Of, nu, răspund, clătinând din cap. Nu, pentru astfel de oameni, nu. În asemenea circumstanțe trebuie să recurgi la măsuri disperate. Exclusiv tehnici de manipulare psihologică, dacă mă întrebi pe mine. Sugestia mea este să începi ședința prin șarje asupra zonei de intimitate a subiectului și să pari amenințător. Probabil nu anticipează una ca asta.

— Cum ar fi asta? Gunnar Ore trage scaunul cu câțiva centimetri mai aproape de mine, atât de aproape, încât fețele noastre aproape că se ating.

— Minunat! Dacă aș fi în locul tău, acum probabil că aș lua în considerare desfășurarea câtorva runde din schema „polițai rău/polițai bun”, cu bățul și morcovul ca recompensă.

Am dat din cap spre Sverdrup.

— Ai suficienți oameni pentru asta.

— Neee, spune Gunnar Ore țâfnos. Ce altceva mai sugerezi?

— Presiune asupra ego-ului? Un atac bine ținut asupra respectului de sine al subiectului, cu scopul de a-l face să se justifice, el și acțiunile sale, lăsându-l să vorbească și să explice. Manevra Reid sau detectorul de minciuni este o cale îndoielnică, dar ar merita o încercare, mai ales în combinație cu una sau mai multe metode dintre cele menționate de mine.

— Asta-i tot?

Gunnar Ore șoptește acum printre dinți.

— Nu, continui calm. Mai ai la dispoziție și *Verschärfte Vernehmung*.

— Da, zice Gunnar, dând din cap cu gravitate. Acum vorbim aceeași limbă.

— Ce-i asta? Întreabă Sverdrup curios.

— Interogatoriul avansat. De genul celui folosit de Gestapo în timpul războiului și cam același folosit și de americani astăzi. Nu-i caraghios?

— Altceva? Gunnar Ore începe să bată darabana cu degetele, nerăbdător, pe speteaza scaunului. Asta-i tot? Mai ai și alte trucuri în mânecă?

— Vrei mai mult? Păi, nu trebuie să uiți de administrarea drogurilor psihoactive. Însă, în acest caz deja pășim oarecum pe tărâmul tehnicilor interogatoriului avansat.

— Zvonurile spun că tu faci treabă bună administrându-ți-le singur în ultimul timp.

Îi pot auzi dinții scrâșnindu-i în gură.

— Dar – șarjez fără a-i acorda nicio atenție – există întotdeauna posibilitatea ca subiectul să sufere de vreo tulburare de personalitate și atunci regulile jocului se schimbă foarte repede.

— De ce? Martin Sverdrup păcănește acum din pix.

— Fii foarte atent, spune Gunnar Ore. Cunoaște asta în amănunțime. Este la el acasă acum.

— Aproximativ zece la sută din populația lumii suferă de psihopatie într-o formă sau alta. Jumătate dintre deținuții din închisorile americane intră în această categorie, iar ei se află în spatele a optzeci la sută din toate delictele violente. Ființe umane fără nicio urmă de empatie, cărora le lipsește discernământul, mincinoși cronici, fără remușcări sau vreun impuls de control.

— Știi ceva, Martin? Gunnar Ore se întoarce cu fața spre Sverdrup. De fapt, aveam și noi pe cineva în secția noastră la un moment dat. Un jeg de om în adevăratul sens al cuvântului. Apoi se întoarce spre mine. Și iată-te. Psihopatul, într-adevăr.

— Și atunci ce faci? Întreabă Sverdrup cu un efort curajos de a-și asuma controlul conversației.

Tăcând din nou, Gunnar Ore se holbează direct în ochii mei, iar eu continui apăsător:

— Păi, ar fi o adevărată pierdere de vreme să încerci să faci un psihopat să conștientizeze orice formă de responsabilitate sau remușcare. Acești indivizi sunt incapabili să aprecieze orice durere emoțională sau mentală provocată celorlalți. Comportamentul lor este orientat exclusiv spre satisfacerea propriului ego. Un interogatoriu reușit al unui psihopat este posibil numai dacă interogatorul este conștient de asta și nu face nicio încercare de a apela la simpatia persoanei în cauză, la conștiință sau la legăturile sale sociale.

— Aici apare partea distractivă, comentează Gunnar Ore. Ascultă și învață.

Dau din cap, conștient unde vrea să ajungă Gunnar cu discuția, însă nu reușesc să găsesc o cale de a-l opri. Așa că, pur și simplu, continui, călindu-mă pentru ceea ce va să vină:

— Interogatorul-șef trebuie să fie gata să dea impresia că este impresionat de originalitatea, ingeniozitatea și tăria de care a dat dovadă subiectul interviului punându-i întrebări precum: „Cum ai reușit să omori pe cineva cu o asemenea metodă? Atât de mulți? Și a trecut atâta timp fără să fii prins?” Și așa mai departe. Cu alte cuvinte, nu vei obține o mărturisire decât dacă psihopatul însuși simte că asta i-ar satisface vreo cerință a propriului ego.

— Cum de știi toate astea? Întreabă Sverdrup.

— Thorkild a interogat câțiva maniaci de-ăștia când a fost în State împreună cu doctorul ăla al său, Ohlenborg, parcă așa-l chema, nu? Mai

mulți dintre ei erau... polițiști?

Spre direcția aceasta a tot dirijat Gunnar Ore conversația încă de la bun început. Locul unde poate include tot ce sunt sau am fost vreodată, în adevărul devastator, pe care se presupune că am să-l car legat de gât, ca o piatră de moară, pentru tot restul vieții mele. Dovada finală a trădării comise de mine, împotriva lui, a echipei noastre și a întregului trib al forței de poliție. Stigmatul care arată ceea ce voi fi, acum și pentru totdeauna, unul dintre indivizii pe care amândoi îi detestaserăm și îi disprețuiserăm mai mult decât orice:

— Așa-ziși polițai care au trecut în cealaltă tabără, continuă Gunnar Ore. Polițiștii trecuți de partea cealaltă vor ucide, jefui, viola și distruge tot ceea ce le stă în cale.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Cam ca tine, nu-i așa?

— Du-te dracului, Gunnar!

În cele din urmă, Gunnar Ore își ia scaunul, îl smulge de sub el și-l aruncă pe podea în aceeași clipă în care mă înșfacă de gât și ne ridică pe amândoi în picioare.

— De ce nu poți, pur și simplu, să mori într-un șanț? mârâie înainte de a mă lovi cu pumnul direct în față, trimitându-mă îndărăt, în peretele de vizavi de birou, unde cad la podea.

— Dar ce... îl aud pe inspector strigând.

Ridic capul și-l văd că-l ține pe Gunnar de braț cu ambele mâini, ca și cum face un efort curajos de a opri un taur dezlănțuit.

— Asta a fost pentru echipă.

Gunnar își apasă pumnii unul de celălalt înainte de a se desprinde din strânsoarea lui Martin Sverdrup. Face câțiva pași înainte și mă lovește în burtă. Lovitura-i atât de puternică, încât vomit tocmai când o durere sfâșietoare izbucnește prin diafragma mea. Un amestec de apă, cafea și sânge proaspăt se scurge în jos pe gulerul cămășii mele, apoi pe podea.

— Iar asta-i din partea mea.

— Fir-ar a dracului de treabă, omule!

Martin Sverdrup îl apucă pe Gunnar de piept, din spate. Cutia sa toracică este atât de lată, încât brațele sale de-abia dacă ajung s-o cuprindă. În același timp, izbutește, printr-un efort remarcabil, să-l azvârle pe Gunnar înapoi la masă, unde se așază greu pe un scaun. Martin se duce să recupereze scaunul azvârlit de Gunnar și-l repune la locul potrivit, înainte de a se apropia de mine.

— Ești bine? întreabă de parcă are de-a face cu un biet suflet pus la pământ de un elefant în plină goană.

— Bine, zic, lansând un scuipat plin de sânge pe podeaua dintre noi. Nicio problemă. Sunt bine.

Scuip din nou și-mi sprijin capul de perete. Gunnar stă la masă cu fața îngropată în palme, mârâind spre noi printre degete. Inspectorul face doi pași spre el, ridicând degetul în fața lui ca pe o sabie.

— Ascultă, începe el tremurând de indignare.

Dintr-odată, trece la dialectul pur din nordul Norvegiei:

— Nu știu ce aveți de împărțit voi doi aici, dar este absolut inacceptabil. Intenționez să...

— Ieși afară, șoptește Gunnar Ore, ochii săi scăpărând printre degete spre inspector, care rămâne încremenit o clipă, cu un deget ridicat sus, în aer, ca și cum voia să verifice direcția vântului în încăpere. Vreau să discut cu el singur.

— Nu, fir-ar să fie, eu sunt cel care...

— Ieși, spune. De data asta, pe un ton mai sumbru, iar o vibrație din glasul său îl forțează pe Martin Sverdrup să lase jos degetul cu care încerca vântul și să facă un pas înapoi.

— E-n ordine, îi spun chinuindu-mă, fără succes, să mă ridic în picioare.

— Pe toți dracii, mormăie inspectorul, tocmai când colegul său, cel care plecase să aducă ceva cafea, își bagă, în cele din urmă, capul pe ușă.

E pe punctul de a spune ceva, însă Sverdrup i-o ia înainte:

— Hai să plecăm, Steinar, zice el. Tâmpiții ăștia doi au nevoie de cameră numai pentru ei o vreme.

Mă zvârcolesc pe burtă, scuipând și mai mult sânge, înainte de a mă târî pe podea pentru a ajunge la scaunul de lângă cel pe care stă Gunnar. Îl apuc și mă ridic pe el.

— Ei bine, zic, așezându-mă în cele din urmă pe scaun și găsind un soi de poziție în care să mă descurc cât de cât. Despre ce mai vorbim, șefule?

Capitolul 30

— Arăți al dracului de rău, Thorkild, remarcă Gunnar Ore, pe când ușa se închide și cei doi părăsesc încăperea.

— De ce ești aici? îl întreb.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

Gunnar se lăbărțează pe scaun, frecându-și încheieturile degetelor unei mâini.

— Te-a trimis Ann-Mari?

Fosta mea soție și Gunnar s-au cuplat în vreme ce eu eram în SUA. Pentru mine, asta n-a însemnat nimic. Divorțul deja se încheiase, iar mariajul nostru era pe ducă cu mulți ani înainte de a oficializa, în cele din urmă, despărțirea.

— Nu știe că ai ieșit.

— Ba da, știe, îi spun înainte de a lua o foaie de hârtie din teancul de documente care încă zac pe masă. O împăturesc și o folosesc ca să-mi șterg sângele de pe față. A început să-mi trimită prin poștă și mai multe decupaje cu copii de prin ziare. Am primit un plic chiar înainte să vin în nord, cu un băiat dintr-o reclamă H&M și o față. Va trebui s-o faci să se astâmpere.

— Dar, fir-ar al dracului, zice Gunnar, acoperindu-și iar fața cu degetele. E epuizată de la o vreme. Am tot încercat să facem un copil atâta timp și...

— De ce nu adoptați?

— Ei? Nu crezi că nu m-am...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gunnar!

Arunc coala împrăscată cu sânge pe masa care ne desparte.

— Știi că nu poate face copii, nu?

— Poftim?

Gunnar Ore, cu pumnii încheștați, se ridică din nou, dar se răzgândește până la urmă și se prăbușește la loc în scaun.

— Despre ce dracu' tot vorbești acolo? șoptește el sfârșit.

— Doctorii i-au descoperit niște chisturi ovariene. Acum aproape cincisprezece ani. De asta-mi tot trimite poze, să-mi arate c-am împiedicat-o să aibă copii când încă putea, din moment ce eu eram ăla care nu voia copii. Fir-ar a dracului de treabă, omule! spun, scuipând, în vreme ce Gunnar Ore rămâne nemișcat pe scaunul din fața mea de parcă prinsese rădăcini. Au fost nevoiți să-i scoată tot de teamă să nu dea în cancer. Ovarele, uterul și nodulii limfatici, întregul sistem de inițiere enzimatică, să prevină orice proliferare. Ce crezi că-i cicatricea aia de pe burta ei?

— S-a înjunghiat singură, șoptește Gunnar brusc, fără să mă privească în ochi. Chiar acolo, cu o foarfecă, în noaptea când am venit acasă și i-am povestit despre tine și despre tânăra din accidentul de mașină de la Sandnes. Un caz de conducere sub influență, șoferul drogat, responsabil de decesul prietenei polițistului al cărui comportament venise el în oraș să-l investigheze? Îți poți imagina circul declanșat în presă dacă n-am fi acționat suficient de repede?

Clătinând din cap, Gunnar izbește din nou cu palmele în masă.

— Toată munca pe care am făcut-o să ținem câinii setoși de sânge departe de rahatul tău. Atât în unitatea noastră, cât și la sediul central al poliției din Stavanger. Este aproape păcat că trebuie să spun asta, dar ar fi fost mult mai bine dacă voi, amândoi...

Se aude o bătaie în ușă și imediat după aceea un polițist își bagă capul înăuntru, aducând două cești cu cafea aburindă.

— Ăăă... am adus cafeaua, îi spune lui Gunnar cu sfioșenie, în timp ce mă ridic și-mi iau ceașca.

— Pentru mine nu, mulțumesc, răspunde Gunnar, frecându-și încheieturile cu degetele mari. Eu vreau apă, te rog.

— Nu avem apă îmbuteliată, numai de la robinet...

— E același lucru, amice. Un pahar mare, cu apă rece. Ai priceput tu.

Bărbatul dă din cap.

— Două secunde.

— Una... două!

Gunnar îl trimite la plimbare fără măcar să-și dezlipească privirile de la pumnii săi.

Privirea polițistului aterizează pe fața mea înainte de a se muta pe încheieturile degetelor lui Gunnar. Apoi se răsucesce pe călcâie și pleacă.

— Țștia chiar cred că aș fi implicat în dispariția șefului poliției locale și a sergentului? Întreb suflând în cafea.

— Bineînțeles că nu, răspunde Gunnar. Sau de fapt, ce mă-sa știu eu? Eu sunt doar în trecere. Trebuie să țin aici un curs pentru ofițerii armatei, săptămâna viitoare. Dar trebuia să vin să mă conving că ești chiar tu.

Râde.

— Și iată-te, drept ca bradul.

— Și tu la fel, răspund. E o atmosferă atât de plăcută, încât mai că aș fi adus niște hotdogi și cacao cu lapte.

Polițistul se întoarce cu apă și cuburi de gheață într-o carafă înaltă, pe care o așază pe masă. Gunnar ia o înghițitură mare înainte de a pune paharul la loc și de a se ridica de pe scaun.

— Și apropo, nu dai telefon, bine? spune ațintind un deget ca o floretă spre fața mea.

— Promit.

Întorcându-se să plece, se oprește chiar lângă polițistul care stă în poziție de drepti, cu mâinile lipite de coapse și se holbează la masa și la hârtiile însângerate, scoase din mapa cu documente. Gunnar se întoarce din nou spre mine.

— Încă ceva, nu-i trimite nici mesaje, nici n-o suna pe Ann-Mari, nu trece pe la biroul meu din Gronland, nu trimite nicio vedere când te duci în vacanță, nici e-mailuri, nici cereri de prietenie pe Facebook, nici saluturi penibile de pe partea cealaltă a străzii. Nimic. Și ține-te departe de colegii noștri de lucru din Bergen. Tărăște-te înapoi în epava aia de mașină, dispari iarăși la dușuri; nu dau doi bani pe tine. Dispari. Nu mai exiști, Thorkild

Aske, ai înțeles?

— Priceput.

— Și încă ceva: cară-te și de aici. Dispari din cazul ăsta, indiferent cum ar sta lucrurile. N-ai nicio treabă pe aici.

— Curând, răspund.

— Nu curând. Acum!

— Adio, Gunnar!

— Du-te dracului!

Gunnar dispare pe ușă și două secunde mai târziu, Sverdrup apare din nou, trăgând cu ochiul în cameră ca un câine înspăimântat. Imediat ce s-a asigurat că terenul e liber, se strecoară înăuntru și închide ușa în urma lui. Amândoi își reiau locurile, iar polițistul scoate o coală nouă din teanc. O ridică prudent peste hârtia mototolită, improșcată cu sânge, din mijlocul mesei, apucă stiloul și începe să scrie.

— Bine, zice Sverdrup, împreunându-și mâinile într-o încercare de a face un gest reverențial, pentru a demonstra calm și sânguință. Ei bine, în sfârșit s-a terminat, comentează, plescăind din buze și vorbind cu un accent cvasinordic, în timp ce bate darabana cu vârfurile degetelor unite. Haide s-o luăm de la începutul începuturilor. Cu cuvintele tale.

Odată ce am terminat și mi s-a spus că pot să plec, dar să nu mă îndepărtez prea mult, în timp ce se continuă căutarea celor doi polițiști, conduc până la centrul comercial pe care l-am vizitat când am sosit prima dată în oraș. În primul și-n primul rând, mă îndrept spre farmacie și cumpăr niște Duphalac, înainte de a intra în parfumerie pentru a cumpăra o sticlă din același parfum, de la aceeași vânzătoare ca ultima dată. Fără niciun zămbet, reușește doar să rămână calmă, la fel cum te-ai comporta în timpul unui jaf armat, până când tranzacția este finalizată.

Ajuns în afara centrului, văd straturi enorme de spumă care năvălesc spre cheiul Ambarcațiunilor de Coastă. Sui în mașină și ies din oraș, spre nord, prin întunecimea de sub colțurile masive de stâncă, dincolo de rastelurile cu pește putred și acoperișurile sparte ale hambarelor, pe care vântul le-a catapultat la pământ. Trec de lemnul, stâlpii și resturile aduse la țărm și care se ițesc din mormanele de iarbă-de-mare de pe mal, în vreme ce rafalele de vânt împing dinspre largul mării norii zdrențuiți de furtună.

Capitolul 31

A trecut de ora 17 când, în cele din urmă, vântul a încetat, iar eu mă întorc

la centrul rezidențial de la Skjellvik. Elicopterul și șalupa de salvare au plecat, iar fiordul este o întindere fremătătoare, albastră-neagră, murmurând intermitent în bezna apăsătoare de la amiază. Îmi scot mobilul și-l sun pe Harvey.

— Da, răspunde Harvey cu un glas relaxat. Domnul Aske, nu?

— Chiar el, răspund, înainte ca Harvey să hohotească.

Îl pot vedea cu ochii minții, ridicând un pahar de cafea întăritoare spre fereastra bucătăriei sale, într-un toast făcut în glumă.

— Au găsit barca, spune el mai serios.

— Poftim? Ești sigur?

— Da. Mi-a spus Johannes. A auzit la walkie-talkie. Un vas de croazieră a dat peste ea azi-dimineață, adusă pe țărm de furtună, pe insula Reinøya. În afară de asta, am văzut o navă a poliției în apropierea farului ceva mai devreme. Părea că fac niște investigații. Purtau cu toții costume albe și-au plecat de-acolo nu cu mult timp în urmă.

— Niște gunoaie, șoptesc.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Doar că am dat în Tromsø peste o veche cunoștință a mea.

— Tromsø?

— Tocmai am fost interogat.

— Înțeleg. Și n-au zis nimic?

— Nu.

— De ce nu?

— Tactica poliției, îi spun, rezemându-mă cu toată greutatea de flancul mașinii închiriate. Nu are niciun rost să-i spui unui martor sau posibil suspect despre ceea ce știi, decât dacă asta oferă un avantaj tactic.

Am reluat în minte conversația cu Gunnar de acum câteva ore din sediul poliției. Nu a fost nicio afurisită de coincidență că Gunnar s-a arătat acolo în același timp când doi polițiști au fost dați dispăruți după ce stabiliseră să se întâlnească cu mine la far. Ei deja începuseră să construiască un scenariu. Un scenariu care mă implica în dispariția lui Bjørkang și Arnt.

— Pe toți dracii, fir-ar a dracului de treabă, mormăi, aplecându-mă înainte când durerea mă înjunghie prin abdomen.

— Nu sună prea bine, Thorkild, comentează Harvey.

— Nu, în mod sigur nu, gem, sforțându-mă să-mi ridic din nou trupul. Spune-mi, unde-i Reinøya?

— Mai departe, înspre sud. Spre Tromsø. Vorbește cu Johannes... probabil îl cunoaște pe pescarul care a găsit barca. Trebuie să mă întorc la fermă înainte de căderea nopții.

— Bjørkang și Arnt au luat cu ei echipament de scufundare când au plecat

noaptea în larg.

— De unde știi?

— Mi-a spus poliția.

— Nu pare ceva cu care Bjørkang să fi căzut de acord, spune Harvey. N-ar fi plecat niciodată să facă scufundări pe o asemenea vreme... în primul rând, nu se simte ca la el acasă când e pe mare.

— Să fi fost implicați în vreo chestie ilegală?

— De ce întrebi așa ceva?

— Pentru că, îndrăznesc eu, persoana care a ieșit la far în noaptea aceea purta un costum de scafandru, iar poliția m-a întrebat punctual dacă știam vreun motiv pentru care Bjørkang și Arnt aveau nevoie de un echipament de scufundare în acea seară. Și nu în ultimul rând: nimeni, în afară de ei doi, nu știa că găsisem un cadavru. Singura concluzie logică ar fi, desigur, că aveau legătură cu moartea fetei și nu voiau să afle nimeni. Nu?

— Și atunci de ce au dispărut?

— Da, asta nu se potrivește cu restul poveștii, mă plâng. De ce dracului nu s-au întors până acum? Problema este că, dacă nu apar cât de curând, atunci o să am necazuri. Un întreg maldăr de rahat cu necazuri și durere, înțelegi?

— Pentru că?

— Am sentimentul că poliția este gata să inventeze un scenariu în care polițiștii au venit la far în noaptea în care mă găseam eu acolo și apoi au dispărut. Eu sunt ultima persoană de pe Pământ care ar trebui să fie prin preajma unui caz de dispariție a doi polițiști.

Îcnesc, căci mă apucă din nou durerile de stomac și se intensifică, până ce spasmele se diminuează.

— Ești bine?

— Stomacul, icnesc printre dinții încleștați.

Deja dădusem pe gât trei măsuri de Duphalac pe drumul dinspre Tromsø, fără să se întâmple nicio schimbare acolo, jos.

— Un căcat nasol.

— Literalmente, da.

— Vorbește cu Merethe. Știu că-i ajută adesea pe unii dintre rezidenți când suferă de constipație.

— E la serviciu acum? Întreb, strâmbându-mă de durere, când aceasta-mi răvășește mâțele.

— Da, e acolo până la nouă seara. În mod sigur o vei găsi la cantină sau la vreo ședință de terapie, spune Harvey pe când eu ajung la ușă. Apropo, adaugă el în timp ce mă scotocesc după chei. Fiica celor care au locuit în apartamentul ăla înaintea ta vine miercuri în nord, pentru înmormântare. Are de gând să curețe apartamentul și să le ia lucrurile înapoi în sud. Dacă ai

putea să...

— Bineînțeles.

Mă ghemuiesc la podea când mă înșfacă un alt val de durere.

— Vorbim mai târziu, închei conversația și mă îndrept spre intrarea principală a Centrului Rezidențial Skjellviktun.

E timpul să dau de soția lui Harvey.

Capitolul 32

Pe coridor este o liniște desăvârșită. Niciun scaun cu roțile sau rezidenți care se sprijină în cadru, ci doar sunetul scos de pantofii mei pe când merg repejor pe linoleumul proaspăt spălat. Cantina-i plină. Cu scaune suplimentare, nenumărate persoane adastă pe la mese, însă nimeni nu vorbește. Dintr-un motiv sau altul, încăperea pare să fie încărcată cu o tăcere neliniștită, profundă.

La un capăt al încăperii, mai multe mese sunt așezate laolaltă. Acolo șed două persoane atente la cei din cantină. Una dintre ele este asistenta medicală Siv, care ține în mână un microfon. Cealaltă persoană este un vârstnic cu meșă șatenă, prăfuit, într-o cămașă hawaiiană cu mânecă scurtă și cu un ceas de aur, care sclipește în lumina tuburilor fluorescente aflate chiar deasupra sa.

— Thorkild, aud o voce șoptită și dau cu ochii de Johannes așezat la aceeași masă ca înainte, lângă Bernadotte și lângă Oline, care e tot în scaunul cu roțile.

— Și tu cine ești? șuieră Bernadotte în vreme ce mă strecor într-un scaun, chiar când Oline pune o mână rece peste a mea. Doamne, cât ai crescut, zice ea. Îmi amintesc când erai mic și Agnes te ducea la prăvălie să-ți cumpere înghețată. Doamne, cum mai urlai și țipai ascuțit dacă nu primeai ce voiai.

— Poftim. Johannes împinge unul dintre cartoanele de bingo aflate înaintea lui și o cariocă roșie. Două rânduri, îmi face el semn înainte să apuc să protestez.

— Numărul este șapte. Șapte. Șapte.

Boxele care pâraie sunt pe mese, flancând ambii pereți.

— Ce-a spus? șoptește Bernadotte. A zis treizeci și doi?

— Nu, răspunde Oline ușor agitată. Șapte. Am avut treizeci și doi acum un minut.

Auzim cușca de metal unde se țin toate bilele zdrăngănind din nou, înainte ca încă o bilă să se rostogolească afară.

— Numărul este patruzeci și trei. Patru-trei. Patruzeci și trei.

— Ai văzut-o pe Merethe? Întreb pe când Johannes folosește carioca și marchează cartonul. Este absorbit de joc și stă cu ochelarii cocoțați pe nas, privind la cele trei cartoane care i-au rămas.

— Vom face o pauză după ce terminăm toate cele trei rânduri, răspunde el repede fără a-și dezlipi privirea de cartonul său.

— Numărul este douăzeci și unu. Doi-unu. Douăzeci și unu.

— Bingo! țipă Oline, înșfăcându-mi brațul.

— Poftim? Mă holbez la ea, de parcă are AVE: își înfige degetele în mâna mea și-și flutură mâna liberă deasupra capului.

— Bingo, bingo! strigă înainte de a începe să mă tragă de braț. Uite, uite, mișcă-te, băiete! Ai un bingo!

Punându-și ochelarii pe nas, Siv se uită prin cantină în timp ce Oline mă scoate din scaun.

— A fost bingo?

— Da, răspund cu o voce răgușită, întorcând cartonul de parcă era un pește mort. Se pare că da.

Mă ridic în picioare și-l aștept pe cel cu ceasul de aur, care-și face loc spre mine.

— Bine, intonează Siv în microfon când el ajunge, în cele din urmă, la noi. Puteți începe.

Bărbatul îmi smulge bucata de carton din mână și-și lasă degetul arătător să urmărească cifrele până când ajunge la locul unde au fost completate două șiruri de numere: 5-21-32-66-82.

— Asta-i bine. Glasul lui Siv hârâie prin șirul de boxe. Și următorul. 7-43-57-72-90. Și asta-i bine, anunță boxele. Atunci suntem gata pentru trei runde. Full house.

Bărbatul cu ceasul de aur îmi dă cartonul și revine la masa premiilor, unde își face timp să examineze fiecare articol în parte, înainte de a alege, în cele din urmă, ceea ce căuta și a se întoarce la masa noastră.

— Uite.

Îmi dă un pachet cu cincizeci de șervețele de Crăciun, decorate cu elfi, într-o varietate de aventuri cu sania.

— Foarte mulțumesc.

Fac o plecăciune adâncă și mă las în scaun imediat ce strângerea de mână s-a terminat. Dintr-odată, simt mâna Olinei pe a mea. Capul i se clatină încet, dintr-o parte într-alta:

— Băiat deștept, spune înainte de a se gheboșa din nou deasupra cartoarelor ei.

— Atunci îi dăm drumul din nou, anunță Siv la microfon, fiind urmată de

un nou zăngănit de bile, pentru ca apoi să citească numărul: Șaptezeci și șapte. Șapte-șapte. Șaptezeci și șapte.

Împing pachetul de șervețele de Crăciun spre Johannes, care clatină din cap și mi le trimite înapoi.

— Păstrezi ceea ce câștigi.

— Numărul este cincizeci și nouă. Cinci-nouă. Cincizeci și nouă.

— Bingo! țipă Oline de bucurie și mă ia din nou de braț. A câștigat din nou!

— Dar-ar focul iadului și blestemul, exclamă un bătrân, lovind cu mâna în masă și aruncându-și stiloul.

Mă uit la carton și văd că are dreptate. Al treilea rând este și el complet. Fără nicio tragere de inimă, mă ridic din nou, părând pierdut, pe când îi cântăresc din priviri pe rezidenții adunați în cantină, în vreme ce inspectorul de bingo pornește iar în expediția sa prin încăpere. Siv îmi face un semn din cap, de confirmare, și se joacă cu microfonul de parcă-i ceva cu totul diferit.

Procedura de citire cu glas tare a numerelor este repetată înainte ca bărbatul să plece din nou și să înceapă să caute pe masa cu premii, întorcându-se în cele din urmă cu o cutie de tort, pe care-o așază reverențios pe masa din fața mea.

— Tortul cu trufe? spune Johannes făcând o grimasă. Credeam că acum la trei rânduri se dă tort cu frișcă.

— Nu începe, Johannes, îi atrage atenția bărbatul cu ceasul. Asta se întâmplă după pauză, știi doar.

Oline se apleacă spre mine.

— Da, Agnes va fi încântată, ai să vezi.

— Acum vom lua o scurtă pauză de cafea, înainte de a începe runda noastră finală din această seară, anunță Siv la microfon.

Ridicându-se, se duce spre o masă lungă, unde membrii personalului pregătesc carafe argintii cu cafea, boluri cu zahăr cubic și căni cu frișcă.

— Cred că plec acum, spun, împingând cartonul de bingo și tortul spre Johannes.

Din moment ce Merethe nu-i aici, mă decid să mă duc în apartament pentru încă o doză de Duphalac, urmată de chinuri intense la toaletă.

— Mulțumesc pentru ospitalitate.

— Tortul i-al tău, zice Johannes și-l împinge din nou spre mine. Oricum, nu suport trufe de ciocolată.

— Dar voi?

Mă uit cu disperare spre Bernadotte și Oline, iar amândouă clatină cu promptitudine din cap.

Oline mă bate cu mâna pe umăr și șoptește:

— Ai grijă, băiete. Și transmite-i salutări lui Agnes din partea mea.

Iau pachetul de șervețele și cutia cu tort și mă îndrept spre ieșire. În urma mea, sistemul de amplificare pâraie, și ceva care sună ca un disc de gramofon hârâie o muzică de orgă – cred că de la o străveche orgă de cameră din epoca întâlnirilor pentru rugăciuni – și o fată cu accent din sud izbucnește într-un cântec: *Mătușa a spus că îngerii le-au cerut să vină acasă, în ceruri, la Iisus. Imaginează-ți, dacă aș putea fi cu ei acum. O, cât aș vrea ca visele mele să mă poarte departe...*

— O ștergi? mă ia în primire o voce feminină, imediat ce-am reușit, în sfârșit, să închid ușa în urma mea.

— Te-am căutat, răspund dând cu ochii de Merethe care se apropie ținând într-o mână o plasă plină de pietre mici, colorate.

— Păi, iată-mă, spune apucându-mă de braț cu mâna liberă. Ce treabă ai cu mine?

Capitolul 33

— Ești de multă vreme așa?

Mergem spre ieșirea din Centrul Rezidențial, iar Merethe încă mă ține de braț, de parcă sunt unul dintre rezidenții de-aici și trebuie să mă conducă înapoi, în camera mea, pentru un pui de somn.

— Doar de o săptămână, răspund. De când am ieșit din închisoare.

— Închisoare?

Observ că strânsoarea ei îmi slăbește brațul.

— Dar nu ești...

— E o poveste lungă. Îl poți întreba pe Harvey despre asta într-o bună zi.

— Nu contează. Mă strânge din nou de braț. Îmi place de tine.

— Mulțumesc, bâigui privind în jos spre plasa cu pietre. La ce le folosești?

— Astea-s cristalele mele, răspunde Merethe. Pentru ședințele de terapie. Harvey le cumpără din Rusia. Mă strânge mai tare de braț. Ieftin.

— Le vinzi?

— Bineînțeles. Jasp, cuarț, aventurin – noi le spunem pietrele dorinței – cristale de rodocrozit roșii-rozalii. Lazulit albastru-închis din Afganistan, ametiste, rodonoite, fluorite de orice culoare: alb, negru, violet, albastru, verde și galben, și da, unele dintre ele sunt chiar aproape transparente. Smaralde, malahit, onixuri, carneol, rubine, agate, apatite, berile, topaze,

sugilite, cuarțuri roz și piatra lunii.

— Scumpe?

Merethe clipește din ochi.

— Rentabile, bineînțeles.

— Iar acestea sunt cele pe care le vom folosi la... la...

— Exact, încheie Merethe, odată ce ajungem în apartament.

— Tort? Îi ofer când intrăm în sufragerie.

Pun cutia și pachetul de șervețele pe blatul bufetului din bucătărie.

— Nu, mulțumesc, zice Merethe. Am auzit că tu ai fost câștigătorul tortului cu trufe. Berit l-a făcut, ea este una dintre rezidente din unitatea de reabilitare deschisă.

Merethe deschide plasa cu pietre semiprețioase și-și vârstă mâna înăuntru.

— Însă uită unele lucruri. Prăjiturile ei nu mai sunt cum erau cândva, ca s-o spunem elegant.

— Minunat, răspund, aplecându-mă deasupra blatului bufetului când un nou val de durere începe să se împrăstie înăuntrul meu.

— Ești gata?

Merethe ține în mână două pietre din plasă, frecându-le una de alta. Îmi face semn.

— Nu te speria. Terapia cu cristale este total inofensivă. Doar adu pătura și întinde-te pe podea, înaintea mea.

Încăperea este călduroasă și-mi dau jos puloverul, rămânând numai în tricou. Mă întind înaintea ei, cu fața în sus.

— Iei medicamente?

Încuviințez din cap.

Merethe freacă pietrele în mână și mă privește.

— Îmi dau seama.

— Serios?

— Mioză. Pupile micșorate. Aprobă încet din cap. Este absolut în ordine. Uneori, asta te poate ajuta. Ai nevoie de altceva să te simți confortabil?

— Radioul, răspund cu glas gutural, întinzându-mă pe podea în vreme ce Merethe se duce și deschide radioul. Și cafetiera. Pornește-o.

— Așa? Întreabă, odată ce-a pornit cafetiera și-a găsit un post de radio care transmite muzică lentă de pian.

Aprob din cap.

— Nu, așteaptă, exclam, ridicându-mă fără niciun avertisment, înșfăcând geanta de pe masă și repezindu-mă spre toaletă.

Acolo, apuc sticla de parfum din geantă și-mi închid ochii și gura, înainte de a-mi pulveriza o ceață fină direct pe față. Apoi înghit încă două pastile de OxyNorm și mă întorc în sufragerie.

Merethe mă așteaptă lângă măsuță. Strâmbă din nas la mirosul puternic de parfum, dar nu comentează nimic, ci, pur și simplu, îngenunchează lângă mine odată ce m-am așezat din nou pe podea.

— Corpul omenesc are șapte chakre, spune încălzind în palmă o piatră roșie. Acestea sunt vortexurile sau centrele energetice, distribuite de-a lungul șirei spinării. Chakrele controlează, radiază și reglează folosirea energiei și impulsurilor din trup. Plasăm pietrele în aceste puncte, astfel încât vibrațiile lor să se suprapună pe aceeași vibrație care există într-o chakră.

Merethe începe să aranjeze pietrele de diferite culori și forme într-o linie dreaptă, începând de la mijlocul meu până sus, pe frunte, unde plasează o piatră ovală și vineție. Apoi, ia un cristal alungit, transparent, pe care-l mișcă după un tipar ciudat pe abdomenul meu și în regiunea pubiană, vorbind încontinuu cu o voce scăzută, atât de scăzută, încât nici nu reușesc să înțeleg ce spune.

Îmi simt gândurile învăluite de nori grei, fumegoși, în timp ce simțământul euforic de calm și bine mă acaparează, înlăturând durerea și înlocuind noile și îmbunătățite terminații nervoase ale organelor, receptorii esoterici, pe care doar medicamentele îi trezesc din letargie, iar asta-mi prinde numai bine. În cele din urmă, medicamentele încep să aibă efect.

— Am simțit o mare durere, o aud dintr-odată pe Merethe vorbind ca printr-o membrană albă, granulată, care s-a materializat între noi. Prima dată când ne-am întâlnit și mi-ai dat mâna, în casă. De-asta mi-am retras-o pe a mea atât de repede.

— Poftim? spun bălmăjit.

Pleoapele îmi sunt grele și mi-e greu să le țin deschise. Pot simți pietrele de pe abdomen, piept și gât, până sus, pe frunte. De parcă se rotesc, mereu și mereu, și, în același timp, pătrund treptat prin pielea mea, puțin câte puțin. Lipindu-mă de podea, în așa fel încât nici nu mai pot să mă mișc.

— Mai târziu, am văzut-o între tine și Harvey, lângă parcare.

Încerc să șoptesc ceva, însă buzele nu mi se clintesc.

— Părea să plutească între voi.

— Frei, gem. În sfârșit.

— Simt din nou energia ei, continuă Merethe, rostind cuvintele parcă dureros de articulat. Mai puternică, mai insistentă, ca și cum avansează și vrea să treacă.

— O vezi?

— Da.

— Spune-i că trebuie să vorbesc cu ea. Spune-i că m-am răzgândit. Vin,

dacă asta își dorește.

Dintr-odată, o aud pe Merethe scrâșnindu-și dinții atât de tare, încât se macină unii de alții.

— Îngheață de frig.

Dinții ei clănțăne și, brusc, simt cum se face mai rece în cameră, de parc-a deschis cineva ușa, lăsând să intre frigul iernii.

— Bezna, vrea să-mi arate ceva în beznă, spune Merethe tremurând și se întoarce cu fața spre fereastră. Afară.

— Unde? La far?

Merethe nu răspunde: doar se așază, tremurând, pe podea, lângă mine.

— Întreab-o de mine, continui eu să mormăi. Întreab-o de ce nu mai vine.

— Plutește.

— Da, spun ca prin vis, clipind. Plutim amândoi.

— Atât de întuneric.

— Vezi luna? O vezi?

— Crapă, șoptește Merethe. Aud zăngănit și lovituri în metal peste tot în jur. Doamne, îngheț.

— Accidentul, icnesc. O, Doamne, accidentul!

— Apă. O aud peste tot în jurul meu; simt gustul de sare până în plămâni.

Fără veste, Merethe începe să tușească îndelung, înecându-se, ca și cum se sufocă.

— E atât de rece, spune, clătinându-se pe când icnește după aer.

— Las-o înăuntru. Trebuie s-o lași ca să vorbesc cu ea.

— O, Doamne!

Merethe își atinge brusc pieptul, de parcă se chinuiește să respire. Vocea i s-a schimbat și în ea se simte un ton care nu era acolo cu câteva clipe mai înainte.

— Nu așa ar trebui să fie, geme, privirile ei săgetând prin încăpere, ca și cum caută ceva. Nu, stai, adaugă ea tremurând. Nu înțeleg ce spui.

— Frei? strig agitat. Frei, ești aici?

— Nu, nu, scâncește Merethe lângă mine. Nu înțeleg.

Îi simt mâna atingând-o scurt pe a mea. Este atât de rece, de parcă se transformase într-un sloi de gheață.

— Frei?

Încerc să mă ridic, însă trupul meu e ținut la podea și nu-mi pot mișca niciun mușchi. Simțământul de calm dinăuntru meu s-a risipit, iar fiorii senzației de panică sunt pe cale să mi se răspândească în tot corpul.

— De ce nu răspunzi?

— Șșșșt.

Dintr-odată sunt din nou conștient de mâna înghețată a lui Merethe pe

brațul meu.

— Trebuie să rămâi nemișcat, Thorkild.

— Poftim? Nu, lasă-mă. Frei! Așteaptă-mă, sunt gata. Gata să vin cu tine.

Mâna rece ca gheața a lui Merethe alunecă de-a lungul brațului meu și de-a lungul umărului, înainte de a-și lipi palma de buzele mele.

— Acum înțeleg, șoptește ea, strângându-și degetele pe gura mea. Nu este Frei. E altcineva...

Capitolul 34

Mâna lui Merethe îmi alunecă de pe buze și se târăște căznit pe podea în vreme ce ea îngenunchează înaintea mea. În cele din urmă, reușesc să mă smulg din perplexitatea indusă de medicamente și mă ridic în capul oaselor.

Merethe mă privește cu o expresie îndepărtată, apoi se ridică în picioare și se întoarce spre draperiile din spatele canapelei, unde șoptește în beznă:

— Cine ești?

Întinde mâinile ca și cum e nevăzătoare și tocmai a întâlnit un necunoscut.

— De ce ești aici?

Printre buze și pe nări îi ies aburi reci. Se clatină încet, dintr-o parte într-alta, dând din cap și strângând din ochi.

— Nu înțeleg.

Ochii i se deschid iar și mai mult aer rece îi iese din gură.

— Ce spune?

Merethe clatină iarăși din cap.

— Nu știu. Nu înțeleg.

Încerc să mă ridic, însă Merethe întinde o mână de parcă-mi zice să rămân așezat. Aerul din încăpere e dens, aproape cristalizat, scurgându-se spre draperiile și fereastra din spatele lor.

— Arată spre tine, îmi spune ea. Nu pot să înțeleg ce spune. Parcă scoate numai bolboroseli pe gură sau vorbește într-o altă limbă.

— Frei. Mă holbez la draperiile din spatele canapelei, unde sunt ațintiți ochii lui Merethe. Tu ești? Mă ridic șovăielnic în picioare și mă strecor aproape lipit de masă, spre fereastră. Te rog, spune ceva. Nu mai pot să aștept. Am nevoie de un răspuns. Vrei să vin?

Când mă apropiu, un gust amarui și sărat mi se împrăstie prin gură și pe gâtlej în jos. Un curent de aer rece mă izbește din plin în față când fac o mișcare să apuc draperiile și să le trag la o parte. În același timp, o aud pe

Merethe izbucnind în țipete în spatele meu.

Mă răsucesc și-i văd pieptul ridicându-se cu zgomot, în timp ce ea icnește după o gură de aer. Ochii ei sunt negri de frică, iar trupul i se scutură tremurând.

— Ce se întâmplă? întreb disperat. Nu pricep ce se întâmplă!

O clipă mai târziu se încordează din nou, arcuindu-și pieptul și întinzându-și brațele în lateral.

— *Mne xólodno.*

— Poftim?

Îmi las mâna pe umerii ei.

— Ce-ai spus?

— *Mne xólodno!* repetă Merethe aproape strigând. *Mne xólodno! Mne xólodno! Mne xólodno!*

Încerc să-i pun mâna la gură, dar mă lovește peste ea și începe să-și zgârie gura pe interior de parcă are ceva în gât și încearcă cu disperare să-l scoată afară. Fața ei e scaldată în transpirație, care-i iese prin toți porii.

— Ce Dumnezeu faci acolo?

— Ratatule! spune Merethe scâncind.

Ochii-i sunt negri, năclăiți de frică, iar din gâtul ei se ridică un zgomot răgușit, bolborosit. Merethe horcăie și gâfâie după aer, de parcă se îneacă cu propria ei salivă.

— Gata! o implor, chinuindu-mă să-i scot degetele din gură.

— *Mne xólodno! Mne xólodno!*

Deodată, o zăresc. Nu Frei, ci femeia fără față și falcă, mai degrabă un fel de glugă de piele, care înconjoară un craniu gol, pătat cu verde din cauza algelor. Se zvârcolește și se răsucesc, ieșind și căzând din nou în umbrele negre din ochii îngroziți ai lui Merethe, pe când urlă din toți bojocii.

— O văd! exclam uluit, făcând un pas nesigur înapoi. Dumnezeule, o văd. Acolo, în ochii tăi. E acolo. Femeia fără față. E acolo!

Deodată, țipetele încetează. Merethe se uită la mine, iar ochii ei sunt năclăiți cu negru, înspăimântați. Își scoate degetele din gură și-și lasă mâinile să-i cadă grele pe lângă trup. Pare că ar vrea să spună ceva, dar în loc de asta rămâne nemișcată și stă, pur și simplu, acolo, trupul legănându-i-se încet, dintr-o parte într-alta, iar în clipa următoare cade pe podea.

Se aude o bufnitură grea când capul i se lovește de marginea mesei și se prăbușește pe podea.

Mă reped spre ea și, când s-o trag, observ că este ceva în neregulă cu falca ei. Încerc să-i închid gura, în timp ce zace la podea în fața mea, însă maxilarul inferior îi revine la poziția anormală, de gură deschisă. Imediat văd și o tăietură adâncă în pielea de lângă urechea ei, de unde iese licărind un

fragment de os.

— Stai puțin, Merethe, șoptesc, pregătindu-mă să alerg după ajutor, când aud o bătaie puternică în ușă.

Ușa se trănțește la perete și o văd pe Siv, sora medicală, împreună cu un asistent, mai tânăr.

— Ce s-a-n întâmplat? Locatarii din apartamentul vecin au sunat și s-au plâns de gălăgie.

— Sunați după un doctor! strig.

Merethe scâncește de durere când îi dau drumul la falcă și mă ridic în picioare.

— Acum, imediat!

— Ce-ai făcut? strigă Siv, în timp ce asistentul scoate un telefon mobil.

— A căzut și și-a dislocat maxilarul, răspund.

Siv se năpustește spre mine să mă ajute s-o întorc pe Merethe într-o poziție stabilă, pe-o parte, pe podea.

— Vin imediat, ne spune asistentul medical, în timp ce-și bagă telefonul înapoi în buzunar.

Îngenunchează lângă Merethe și Siv, în vreme ce eu mă așez pe canapea, îmi pescuiesc mobilul și-l sun pe Harvey.

Capitolul 35

— Harvey, trebuie să vii încoace! mugesc eu când îmi răspunde la telefon. S-a întâmplat ceva cu Merethe.

— Merethe? Aud zgomotul motorului șalupei, care se oprește înainte ca vocea să i se audă iar, mai tare și mai tăioasă: Ce vrei să spui?

— A avut un accident aici, în apartament. Am chemat o ambulanță. Sunt pe drum. Grăbește-te.

— Tocmai am fost la ferma de midii. Să nu pleci până nu vin eu, spune Harvey.

Motorul pornește din nou și el închide.

Pun mobilul pe masă și mă uit la Siv și la asistent, aflați de-o parte și de alta a lui Merethe. Siv a adus o pătură și a folosit-o să învelească pacienta, dar și un prosop, pe care i l-a pus sub cap în așa fel încât falca să-i stea pe moale. Pare că maxilarul i-a fost smuls din loc și i se mai ține doar în pielea capului.

Sunetul respirației lui Merethe ajunge până la mine – un zgomot greu, bolborosit – ca și cum răsuflarea ei se poticnește când expiră, atingându-i

buzele într-un fel nefiresc. Uneori scâncește încet, ca și cum vrea să se miște. Siv o ține de mână, iar asistentul îi mângâie îndatoritor părul. Zece minute mai târziu, auzim cum un vehicul virează afară și se oprește chiar în fața apartamentului, iar curând, Harvey ajunge iute ca vântul în sufragerie, cu o expresie gravă pe față și în ochii săi întunecați și înfricoșați.

Oprindu-se o clipă în mijlocul camerei, se lasă în genunchi înaintea lui Merethe și se apropie de ea.

— Cum s-a-ntâmpat? întreabă, stând cu spatele la mine, aplecat spre soția sa.

— Făceam o ședință de cristaloterapie, încep să explic. Merethe urma să mă ajute cu problema mea cu stomacul, așa cum ai sugerat tu, când, dintr-odată, am văzut amândoi ceva, o persoană, care... care...

— Spiritism?

Harvey se întoarce brusc spre mine.

— Ați făcut o ședință de spiritism?

— D... da, cred că da, răspund nedumerit. Îmi pare rău, Harvey. N-am știut că... a căzut. Pur și simplu, s-a prăbușit și s-a lovit cu capul de masă.

Harvey stă și se holbează la mine multă vreme, până când, în cele din urmă, forțează un zâmbet căruia îi lipsesc groșițele.

— Thorkild, ia-o ușor.

Se întoarce din nou spre soția lui și se apleacă spre fața ei, șoptind:

— Va fi bine. Mă auzi? O să trecem noi și peste asta, iubito.

În depărtare, sirenele își urlă semnalele de avertizare.

Curând, parcare se umple de fascicule de lumină puternică. Asistentul aleargă afară pentru a-i întâmpina pe infirmieri. Imediat după aceea, revine cu un bărbat și o femeie care duc o trusă și o targă, bărbatul mergând în față.

— Are maxilarul inferior dislocat, le spune Siv. Puteți vedea condilul mandibular ieșind pe aici.

Arată rana de deasupra urechii lui Merethe și bărbatul încuviințează din cap, înainte de a-și pune prudent mâna pe umărul pacientei.

— Hei, ești conștientă? întreabă, strângând-o ușor de umăr.

Merethe geme la atingerea lui și apoi tace din nou.

— Bine, atunci, spune infirmierul, retrăgându-și mâna înainte de a se întoarce din nou spre Siv. Când s-a întâmpat accidentul?

— Acum vreo douăzeci de minute.

— Bine. Și a fost inconștientă în tot acest timp? Siv îmi aruncă o ocheadă înainte de a da din cap. Okay.

Infirmierul începe să examineze capul și gâtul lui Merethe, în vreme ce femeia îi verifică pieptul, abdomenul, brațele, coapsele și picioarele. De fiecare dată se opresc și-o întreabă dacă simte durere, iar Merethe scâncește

încet ca răspuns, înainte ca ei să continue.

După ce termină, aşază cu grijă o compresă pe rana de la urechea ei şi bărbatul aprinde o lanternă şi-i examinează gura ca să vadă cât de puternică e sângerarea. În cele din urmă, îi verifică pupilele înainte de a se întoarce spre noi.

— O să-i dăm nişte calmante şi apoi o punem pe targă. Este important s-o ţinem întinsă într-o poziţie stabilă, tot timpul pe o parte, să-i ţinem hemoragia bucală sub control şi să ne asigurăm că nu-i ajunge nimic în gât. Nu vrem s-o intubăm din cauza maxilarului, însă trebuie să fim pregătiţi s-o facem, dacă se întâmplă ceva în timp ce o deplasăm.

Odată ce femeia i-a administrat o injecţie cu un calmant, bărbatul se întoarce spre Siv şi spune:

— Eşti asistentă medicală?

Siv îi răspunde cu o aprobare din cap.

— Poţi să-i ţii maxilarul în timp ce o mutăm?

Siv dă iarăşi din cap.

— Bine.

Infirmiera scoate două panouri netede, pe care le pune cu grijă între podea şi trupul lui Merethe, ca s-o tragă astfel dintr-o singură mişcare direct pe targă din locul unde se află.

Un fir subţire de sânge închegat, dar şi proaspăt în acelaşi timp, îi curge din gură şi îi rămâne în urmă când o ridică spre targă. Pe prosop şi pe podea, acolo unde a zăcut Merethe, zăresc o pată mai mare, întunecată, de sânge mai coagulat. Infirmierii aranjează ca Siv să-i însoţească în ambulanţă, spre Blekoyhamn, şi în elicopterul spre Spitalul Universitar din Tromsø, iar asistentul-îngrijitor să transmită informaţia personalului de la centrul rezidenţial despre ce s-a întâmplat.

— Am să sun la poliţie din ambulanţă, spune Siv, privirea ei severă mutându-se când asupra lui Harvey, când asupra mea. Nu ştiu ce... spune ea, îndreptând un deget scurt şi butucănos spre mine, care stau aşezat pe canapea, a făcut el pe aici, dar este clar că-i sub influenţa unor substanţe sau droguri... şi...

— Ce Dumnezeu crezi c-am făcut? o întreb eu.

— Uită-te la ea! strigă Siv.

Infirmierii se opresc şi ei pe loc, un moment, şi toată lumea se uită direct spre mine.

— Vrei să ne spui că doar a căzut?

— Calmează-te, spune Harvey, punându-se între mine şi Siv. Eu am fost cel care i-a spus să vină s-o vadă pe Merethe. Are probleme cu stomacul, asta-i tot.

Siv este pe cale să spună ceva, însă în loc de asta, inspiră adânc și începe din nou:

— Ținând cont de tot ce s-a întâmplat aici mai devreme, prefer să sun la poliție. Oricum, vreau să discut din nou despre asta, Harvey: nu putem închiria camere pentru oricine, așa, de capul nostru. Ți-am spus-o limpede și înainte. Scoate-l afară de aici. Cât se poate de repede.

Siv străbate cei doi-trei pași care o despart de targă, unde ea și infirmierii o ridică prudenți la înălțimea potrivită și ies. Imediat ce au părăsit apartamentul, Harvey se apropie de mine.

— Eu... eu... încep să vorbesc și mă ridic.

— Dumnezeu, ai văzut-o, spune Harvey icnind. Mă trage în brațele lui, apucându-mă de tricou, de la gât, și mă îmbrățișează strâns. Ai văzut ce speriată era?

Nu am energia de a spune nimic și, pur și simplu, atârân apatic în brațele lui în timp ce mă chinuiesc să ignor ceea ce tocmai s-a întâmplat. În cele din urmă, Harvey îmi dă drumul și rămâne în fața mea, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Tocmai m-au sunat.

Are un glas răgușit, numai o șoaptă.

— Cine?

— Poliția din Tromsø. Vor să mă duc acolo mâine-dimineață. Prima dată m-au întrebat dacă pot să vin în seara asta, dar am reușit să amân pe mâine.

— Înțeleg, spun scâncit și mă șterg pe față cu antebratul.

— Vor să le spun despre tine, Thorkild. Despre când ai apărut aici, unde locuiești și cum păreai când te-am dus la far.

— Așadar, cred în scenariul cu Bjørkang și Arnt ajunși la far în noaptea în care am fost și eu acolo, clarific situația. Și că li s-a întâmplat ceva.

— Dar pentru Dumnezeu, murmură Harvey.

— Da, e o nebunie, nu-i așa?

— Păi, zice el.

Afară, auzim pietrișul scrâșnind când targa cu Merethe este împinsă prin parcare, spre ambulanță.

— N-am avut nicio intenție de a spune ceva, dar acum simt că trebuie, continuă Harvey.

— Despre ce-i vorba?

— Nu cu mult timp în urmă, când ai sunat tu, eram pe drum spre ferma de midii și parcursesem numai un kilometru și ceva dincolo de far. Ezită. Însă, când am trecut de insulă, pe drum înapoi, am văzut ceva.

— Ce?

— O siluetă. Sau poate două, nu sunt sigur. Era întuneric și eu mă aflam la

ceva distanță. Însă ea stătea...

— Ea?

Remarc că trebuie să fac un efort serios ca să nu încep să tremur.

— Nu știu cine era, însă era o femeie, sunt sigur de asta. Nu i-am văzut fața, doar părul fluturând în vânt. Am văzut-o numai o fracțiune de secundă, înainte ca unghiul în care se deplasa barca față de remiza de ambarcațiuni să o facă să dispară. Nici măcar nu sunt sigur că ceea ce am văzut era o femeie și nu doar niște resturi ajunse lângă zid, însă ușa remizei era deschisă și-am avut o senzație de neliniște, când m-am uitat înăuntru și-am văzut că era cineva acolo. Cineva care se ascundea așteptând să mă îndepărtez.

Auzim ușa din spate a ambulanței închizându-se zgomotos și, imediat după aceea, luminile ațintite direct asupra ferestrelor sufrageriei dispar, spre a fi înlocuite din nou de beznă de un albastru-închis.

— Trebuie să plec, spune Harvey, în timp ce privește luminile vehiculului estompându-se.

Pare că a fost readus dintr-odată la viață de beznă de afară, amintindu-și de precaritatea situației.

— Trebuie să-mi iau fiul și să mă duc după ea cu mașina.

* * *

Harvey pleacă fără să se mai uite înapoi. Traversează parcare și se urcă în camionetă. Imediat ce vehiculul a pornit, deschid larg draperiile și las întunecimea serii să pătrundă în cameră. Stau și mă gândesc la cât de rapid se alege praful de tot, odată ce ai pornit-o pe calea greșită, fie că stai la masa din bucătărie cu o persoană pe care-o iubești, fie că te afli într-o situație de interogatoriu, fie că este vorba de întreaga ta viață, când ești lăsat, pur și simplu, să gonești spre propria-ți distrugere, fără a fi în stare să pui frână sau să schimbi direcția.

— De data asta, drumul duce direct în iad, le spun fulgilor de nea, care se învârtesc în lumina becului de pe stâlpul din parcare.

Undeva, departe de aici, la far, un cârd de păsări dau ocol pe sub o spărtură în nori, prin care pătrunde o rază îngustă de lumină selenară pentru a se opri asupra insulei. Dintr-odată, zăresc o lumină la una dintre ferestrele clădirii principale, o lampă pătrată de far, înconjurată de întreaga întunecime rece.

— Harvey are dreptate. Îmi lipesc fața de geam. Mă așteaptă acolo. E timpul să plec de aici.

Capitolul 36

Rămân fără suflu când ajung la mașina din parcare. Conduc spre remizele pentru bărci, aflate la baza golfului și opresc acolo unde șeful poliției locale și sergentul său se aflaseră când am venit pentru prima dată aici, să arunc o privire la barca lui Rasmus, în remiza lui Harvey. Imediat ce-am parcat, ies din mașină și țâșnesc pe sub o plasă de pește, întoarsă de vânt, mergând în zigzag printre îndiguirile de pământ și pietrișul alunecos.

Păsările din văzduh par niște marionete într-un teatru al umbrelor, pe când se feresc și intră în picaj, planând lent cu aripile lor aproape nemișcate, deasupra reședinței fostului paznic al farului. De asemenea, pot vedea păsări pe mare, lângă far, negre, cu penaj alb la gât, legănându-se în sus și-n jos pe valuri, în jurul stâncilor de pe țărm, ca lampioanele chinezești.

Remiza pentru ambarcațiuni este împărțită în două, cu o încăpere pentru năvoade la capătul celălalt, unde se pot vedea diverse părți și piese de echipament de pescuit, flotoare din sticlă verde, recipiente și cutii, precum și o barcă din plastic verde, agățată de un perete. Barca este suspendată de două cârlige, unul în față și celălalt în spate. Este atât de mică și ușoară, încât reușesc s-o ridic și s-o trag în apă fără nicio dificultate.

O împing și sar la bord. Întreaga insulă cu marea din apropiere este scăldată într-o strălucire limpede, argintie. Păsările s-au risipit, iar farul și clădirile adiacente sunt cufundate într-o lumină puternică, materializată în mijlocul despărțiturii, o îmbinare dintre două puncte reci, gravitând unul în jurul celuilalt.

— La fel ca noi, Frei, spun, suspinând convulsiv, în timp ce lacrimile și secrețiile nazale mi se preling pe față. La fel ca noi.

Mă doare spatele când ajung, în cele din urmă, la debarcaderul distrus. Îmi arunc geanta pe țărm, înainte să ies din barca gonflabilă și să ajung pe stânci. Alerg repezitor spre remiza pentru bărci și deschid ușa: nu-i nimeni acolo și continui să traversez insula. La baza treptelor din piatră mă opresc din nou să-mi ațintesc privirile spre far. Construcția strălucește în razele reci și argintii ale lunii. Inspir adânc și o iau la fugă.

Picături sporadice de ploaie și mirosul puternic, sărat al apei mării mă biciuie, însă nu mă deranjez să-mi închei haina sau să-mi bag tricoul în pantaloni. Ușa din față a clădirii principale este acoperită cu banda roșu cu alb, care marchează un câmp de investigație al poliției. O rup și-o arunc la pământ. Imediat ce sunt înăuntru, mă reped direct la bar.

— Futu-i, futu-i, futu-i! răcnesc când mă opresc la tejgheaua barului.

Un miros vag de ceapă stăruie în încăpere, un iz care nu se făcea simțit

ultima dată, însă îl recunosc de altundeva. Toate ferestrele, în afară de una, sunt acoperite cu pungi negre din plastic. În mijlocul podelei, se află o lampă utilitară, aprinsă, ațintită direct spre fereastra neacoperită.

Traversez încăperea și deschid geamul. Afară întunericul este deplin: spărtura din nori s-a închis acum cu totul.

— Prea târziu, icnesc eu.

Zăbovesc acolo, privind în sus spre pătura de nori preț de câteva minute, în timp ce aștept, sperând că spărtura se va redeschide, dar nu se întâmplă nimic, și nori chiar și mai întunecați îi acoperă pe cei de mai devreme; nu există nici lună, nici lumină, nici Frei: doar o barieră neagră nesfârșită, pe care n-o poate străpunge nimeni. În cele din urmă, închid fereastra și plec din bar.

Știu că este vremea să fac încă o încercare de a elimina ghemotocul compact din intestine și mă duc jos, la discotecă, unde, potrivit indicatorului, s-ar găsi toaleta.

Ușa este încuiată cu lacătul și nu am cheie. Mă întorc și mă grăbesc sus, spre hol, și apoi la etajul de deasupra. Aici aerul e greu și îmbâcsit, amestecat cu un iz rău de lemn ars și stofă umedă.

Mă îndrept spre una dintre ușile întredeschise. Încăperea este la parterul clădirii, care pare să fi fost cel mai grav afectat de foc. Acoperișul și pereții sunt demolați, atât în încăperea principală, cât și în toaleta adiacentă, unde nu se găsește niciun fel de mobilier, nici măcar W.C. Câteva unelte sunt împrăștiate peste tot pe podea, în afară de o lampă utilitară și câteva role dintr-un material izolator nou. Încăperea asta este singura de pe nivel în care Rasmus s-a înhămat la munca de restaurare. Restul locului a rămas neatins din anii 1980.

Următoarea încăpere este plină de piese de mobilier: câteva canapele extensibile, așezate una peste cealaltă, lipite de peretele exterior, precum și câteva paturi de campanie, toate confecționate din lemn de pin înălbit. Pereții interiori sunt pătați cu funingine și covorul este plin de urme ovale, dezvăluind locurile unde materialul arsese până la dușumelele de dedesubt.

Închid ușa și mă întorc la scară și coridorul de pe partea cealaltă. Prima încăpere la care ajung are pe ușă o plăcuță pe care scrie Sala de Ședințe 1. În interior, draperiile au căzut pe podea, iar ferestrele sunt pline de insecte moarte, prinse în nenumărate pânze de păianjen. Scaunele sunt aranjate sub formă de potcoavă, în jurul unei mese pe care se găsește un computer vechi și, pe podea, în apropiere, zace un manual de utilizare pentru programul WordPerfect.

După următoarea ușă, ajung într-o sală de gimnastică, plină cu biciclete de fitness, banchete, aparate și greutăți. Oglinzi prăfuite se aliniază pe pereți.

Una dintre gurile de aerisire lipsește, rămânând numai o gaură deschisă în peretele exterior. Pe podea, nu departe, zăresc scheletul unei păsări. Pășesc înăuntru, făcându-mi loc spre ușa de lângă un perete al frontonului.

O mică toaletă cu o chiuvetă simplă se deschide înaintea mea. Îmi dau jos pantalonii și mă așez pe W.C. Frigul mă împunge în toți porii în momentul când pielea mea ia contact cu suprafața înghețată. Însă rămân așezat și trag de ușa în așa fel încât să rămână o fărâma de lumină între ea și cadru, și o țin cu o mână în timp ce încerc să-mi destind mușchii și să las gravitația să facă ceea ce trebuie.

Nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, mă satur să stau așezat aici, încordat, în vreme ce vântul șuieră prin toate crăpăturile și frigul cumplit îmi pătrunde până-n fese.

— Rahatul dracului! mârâi și-mi trag pantalonii.

Trântesc ușa de perete și ies din încăpere, luând-o în direcția scării care duce jos, la parter. Este vremea să mă ocup de ceea ce m-a adus aici.

Imediat ce ajung înapoi în bar, mă duc la rafturile din sticlă din spatele tejghelei și înșfac o sticlă de votcă Smirnoff, pe jumătate plină. Scot blisterele de medicamente și câteva pastile rătăcite, umplându-mi palma cu tablete și capsule de diferite forme și culori.

— Nădărduesc că am destule, șoptesc pentru mine însumi, înghițindu-le cu o dușcă amară și arzătoare din sticlă.

În momentul ăla zăresc lângă perete un sac menajer și o cutie din carton goală, care-mi scăpaseră atenției înainte. Mă duc să deschid sacul și descopăr înăuntru lui mai multe perechi de mănuși din latex, folosite, și câteva fiole goale, din sticlă, și judecând după miros, cred că fuseseră de Luminol – o substanță chimică capabilă să declanșeze chemiluminescența: amestecată cu apă și pulverizată asupra unei zone poate scoate în evidență petele de sânge, dacă este folosită împreună cu o sursă de raze ultraviolete, ceea ce explică pungile din plastic care acoperă ferestrele. Fierul din sânge catalizează un efect luminescent albăstrui, astfel că și cea mai mică urmă de sânge poate fi detectată, indiferent dacă s-a încercat îndepărtarea sângelui cu ajutorul unor substanțe chimice.

Caut un număr în telefon și apăs butonul verde de pe ecran.

— Gunnar Ore, anunță vocea de la celălalt capăt al firului pe un ton pe jumătate curios, pe jumătate iritat.

— Sunt eu.

— Thorkild? Ce piz... N-au trecut decât șapte ore de când ți-am spus în termeni fără echivoc să stai...

— De ce ai făcut o investigație pentru crimă aici, la far?

— Poftim?

— Ați adus aici o echipă de investigații la locul crimei. De ce?

— Noi? Eu lucrez pentru Delta acum, nu-ți mai amintești? Ori ești atât de dus cu pluta în stuporea ta afurisită, încât deja ai uitat? Investigațiile la locul crimei nu-s treaba mea.

— Dar știi că asta s-a-ntâmplat.

Urmează un moment de tăcere, timp în care-l aud pe Gunnar Ore cum inspiră adânc înainte de a expira zgomotos. Își umple din nou plămânii.

— Poliția din Tromsø a înaintat o cerere de cooperare celei mai importante unități de anchete criminale de la Kripas și li s-a recomandat să efectueze o examinare la locul crimei pe insulă, legată de cazul polițiștilor dispăruți.

— De ce?

— Sunt convins că-ți dai seama și singur.

— Deci ești implicat, conchid eu, mai mult pentru mine, când intervine vocea lui:

— Haide, omule, trezește-te. La ce naiba te gândești? Doi polițiști dați dispăruți, un civil care a dispărut, iar acum apari și tu, dând fuga pe acolo și vorbind despre monștrii de mare, hoți de cadavre și o femeie fără față. Dă-o dracului! Asta-i o bombă cu ceas. Un potențial caz senzațional pentru presă, un cocteil de nasolii de proporții epice, iar numele tău bate la ochi chiar în mijlocul întregii țărășenii. Ce crezi că se va întâmpla când numele Thorkild Aske iese la iveală și lumea începe s-o ia razna?

Țin mobilul în mâini timp îndelungat și termin ștergându-mi secrețiile nazale și lacrimile și șoptind în aparat:

— De ce crezi că polițiștii dispăruți au venit la țărmul insulei în aceeași noapte în care au dispărut?

— Haide, Thorkild. Ce-ți vine acum în minte?

Sunt cu ochii în patru la semiîntunericul de dinaintea mea, în vreme ce dau pe gât o dușcă de băutură.

— Ai găsit sânge, nu-i așa? Gunnar e pe cale să spună ceva, dar se oprește. Unde? insist. Tot nu zice nimic. Haide, unde?

Sar de pe bar și umblu prin întuneric.

— Este locul unde ai găsit ceva semnificativ? De-asta nu poți să-mi spui?

— Au obținut un rezultat cu Luminolul în barul din clădirea principală, explică Gunnar în cele din urmă.

— Sânge împrășcat?

— Nu, urme de dâre, câteva dale de ceramică de lângă zona de mese.

Sângele împrășcat indică faptul că persoana în cauză a fost omorâtă, sau cel puțin a fost rănită la fața locului, în vreme ce dărele de sânge nu înseamnă decât că persoana a sângerat în locul respectiv. Mă îndrept spre

canapeaua din velur și mă las pe vine. Podeaua este netedă și rece, de parcă fusese curățată recent.

— Știi al cui e sângele?

— Nu.

— Și atunci ce te face să crezi că e al lui Bjørkang sau al sergentului lui?

— Așteptăm rezultatele testelor.

— Deci, ceea ce-mi spui acum este că știi, doar prin pură intuiție, că sângele e al lui Bjørkang sau al sergentului lui, și nu al lui Rasmus sau al femeii fără față? Sau poate al oricui altcuiva. Asta-i metoda după care lucrezi în ultima vreme? Haide, Gunnar, las-o baltă. Ați descoperit ceva. Vreun obiect al unuia dintre polițiști și cu sânge pe el. Nu-i așa?

— După cum am spus... Gunnar Ore ridică glasul, dar numai puțin, fără a-și pierde calmul: Așteptăm rezultatele...

— Am văzut o fantomă astăzi, intervin înainte să-și termine el mantra lui obsesivă.

Sunt perfect conștient că minte și nu am nicio dorință ca discuția noastră finală să continue exclusiv în termenii lui.

— Chiar așa? Serios, Thorkild? Fantome... la așa ceva s-a ajuns?

— Am văzut-o în ochii altei femei. Era ea, femeia fără față. Cea pe care-am găsit-o aici, la far; cea despre care nimeni nu pare să arate nici cel mai mic interes.

— Păi, cum am zis – tonul îi e mai dur, mai grav și mai apăsător – nimeni de la sediul poliției nu crede că femeia asta despre care vorbești tu chiar există. Oamenii sunt, de fapt, deranjați că băntui pe aici, aruncând acuzații și insinuări asupra a doi polițiști foarte respectați, care au dispărut în neant. Asta-i ceva foarte josnic, chiar și pentru tine.

— Și tu, rostesc pe șoptite, tu ce crezi?

— Eu? Păi, asta-ți pot spune foarte ușor, Thorkild. Cred că ești un exemplar de mașinarie bușită, care ar trebui să se care dracului de aici, înainte să ajungi din nou la pământ și să nu te mai ridice nimic.

— Hopa-Mitică, cade-n fund și se ridică...

— Da, este absolut corect, răspunde Gunnar, deși nu există niciun semn că analogia ar fi măcar un picuț amuzantă.

— Toți caii regelui...

— Fir-ar al dracului, omule! Adună-te, pentru numele lui Dumnezeu!

— Deci, care-i teoria ta? Ce scenariu pui la cale?

— Știi că nu pot să...

— Bine, ce crezi despre rolul meu în toate astea? Nu poți să-mi spui nici măcar așa ceva?

Gunnar Ore râde răgușit.

— Ia-o încetișor, Thorkild. Nu ești genul, după cum i-am spus și lui Sverdrup încă de prima dată când am vorbit la telefon. În pofida a ceea ce s-a întâmplat cu tine și fata aia la Flyplassvegen. Ești genul de tip care o ia la fugă, care evită problemele și renunță în situații critice. I-am spus că, cu cât te scot mai repede din cazul ăsta, cu atât mai bine pentru toată lumea implicată. Ezită. Ești omul care, când balanța înclină în defavoarea lui, alege întotdeauna calea cea mai ușoară de ieșire, iar de data asta te aflai pe insula nepotrivită la momentul potrivit, asta-i tot.

— Ce mă-sa vrei să spui cu asta?

Piatra dură din pântecul meu îmi amintește brusc că e tot acolo, și strâng din dinți, așteptând să treacă durerea ascuțită.

— Știi ce vreau să spun.

— Modestul meu pariu de a primi o grabnică eliberare condiționată pe ușa din spate?

— Dacă așa vrei tu să-i zici.

— Nu ți-am spus ce s-a întâmplat acolo, la dușuri, îl ațâț în continuare. Ai vrea să auzi?

— Nu, răspunde Gunnar Ore îmbufnat. Păstrează povestea pentru cineva căruia îi pasă. Doar pleacă dracu' cât mai departe de...

Dintr-odată, se oprește.

— Ai spus *aici*, adaugă el brusc.

— Poftim?

— Ai spus *aici*, acum câteva clipe, când discutam despre investigațiile la fața locului. Doar nu te afli chiar acum la far, nu?

De data asta, e rândul meu să mă abțin să răspund.

— Fir-ar a dracului de treabă, Thorkild!

Aud cum se întetește o furtună la celălalt capăt al firului, însă nu-i ceva care să aibă vreo consecință. Cel puțin simt efectul oușoarelor de insectă și alcool asupra mea, valuri mari înălțându-se, urmate de gânduri adânci.

— În curând n-o să mai fie timp, șoptesc, vârând sticla de Smirnoff în strânsoarea cotului, înainte de a găsi un loc unde să mă așez pe podea, lângă cutiile cu lămpi de sticlă de Murano, și închid ochii.

— N-am spus, și încă destul de precis, ca în niciun fel de circumstanțe să nu...

— Îmi pare rău, șefule, bălmăjesc pe cât de bine pot. Așa cum spui chiar tu: eu sunt omul care fuge, iar acum trebuie să zbor. Crau, crau!

Capitolul 37

Nu sunt sigur de cât timp stau aici după conversația mea cu Gunnar Ore. Dintr-odată, simt că mi-au revenit simțurile și-mi dau seama că aud muzică, note scrâșnite, pătrunzătoare, note fără expresie, compuse de unități de percuție și sintetizatoare din anii 1980, de parcă m-am trezit și am dat peste o petrecere în plină desfășurare.

Pun sticla de Smirnoff pe podea, unde se răstoarnă și se rostogolește de-a lungul dușumelelor, până se oprește. Gâtul mi-e încă înțepenit și dureros când ridic capul și deschid ochii. Barul este întunecat și înghețat, mai întunecat și mai înghețat decât atunci când am intrat prima dată aici.

Mă străduiesc să mă ridic în picioare și să mă iau după muzică, pe coridor, unde volumul se intensifică. Ajung la treptele care duc în jos, spre discoteca zăvorâtă de la subsol, când o voce feminină, puternică, se lansează într-un acompaniament al unei piese de synthpop năvalnice: ... *I feel the night explode when we're together. Emotion overload in the heat of pleasure...*

Mă îndrept spre baza scării, unde ușa adăpostului antiaerian, care mai devreme fusese încuiată, este acum parțial deschisă. Înăuntru, pot desluși conturul unor lumini galbene, verzi și albastre, alunecând pe suprafața unuia dintre pereți. Câteva panouri de afișare transparente, din sticlă, sunt atârinate într-un șir simetric, cu simboluri de neon alb deasupra, cu toate că nu pot descifra semnele sau conținutul vitrinelor.

...*Take me I'm yours. Into your arms. Never let me go. Tonight I really need to know...* Femeia continuă să cânte în vreme ce trec de ușă, pentru a intra într-un vestiar cu o ușă dublă deschisă la celălalt capăt. Vestiarul conține cârlige goale pe partea stângă și două uși de toaletă, marcate pentru femei și bărbați. Aerul este încărcat și stătut și totul pare a fi neatins din anii 1980, de vreo treizeci de ani, când yuppies¹ au încetat să mai danseze aici.

Mă îndrept spre primul panou din sticlă, fixat la înălțime mare pe peretele din beton, tocmai când unitatea de percuție ajunsese la refren: ...*Tell it to my heart. Tell me I'm the only one. Is this really love or just a game?*

După panoul din sticlă se vede un cuib de pasăre, iar semnul de deasupra anunță: „Cufundar polar obișnuit (*Uria aalge*)”. Pe o dală din piatră sunt expuse două ouă verde-închis, cu pete neregulate și coajă punctată. Alături este altă vitrină cu două ouă alb-cenușii, de pinguin nordic, cu pete negre-

¹ Termen inventat în SUA în anii 1980, provenit din sintagma *Young, Upwardly-mobile Professional* (aprox. tineri dinamici profesional) (n.tr.).

maro, așezate pe o crevasă într-un pietroi.

Merg pe lângă perete, dincolo de alte cuiburi de păsări, în direcția discotecii. Modelul de tablă de șah din vestiar se continuă și aici. Restul interiorului este alcătuit din oțel și sticlă, în culori pastel, pe pereți și tavan.

În discotecă, văd un glob disco rotindu-se, învârtindu-se în jurul axei în ritmul muzicii, care acum s-a schimbat în piese clasice, de care-mi amintesc vag, de pe vremea adolescenței mele. Pe podea, de ambele părți ale pupitrului pentru DJ, două generatoare de fum emit, periodic, nori groși pe ringul de dans pustiu, pe când o voce bărbătească interpretează: *...never gonna give you up, never gonna let you down. Never gonna run around and desert you...*

Acustica, praful și fumul generat conferă locului o aură de un galben sulfuros, cu valuri de fum palpitând, plutind între separeuri și ringul de dans.

De pupitrul DJ-ului este atașat, de asemenea, un stroboscop care aruncă străfulgerări de lumină la o frecvență dementială pe podeaua ringului de dans, unde se fragmentează în părți mai mici, amintind de niște norișori de furtună.

— Ce loc mai e și ăsta? mormăi, ridicând mâna în fața mea, privind mișcările, trepidante și mecanice.

Parcă străbat un vis indus de pastile, unde totul plutește.

Dintr-odată, mă opresc în mijlocul unei mișcări, tocmai când un suflu nou de fum urcă dinspre ringul de dans. Particulele de praf se învârtesc și se rotesc în jurul meu, ca o puzderie de lumini ale nordului, iluminând firmamentul. Am zărit, pe neașteptate, ceva aflat mai departe în interiorul încăperii.

Ceva ce n-ar trebui să fie acolo.

Capitolul 38

Din cauza pastilelor și a alcoolului, îmi simt trupul eteric și detașat, și mă împleticesc pe ringul de dans spre femeia așezată pe scaun, care se sprijină de perete într-un separeu aflat în partea cealaltă, nu departe de ieșirea de urgență.

Însă știu că, dacă este să mă înham la ceea ce mă așteaptă, mi se va cere mult mai mult. Nicio țevă ruginită de apă sau alte decoruri defecte nu vor strica finalul grandios al spectacolului.

Două lumânări ard în borcane de gem, pe masă, în fața ei. Cu o mână își

acoperă chipul, ca și cum e adormită sau, pur și simplu, își întoarce chipul de la muzică, fum și străfulgerările de lumină.

Femeia fără față poartă încă pijamaua aceea subțire la fel ca ultima dată. Trupul și capul sunt pământii și acoperite de un strat subțire de cenușă, care o face să arate ca o mumie de genul celor pe care le vezi în documentarele despre Pompeii și alte asemenea locuri.

În momentul când ajung la masă, lumânările din borcan încep să pâlpâie, gata să se stingă. Fire de praf, ca un fum, se ridică de pe sticlă, învolburându-se sub ochii mei ca licuricii, înainte de a arde și dispărea.

— Aștepți pe cineva?

Nu răspunde și mă las greu pe canapea, făcându-mi loc spre capătul celălalt al mesei. Peretele pare lipicios și rece, ca și cum ne aflăm într-o casă de pe fundul mării, în timp ce o apă înghețată apasă intens, lovind exteriorul zidurilor din beton.

Mă aplec spre ea, mângâind cu blândețe părul des, verde-deschis, care-i acoperă fruntea. Este rece și țeapăn și pârlăie, așa cum fac hainele înghețate când le atingi. O peliculă netedă și transparentă îi învelește trupul pe când șterg mizeria. E complet înghețată, ca un file de pește sau o halcă de carne proaspăt scoasă din congelator.

— Ce faci aici? mă aplec eu din nou, cu nădejde, peste masă, curățând cu grijă mizeria de pe cadavrul înghețat bocnă.

Parc-ai scutura funinginea de pe un om de zăpadă vechi; murdăria alunecă, lăsând în urmă dăre negre-cenușii pe stratul strălucitor de gheață, pe unde a trecut mâna mea. Pe dedesubt îi văd pielea vântată, albastrie, pătată cu bronzul lividității post-mortem.

Îmi plimb mâinile pe masa dintre noi, îndepărtând decenii de praf și murdărie, care ajung pe podea, pentru a dezvălui sticla de dedesubt. Mi se pare că am nimerit într-un loc pentru morți și muribunzi, o sală de tranzit unde eu și femeia fără față așteptăm să continuăm călătoria de la o stare la alta.

Dintr-odată, muzica se oprește: sistemul audio s-a saturat și în încăperea se răspândește o tăcere neplăcută. E întreruptă numai de huruitul motorului care acționează globul disco din tavan și gâfâitul sporadic, aproape un icnet, al generatorului de fum.

— Să se fi stricat ceva pe undeva?

Îmi frec mâneca hainei de masă până când e suficient de curată.

— Vreo legătură întreruptă între tine și ea?

Îmi golesc buzunarele de cutii, pachete de medicamente și organizatoare de pastile și aleg tabletele pe care le vreau, punându-le pe masă.

— Vezi tu... trebuia să mă întâlnesc cu altcineva aici.

Aranjezi tabletele și pastilele în șiruri pe masa care ne separă, până când ajung să formeze un cuvânt. Arăt numele construit din patru pastile și o capsulă și privesc spre fecioara de gheață din fața mea:

— Ea.

Măsor încăperea cu un zâmbet pe față.

— Au organizat petrecerea pentru noi.

Încăperea nu mai este atât de întunecoasă, acum că muzica s-a oprit. Înșfac câteva dintre pastilele care formează litera F, sugând saliva din obraji pentru a le înghiți. Sunt pe cale să mai iau câteva, când muzica țâșnește din nou. Un păcănit strident iese din boxe și difuzoarele trepidante încep cu o voce masculină baritonală: ... *Ooh, give you up, oh, give you up. Oh, never gonna give, never gonna give...*

Din nou, praful începe să se învâlbureze și să se rotească prin sală, în ritmul mugetelor boxelor. Scot telefonul și tastez un ultim număr. Este cineva cu care trebuie să vorbesc înainte de a fi gata:

— Thorkild?

Vocea lui Liz e moale, caldă și, ca întotdeauna, conține o undă de nerăbdare ambivalență, întrebătoare, așteptând să se dumirească cu care Thorkild vorbea de data asta.

— Salut, Liz, băigui, încercând să-mi feresc gura din calea prafului.

— Unde ești?

— La o discotecă, zic și trag aer în nări, înșfăcând mai multe pastile de pe masa dinaintea mea.

— Poftim?

— Sunt la o discotecă, spun încet, lăsând privirile să alunece înspre globul de discotecă motorizat, care păcănește pe măsură ce se învârte.

Generatorul de fum pare că a rămas fără fum – din când în când emite un bolborosit vag, urmat de nori cenușii de praf, care țâșnesc peste ringul de dans, pentru a fi aspirați de maldărul de negreală mai veche, învârtindu-se prin jur.

— Lângă far.

— Dar... poftim?

— Cineva a aranjat un chefuleț pentru noi, aici.

— Pentru cine? întreabă ea, părând încordată. Nu înțeleg.

— O petrecere pentru cei morți.

Dau pe gât și restul din F și întregul R de pe masa din sticlă.

— Și pentru cei care, în curând, le vor călca pe urme.

Îmi umplu gura cu și mai multe ouă de insecte, în vreme ce ochii mei urmăresc sala de dans suprarealistă, cufundată în praf și punctată cu străfulgerări luminoase.

— Ești supărat pe mine?

— Nu, Liz. Nu sunt supărat.

Trupul nu mă mai doare și am o senzație ciudată, ca atunci când am urcat la bordul avionului care avea să mă ducă în SUA. Asta se întâmplase la numai câteva zile după ce Ann-Mari și cu mine înaintaserăm actele de divorț, cu intenția de a ne desface mariajul o dată pentru totdeauna.

Procesul de mediere și perioada de despărțire nu au ajutat – nimic n-ar fi ajutat – amândoi știam asta de multă vreme. Singura urmare a despărțirii a fost amplificarea distanței dintre noi. În vreme ce stăteam privind pe hublou, urmărind cum avionul urca spre nori înainte de a ajunge, până la urmă, de partea cealaltă a oceanului, mi-a trecut prin minte că vechiul Thorkild nu va putea niciodată să mă acompanieze la ieșirea din avion când am aterizat pe Aeroportul Internațional din Miami, unsprezece ore și jumătate mai târziu. Așa cum un alt Thorkild a fost dus de la dușurile din subsolul închisorii Stavanger, după un an și jumătate, și un altul a ieșit pe porțile aceleiași închisori, acum aproape o săptămână.

De fapt, au fost multe versiuni ale acestui Thorkild. Prea multe. Chiar înainte de toate astea, pe vremea când cealaltă persoană a plecat din prima sa casă, din Islanda, și a călătorit cu mama lui și cu Liz spre Norvegia, spre Oslo, cu atât de multă vreme în urmă. Însă acum este versiunea finală. Epoca tuturor acestor versiuni ale lui Thorkild s-a încheiat.

— Ți-am povestit de țeavă, Liz?

Praful care zboară prin încăpere, de la podea spre tavan, îmi înțepă ochii și nasul. Pe undeva prin diafragma mea, pietroiul încă mă apasă, fără nicio intenție de a se duce de-acolo.

— Nu, șoptește ea. Nu mi-ai spus nimic despre ce ți s-a întâmplat la închisoare.

Îmi înclin capul într-o parte, astfel încât stau într-o poziție semiverticală, cu fața întoarsă spre perete și spre femeia așezată în fața mea la masă.

— Păi, atunci a cam venit vremea, spun bolborosind cuvintele, în timp ce închid ochii. Înainte să se închidă ușile și să plece orchestra acasă.

Capitolul 39

Închisoarea Stavanger, 13 februarie 2012

Robert, iubitul lui Arne Villmyr, și partenerul de dans al lui Frei, pe care l-am cunoscut la cursul de dans de la Centrul de Artă Sølvsberg, mi-a trimis o

scrisoare în care mi-a cerut permisiunea de a se întâlni cu mine după ce intrasem la închisoare. Parcă-l și văd în mașina din parcare, împreună cu Arne, în ziua în care a sosit. S-au sărutat și îmbrățișat multă vreme înainte de a ieși din mașină.

Închisoarea Stavanger avea patru încăperi pentru vizitatori. Nouăsprezece dintre noi eram închiși în secțiunea numită NORD, numele pe care-l alocaseră unității comune. Trei dintre camerele vizitatorilor erau în folosință, din moment ce era perioada sărbătorilor de iarnă. Singura liberă, în mod normal folosită pentru vizite de familie, avea pe pereți desene făcute de copii și era mobilată cu cutii de la IKEA, umplute cu jucării, printre care și o măsuță mică unde copiii puteau să deseneze. Doi ursuleți de pluș imenși, de tipul Winnie-the-Pooh, erau răsturnați cu capul în jos de fiecare parte a unei canapele din piele, cu brațele îndepărtate, de parcă se așteptau la vreo îmbrățișare.

— Ești gata? Întrebă ofițerul de legătură când am ajuns în pragul ușii camerei vizitatorilor și m-am uitat înăuntru.

Din partea opusă a coridorului l-am văzut pe Robert apropiindu-se, însoțit de un gardian. Își ținea mâinile împreunate în față și capul îi era plecat, de parcă ar fi fost un deținut nou, aflat la prima sa întâlnire cu colegii de detenție.

— Aveți jumătate de oră, adăugă ofițerul. Pe urmă vin o mamă și băiețelul ei să se întâlnească cu tatăl pentru prima dată. Le-am rezervat camera de familie pentru tot restul programului de vizite de astăzi.

— Îmi convine, am răspuns, privind spre colțul copiilor, echipat cu o saltea albastră cu galben, așezată pe podea, sub masa cu materiale de desen împrăștiate pe ea și cutii de jucării.

Pe saltea, era o imagine cu două girafe molfăind mere dintr-un pom nefiresc de înalt.

— Așteaptă aici, zise ofițerul de legătură, închizând ușa odată ce Robert și celălalt gardian ajunseseră atât de aproape, încât le puteam auzi pașii pe afară.

M-am dus la canapea și m-am așezat lângă unul dintre urșii de pluș. O clipă mai târziu, ofițerul deschise ușa ca să intre Robert.

— OK, băieți. Jumătate de oră. Aștept afară.

Robert se opri un moment în mijlocul încăperii, în timp ce ușa se închidea în urma noastră. Era la fel de bine îmbrăcat ca ultima dată când îl văzusem, în pantaloni de stofă, o cămașă albă și o eșarfă înnodată pe sub canadiană. Oricum, trăsăturile sale faciale erau oarecum mai aspre decât îmi aminteam eu, acum că stătea atât de aproape de mine.

— Stai pe locul tău, zise el când am dat să mă ridic.

Își dezlegă eșarfa, o scoase și o puse jos, pe masa de desen, împreună cu canadiana. Își trecu degetele prin părul negru și des și se așeză la capătul celălalt al canapelei. Nici lui nu-i venea să-l pună pe Winnie-the-Pooh jos, pe podeaua rece, și ajunsese să-l țină pe genunchi.

— N-am fost prezentați corespunzător, spuse, fără să dea vreun semn că se gândea să-mi strângă mâna.

— Nu, am răspuns. Ne-am întâlnit atunci, la cursul de dans, atât. Ce vrei?

Robert dădu din cap în tăcere, fără a-mi răspunde la întrebare. În scrisoare de-abia dacă-mi scrisese câteva cuvinte, îmi zisese că avea să-mi spună ceva și trebuia să discutăm. După accident, revenisem în Bergen, la cămin, unde am rămas pe parcursul procesului din instanță. Am fost suspendat din postul meu de la Afacerile Interne imediat ce au ieșit rezultatele probei de sânge pe care o dădusem. Singura persoană care m-a contactat atunci a fost șeful meu, Gunnar Ore, care m-a sunat să-mi ceară să mă țin departe de birou și de colegii mei și să nu vorbesc cu presa, înainte de a încheia spunându-mi să mă car și să mor într-un șanț.

— Cum mai ești cu... lăsa privirea în pământ, înainte de a continua, cu fața ta?

Instinctiv, mi-am atins cicatricea ca o semilună roșie de lângă ochi. Degetul mi-a alunecat pe obraz, acolo unde pielea mi-a fost sfâșiată într-un contur stelar, smulgând canalele lacrimale de la suprafață.

— Totul se vindecă, am răspuns, retrăgându-mi degetul imediat ce mi-am dat seama că-mi urma contururile feței.

— Totul se vindecă, da.

Își schimbă poziția.

— Am îngropat-o pe Frei acasă, la Tananger.

Stătea înclinat, la marginea canapelei, picioarele atârându-i la mică distanță de podea.

— Dacă vrei, poți să mergi acolo când ieși. Arne și familia zic că este în ordine.

— Mulțumesc.

L-am ciupit tare de ureche pe Winnie-the-Pooh.

— Părinții ei au plecat iarăși. Arne așteaptă în mașină... n-a vrut să vorbească cu tine.

Am încuviințat din cap, fără a da drumul urechii ursului.

— Eu sunt cel care i-a dat lui Frei GHB-ul. Robert apăsă cu mâinile burta ursului pe care-l ținea în poală. De-asta a trebuit să discut cu tine. Să-ți spun.

— De ce? am întrebat pe un ton înghețat.

Robert se uită la mine cu o expresie ciudată pe față.

— Nu știai? Chiar așa? Clătină din cap. Nu, continuă el. Cred că știai.

Am dat din umeri, fără a slăbi ursulețul din strânsoare.

— Mai contează?

— Nu, poate că nu.

Robert continuă să vorbească privindu-mă o vreme, înainte de a lansa încă una:

— De-asta am venit. Pentru că trebuia să-ți spun.

— I-ai spus asta și iubitului tău de acolo, din mașină, și părinților ei, așa, ca chestie?

— Ei știi deja, răspunse, afișând din nou acel zâmbet ciudat, care poate că era altceva, ceva între un zâmbet și o grimasă. Știai că avea un prieten. Un... polițist din sediul poliției de aici, din Stavanger?

Am ridicat iarăși din umeri. Adânc, înăuntrul meu, îmi simțeam trupul înțepenind. Ceva mi s-a agățat de diafragmă.

— Simon Bergeland, am zis în cele din urmă.

— Da, exact. Polițistul pe care urma să-l investighezi într-un caz. Un hoț, cu apucături spre violență, un gunoi absolut, a cărui lume urma să se prefacă în pulbere de să-l îngroape până la urechi din cauză că veniseși tu în oraș.

Am continuat să frământ între degete urechea ursului de pluș. Nu izbuteam să mă adun ca să spun ceva și doar stăteam acolo, în vreme ce maștele mele se zvârcoleau ca niște vipere în cuib.

— De ce? am întrebat.

— Ce anume?

Începutul de zâmbet al lui Robert se transformase într-o dungă lipsită de orice altceva în afară de dispreț și ură, nu pentru mine, ci pentru noi, pentru că rămăseserăm aici, lăsați în urmă, în vreme ce Frei zăcea într-un sicriu pe undeva prin Tananger. Își apăsa bărbia pe capul ursului de pluș în timp ce-și mușca buza de jos.

— De ce-a făcut asta?

— La început, probabil, era curioasă cine ești. De asemenea, cred că voia să afle despre Simon, în ce se băgase el de fapt. În ziua de după prima noastră întâlnire la Café Sting, Frei a venit acasă și m-a întrebat dacă pot să-i fac rost de ceva GHB.

— Care era planul?

— N-a avut chiar un plan, zise Robert. Nu știi exact – n-am vrut să știu –, dar tu și Frei urma să mergeți la un punct de control rutier al poliției, drogați cu GHB, iar Simon ar fi urmat să câștige un răgaz. Poate dosarul i-ar fi fost chiar închis, cine știe?

— Un punct de control al poliției rutiere. Dintr-odată, l-am simțit din nou: gustul acid, amărui de cidru din gura mea. Chiar așa? am continuat, chinându-mă să înghit. Ce original!

— Simon îi trimisese un SMS spunând că va fi un control în trafic al poliției pe Tanangervegen și i-a cerut să se asigure că intri în acel punct de control în timp ce ești sub influența drogurilor. Mi-a spus asta când am venit cu sticla de cidru. Doamne, mormăi el, atingându-și fața. N-ai idee cât de mult regret că m-am băgat în asta...

— Tanangervegen? M-am oprit o clipă înainte de a mă ridica brusc. Cum adică?

— Punctul de control al poliției, răspunse Robert, privindu-mă din nou. Zâmbetul schițat revenise. Se afla la capătul din Tanangervegen.

— Nu, am șoptit clătinând din cap. Nu, nu, nu! M-am uitat spre Robert, făcând un efort să înăbuș ceea ce începuse să se dezvolte înăuntrul meu. Greșești. Nu putea fi la Tanangervegen. Era...

— Nu, Thorkild. Robert stătea netulburat, privindu-mă dintre urechile ursului uriaș. Nu greșesc. Așezând ursul pe podea, se apropie de mine. Însă nu te-ai dus la Tananger, spuse punându-și cu blândețe mâna pe brațul meu. Nu-i așa?

N-am răspuns. Pe interior, mă simțeam rece și transparent. Totul se încordase și orice mișcare, cât de mică, era dureroasă. Era un nou tip de durere, una despre care nu știusem că exista. O durere care nu dispărea, una care nu mai avea de gând să plece niciodată. Robert era pe punctul de a mai spune ceva, când dintr-odată în ușa se auzi o bătaie. Un ofițer de legătură băgă capul înăuntru și zise:

— Băieți, aproape că a expirat timpul.

Stăteam în continuare pe canapea fără să-mi clintesc nici măcar un mușchi. Robert se ridică și-și puse pe el canadiana și eșarfa.

— Cred că asta e tot. Dădu din cap, ca pentru el însuși, trăgând fermoarul hanoracului. Nu ești de acord? Se întoarse spre ușa, unde apăruse ofițerul de legătură, înainte ca ochii lui să revină asupra mea. Adio, Thorkild. Nu cred că noi doi ne vom mai vedea vreodată.

Și-apoi plecă.

* * *

După ce ofițerul de legătură mă escortă înapoi în celulă, mi-am luat trusa de toaletă și prosopul și am luat-o spre sala de sport.

— Cum ai putut? am murmurat pentru mine pe când am trecut prin sală pe lângă două persoane care demontau o plasă de volei. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

M-am oprit înaintea unui dulap și am scos o coardă pentru sărituri înainte de a mă duce în vestiar și la dușurile comune aflate în capătul celălalt.

Vestiarul era gol. Un nor cenușiu de aburi plutea deasupra deschiderii

dintre dușuri și vestiar, și puteai vedea bălțile de apă de pe podea, care separau banchetele.

Apa picura pe pereții din piatră, iar o perdea de vapori plutea pe sub tavan, unde țevile ieșeau din peretele dușurilor, până în celălalt capăt al încăperii. Mergând spre ușă, am întredeschis-o și-am privit afară. Cei doi bărbați din sala de sport pleaseră și lumina principală fusese stinsă. Am închis ușa și-am tras o banchetă după mine la dușuri.

Imediat ce am pus bancheta unde voiam, am deschis toate dușurile, potrivindu-le la temperatura cea mai ridicată. Am sărit pe banchetă și-am trecut coarda peste țeava groasă fixată de tavan. Apoi am repetat procedura de două ori înainte de a face un laț la celălalt capăt.

Am sărit de pe banchetă și m-am îndreptat spre dușurile din dreapta mea, care se opriseră automat după un minut, așa că le-am pornit din nou. Dușurile mai vechi de pe cealaltă parte, neavând această funcție automată, încă împrășcau apă fierbinte, care se revărsa pe podeaua din piatră în vreme ce voalurile de aburi deveneau tot mai dense.

Alergând înapoi la banchetă, am înșfăcat lațul cu ambele mâini și mi l-am tras pe cap. Zgomotul apei, gâlgâind pe podea, bombardând scurgerile ruginite de pe ambele părți, era asurzitor. Valurile de aburi se agățau de pielea mea, ținând frigul la respect. Condensul mi-a închis porii și a izolat durerea acută și amorfă dinăuntrul meu.

M-am folosit de ambele mâini ca să înșfac funia de deasupra nodului, apăsând cu degetele de la picioare pe marginea banchetei de sub mine, încercând s-o răstorn. „Iată-te, Thorkild” m-am gândit când capul mi-a fost împins înainte și în jos, spre piept, iar frânghia s-a strâns de gâtul meu. „Ce-a fost mai rău aproape c-a trecut”.

Trunchiul meu s-a răsucit încet, într-o mișcare circulară, în vreme ce picioarele îmi loveau convulsiv în gol. Dușurile din dreapta nu mai împrășcau apă. Îmi amintesc că mă simțeam enervat că nu-mi țineau companie până la final. Deodată, cu coada ochilor, am zărit ceasul de perete din vestiar, ca prin ceață. Un cadran metalic, rotund, cu limbi groase. Cinci și trei minute.

„De ce nu ne-am dus la Tananger în seara aia, Frei? O, Doamne, de ce n-am plecat la Tananger?”

Capitolul 40

— S-a folosit de tine.

Glasul lui Liz mă scoate din ceața toropelii în care m-am cufundat singur pe măsură ce povesteam. Deschid ochii exact când motorul globului disco de deasupra ringului de dans își dă, în sfârșit, duhul. De parcă propriile sale măruntaie se transformaseră în mii de bucățele minuscule din plastic și fragmente metalice, care acum doar băteau darabana în interior.

— Te-a manipulat și voia să-ți pierzi serviciul. O urăsc, scâncește Liz cu amărăciune. Chiar dacă-i moartă, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată, tot o urăsc.

— Nu înțelegi, mă smiorcăi, chinuindu-mă să mă ridic din nou în picioare. Însă nu-i vina ta. Amândoi suntem așa. De-asta alegem oameni ca Arvid și Ann-Mari, oameni distanți, distruși, care nu pot vedea niciodată, care nici măcar nu se apropie. Însă nu așa ar trebui să stea lucrurile, Liz. Tot timpul am știut despre Frei și Simon Bergerland. Numele ei apăruse în documentele din dosarul lui. Frei se juca cu mine, iar eu i-am permis. Manipulare și informare, nu-ți dai seama? Asta fac oamenii ca mine, știi și tu. Manipulăm gândurile.

— Nu înțeleg...

— Nu ți-ai dat seama că fratele tău este un iluzionist? Un afurisit de specialist de primă mână în oglinzi și efecte, atât de profund prins în rolul său, încât... încât...

Uitând pe neașteptate refrenul în trăncăneala mea, dau peste cap ultimele pastile de pe masa dintre mine și femeia fără față. De-abia dacă reușesc să-mi țin mâinile drepte când le plimb peste masă. Mai multe pastile și capsule cad cu pocnet pe podea sau ajung între haină și cămașă, în timp ce le duc spre gură.

— L-ai întâlnit vreodată? o aud pe Liz străduindu-se să mențină conversația și s-o ducă într-o altă direcție. Pe prietenul ei?

— Nu. N-a ajuns niciodată la interogatoriu în ziua aia. Mai târziu, am auzit că l-au căutat cei de la Afacerile Interne, însă n-au mai dat de el. Puff! zic râzând. S-a făcut nevăzut.

Fac un semn scurt cu capul, în semn de rămas-bun, către femeia înghețată, fără față, de vizavi de mine, înainte să mă ridic în picioare și să mă clatin înapoi pe ringul de dans. Muzica se opriște din nou. În încăpere era liniște totală, tulburată doar din când în când de tusea astmatică a generatorului de fum și de hurelul globului de discotecă defect, din tavan.

Îmi recapăt echilibrul, sprijinindu-mă de unul dintre stâlpii care separă ringul de dans de restul sălii, și stau acolo un moment, în vreme ce mă chinuiesc să rămân în picioare și mă străduiesc să văd ceva prin norii de fum. În cele din urmă, zăresc silueta albă a omulețului de pe semnul verde al ieșirii de incendiu și trag adânc aer în piept pregătindu-mă să mă

împleticesc spre ieșire.

Încerc să încetinesc folosindu-mă de mâna liberă pentru a apuca clanța de metal, însă ratez și mă lovesc cu capul de ușă, fără să simt nimic.

— Nu trebuie s-o faci, o aud pe Liz șoptind, când îmi iau mobilul și stau cu spatele sprijinit de ușă. Nu mă pot descurca singură, Thorkild.

— Nu te teme.

Tușesc și mă înec până când adun suficientă salivă în gură să pot înghiți. Metalul înghețat mă va topi și apoi, hei, *presto...* Mă frec la ochi într-o încercare de a-mi îndepărta pâcla ce-mi acoperă vederea. Dar nu fac decât să strâng și mai multă funingine și praf în ochi, iar lacrimile încep să-mi curgă, cu toate că nu simt niciun fel de durere în obraz.

— Și-apoi, totul se va termina. Nu va mai exista nicio versiune a lui Thorkild.

O aud pe Liz respirând în microfon, chinuit și neregulat, între cuvintele pe care crede ea că le voi auzi și lacrimile imposibil de stăvilit. Oricum, asta nu-i despre noi, despre Liz și despre mine. Ci doar despre mine și femeia care așteaptă pe celălalt mal al râurilor.

Mă răsucesc și mă folosesc de întreaga greutate să apăs pe clanța ușii. În cele din urmă, cedează și se deschide cu un scârțâit.

Aerul rece îmi biciuiește fața și-mi sfâșie plămânii când inhalez. Deasupra mea, pot vedea că vremea a început deja să se schimbe. Plec prin ieșirea de urgență, îndreptându-mă spre țărmul stâncos, și mă opresc înaintea unui bolovan masiv. Scrutez cu privirea peisajul marin dinaintea mea.

— Însă n-am văzut, plescăi din buze într-un efort de a simți gustul apei sărate pe limbă, nici n-am auzit ceea ce încercai să spui...

Scot un soi de icnet căznit, chinuindu-mă să râd, dar sunetul mi se oprește în gât și în loc de asta mă înec, iar și iar, în timp ce-mi fac drum peste pietrele alunecoase dintre ieșirea de urgență din subsolul clădirii principale și linia stâncoasă a țărmului. În fața mea, valurile se vânzolesc înainte și-napoi pline de ghemotoace de iarbă-de-mare ca niște căpățâni, clipocind și lovindu-se de malul stâncos.

— Ce frumos, îngân în timp ce mă clatin pe pietrele lunecoase, spre marginea apei.

Fața mi-e întoarsă spre cer, acolo unde pot vedea râpe adânci în incandescența lunii. Râuri argintii își croiesc drum afară din aceste viroage, impregnând circumferința cerului cu diverse nuanțe metalice, și chiar un tipar și mai înfricoșător se infiltrează în galaxiile-spirale mai apropiate de centru.

— Thorkild, behăie Liz. Aproape că nici nu te mai aud acum. Mugetul mării îi înghite vocea. Nu închide. Te rog. Promit să fiu o soră mai bună... n-

am să te mai cicălesc și să te bat la cap... Am să...

Îmi îndepărtez mobilul de la ureche și mă opresc la marginea stâncilor.

— Nu ne-am dus la Tananger în seara aia, mormăi spre apa întunecată din fața mea.

Mult mai departe, râurile se adună în beznă, iluminate din interior, o bioluminescență intensă, neagră-argintie. Curând, și eu voi fi remodelat și voi fi devenit parte din această energie enormă.

— Am luat-o pe alt drum, nu, Frei? Un cu totul alt drum.

Ridic brațele în lături și-mi pun un picior puțin înaintea celuiilalt, vărs din nou, iar voma mi se scurge pe bărbie și pe haine, însă nu mai contează, din moment ce apa o va curăța. Apa va mătura totul de data asta.

Deasupra mea, cerul este complet deschis, în sfârșit, iar culorile reci se alătură celor două puncte. Gaura de vierme este gata. Închizându-mi ochii, îmi lipesc buzele și-mi împing trupul înainte.

Întâlnesc bezna dinaintea mea cu un pleoscăit amortizat și mă rostogolesc pe spate, unde zac legănându-mă în mișcarea mării, înainte și-napoi, în vreme ce sunt tras de lângă stânci și în ploaia argintie.

— Ăsta-i ultimul, icnesc în timp ce apa sărată mă împroașcă peste trup și peste față. Chiar ultimul Thorkild.

Capitolul 41

Ultima mea zi cu Frei, Stavanger, 26 octombrie 2011

Frei se sprijinea de ușa în afara clădirii sediului poliției din Stavanger când am coborât din biroul aflat la primul etaj, care-mi fusese alocat. Ofițerul de serviciu sunase să-mi spună că am un vizitator. Prima dată, m-am gândit că era Simon Bergeland, care venise, în sfârșit, la interogatoriu și i-am zis ofițerului să-l lase să intre.

— Ce faci aici? am întrebat când am ieșit.

Mi-am suflecat mânecile cămășii până la cot și m-am apropiat de ea. O adiere slabă îmi zbârlea părul de pe antebraț și făcea să foșnească copacii de afară. Frei purta o fustă scurtă cu un imprimeu negru cu alb, teniși negri și un pulover alb, lejer, mățos, cu mâneci lungi. Ochii-i erau machiați strident și în jurul gâtului avea ceva negru, care semăna cu o zgardă de câine.

— Mergem la o plimbare?

Buzele ei aveau dungi subțiri de un roșu mai închis acolo unde se întâlneau. Eram conștient de mirosul de alcool din respirația ei când se

aplecă spre mine și-mi oferi o îmbrățișare scurtă și neîndemânatică.

— Nu pot, am răspuns când se retrase din nou. Avea ochii roșii, de parcă plânsese. Aștept pe cineva.

Frei încercă să zâmbească, în tot acest timp chinându-se să stea pe picioare.

— Nu vine, zise ea, râzând, și se lăsă pe mine astfel încât sânii ei îmi apăsau pieptul.

— De unde știi?

— Știu totul, răspunse ea, încă râzând și se îndepărtă iar de mine.

Se retrase câțiva pași și se sprijini de un stâlp de iluminat, legănând în mână o sticlă de cidru de mere.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Am rămas cu privirea ațintită asupra ei, bucurându-mă doar de aroma șamponului ei și de parfumul care mi se prindea de haine. Mai presus de orice, nu voiam decât să cad din nou pradă imaginației – să le ia dracu' de consecințe – să mă duc la ea, s-o ridic în brațe și să-mi îngrop fața în părul ei.

— Vii?

— Oprește-te, Frei.

— Te rog.

Mi-am deschis brațele și m-am uitat la ceas. Mai era puțin până la șase fix. Interviu cu Simon Bergeland ar fi trebuit să înceapă cu trei ore mai înainte. Știam că nu va veni nici astăzi, dacă într-adevăr pe el îl așteptam.

— Unde mergem?

— Tananger.

Frei îmi aruncă sticla de cidru. Am deschis-o și am băut-o. Cidrul avea un gust neplăcut, aproape ca acidul din acumulatori.

— Ce se întâmplă la Tananger? am întrebat-o, dându-i sticla înapoi.

— Așteaptă și-ai să vezi.

Am aruncat din nou o otheadă spre ceas, înainte de a răspunde în cele din urmă:

— Bine, atunci. Dar eu conduc.

Am sunat la ușă și ofițerul de serviciu îmi deschise. Am alergat spre birou, mi-am adunat lucrurile și-am împachetat echipamentul audio-video pe care-l reparasem. Am încercat să-l sun pe Simon Bergeland o ultimă dată, însă telefonul lui era tot deconectat.

Frei stătea lângă mașină, fumând. M-am urcat fără să spun nimic, am plecat în marșarier din parcare și ne-am îndreptat spre Lagårdsveien.

— Sunt frumoasă? întrebă dintr-odată fără a-mi întâlni privirea.

Își ținea capul întors spre geamul lateral și luminile orașului din depărtare.

— Extrem de frumoasă! Ce-i la Tananger?

— Nu știi absolut nimic despre mine, continuă Frei neluând în seamă întrebarea.

— Atunci spune-mi cine ești.

Urmând instrucțiunile ei, am întors la primul sens giratoriu care ne-a dus pe drumul principal, apoi la ieșirea din oraș, pe ruta E39. O senzație ciudată de mâncărime îmi țâșnise din piept și mi se răspândea în umeri și pe față.

— Aș fi putut să fiu a ta, spuse pe neașteptate, întorcându-și fața spre mine. Avea ochii întunecați, de parcă era speriată. Chiar așa.

— Nu, nu cred, am răspuns, încercând să zâmbesc, dar parcă mă trăgea ceva de mușchii de sub piele, nelăsându-i să se clintească.

— De ce nu? Frei apucă sticla de cidru din compartimentul central și începu s-o rotească nervoasă în mâini. O deschise, luă o gură, puse capacul la loc și continuă s-o învâртеască între palme. Tocmai ai spus că sunt frumoasă.

— Extrem de frumoasă, am adăugat.

— Și-atunci?

— Ăsta-i doar un joc, nu?

Luminile de pe stradă se aprinseseră, iar norii de ploaie deasupra noastră se risipeau. Frei încetă să se mai joace cu sticla și-și lăsa privirea să alunece înapoi, prin geamul lateral.

— Și dac-am fi numai noi doi? șopti ea în geam.

— Sunt mai mulți cu noi? M-am întors cu un gest teatral spre bancheta din spate, goală. Hmmm... nu-i nimeni aici. Vezi pe cineva pe partea ta?

Voiam să-i spun că știam totul despre ea și ticălosul de polițai corupt, a cărui carieră încerca ea s-o salveze, să-i spun că aveam de gând să-l lipesc pe mizerabil de perete, răstignit, indiferent cât de al naibii de mult avea de gând să se înjosească ea ca să-l salveze. Însă n-am făcut-o. Ceva mă împiedica. O convingere ridicolă, naivă, că atâta vreme cât niciunul dintre noi nu întrerupea jocul, atunci totul era real. Că nu fuseserăm aduși laolaltă de circumstanțe, ca niște umbre reci ce pluteau una pe lângă alta pe o stradă comercială aglomerată, ci că eram doi oameni, un bărbat și o femeie cu o anumită afinitate.

— Da, am zis în cele din urmă. Dacă am fi doar noi doi.

— Deși știi că nu sunt cine credeai tu că sunt, că mint mereu, că folosesc...

— Da, am intervenit. De fiecare dată, dacă vrei să știi.

O vedeam zâmbind prin geamul lateral, pe când învârtea sticla de cidru între palme.

— Mulțumesc.

— Mulțumesc?

Dintr-odată, m-am simțit foarte încins – pieptul, gâtul și fața. O căldură

blândă, ațâțătoare, care se prelingea pe abdomenul meu și mă făcea să vreau să râd. Fără oprire.

— Ce vrei să spui prin *mulțumesc*?

— Doar voiam să știu.

— Dar atunci nu suntem doar noi doi?

Frei își îndreptă spatele și în cele din urmă se uită drept la mine. Arată spre pieptul meu.

— Unu, spuse înainte de a-și întoarce degetul spre ea. Doi.

— Ah, foarte nostim, am răspuns râzând, pe când abdomenul mi se umplea cu și mai multă căldură blândă și furnicătoare.

Mâinile mi s-au încordat pe volan. Pielea rece mi-a ațâțat furnicăturile din mâini, făcându-le mai acute, ca și cum ceva de sub epidermă încerca să-și forțeze drumul afară.

— Uau!

Stătea și mă privea cu gura întredeschisă.

— Poftim?

Strângeam și mai tare volanul. Mi se părea că alunec cu totul din scaun, că suntem doi astronauți într-un zbor de antrenament la bordul unei nave NASA aflate pe o orbită parabolică.

— Tocmai am petrecut un moment împreună?

— Așa-i?

— Cred că da, zise ea râzând.

— Apropo, să-mi spui când trebuie să ieșim de pe șosea. Eu...

— Ai trecut deja de ieșire, spuse Frei. Cu mult timp în urmă.

— Futu-i, am mormăit, căutând cu privirea un drum de ieșire sau un alt sens giratoriu, în tot acest timp chinându-mă să nu mă fâțâi în scaun. N-ar trebui să întorc?

— Nu.

— Nu urma să mergem la Tananger?

— Nu întoarce. Frei își lăsă capul pe umărul meu. Vreau să conduci mai departe.

Deasupra mea, am zărit o breșă întunecată între norii de ploaie ce se tot adunau pe cer. O lumină intensă răzbătea de-acolo. Nu lumina albastră, oțelită, a cerului, pe care te aștepti s-o vezi în perioada asta a anului, ci ceva mai cald, mai pământesc, ca și cum mă holbam la un disc argintiu sclipitor. În cele din urmă, pe măsură ce norii se retrăgeau, am putut vedea că era luna.

Eram pe cale să-i spun lui Frei că mi se părea că sângerează. Șuvoaiiele acelea groase de lavă argintie se revărsau pe suprafața sa lucitoare, însă nici n-am apucat să spun ceva, că s-a auzit o bufnitură dogită de undeva de sub

mine. În secunda următoare, zburam, plutind deasupra scaunului șoferului, iar mâinile-mi erau strânse pe volan. Și Frei se înălță și-i puteam vedea chipul înspăimântat îndepărtându-se de-al meu și părul ridicându-se spre a-i forma un nimb în jurul capului. Imediat după aceea, se auzi o bubuitură puternică și mi-am simțit capul azvârlit înainte, gata să se lovească de volan.

Ultimul lucru de care-mi amintesc a fost gustul de cidru, amăru, metalic, din gura mea. Încă-l simțeam și când m-am trezit a doua zi și mi-au spus că Frei murise.

Marți

Capitolul 42

„Acesta, cu siguranță, nu-i noul Thorkild”. Este primul gând care-mi trece prin cap când mă trezesc. Cerul nocturn de deasupra mea este rece și întunecat, cu stele moarte care licăresc spre mine ca niște ochi de pisică. Peste tot în jur, aud apa pleoscăind și clipocind pe când mă legăn în ritmul valurilor. Zac pe un soi de saltea din iarbă-de-mare, pungi din plastic, capete de sfoară, canistre din plastic și tot felul de alte gunoaie aduse la mal de valuri. Întorc capul și constat că salteaua este o bucată din debarcaderul desprins de la far de furtună în prima zi când am ajuns aici.

— Doamne, gem, înainte de a zări un pui de pasăre, la câțiva metri depărtare de mine – și el pare să se fi așezat pe insula asta de gunoi care plutește în noapte.

Păsărea e dolofană, împestrită cu alb și maro-închis și cu ciocul negru. Pare un vultur, așa cum stă acolo și mă fixează cu privirea, cu ochii ei mari, pătrunzători, lacomi, înainte de a se întoarce pentru a-și trage aripile mai comod în jurul trupului și a-și lăsa capul jos, în piept.

— Ajutor, șoptesc, întorcându-mi capul spre pasăre. Poți să mă ajuți?

În clipa următoare, durerea mă săgetează, prima dată în gât și obraz, apoi în abdomen: presiunea pulsatilă internă asupra sistemului meu digestiv, greu ca o ancoră, a revenit cu îndârjire.

Îmi întorc privirea spre cer și închid ochii strângând pleoapele, pe când durerile convulsive îmi străpung măruntaiele. Când redeschid pleoapele, văd că un ochi de pisică a căzut de pe cer și este pe cale să atingă pământul, ca o stea căzătoare.

Izbucnesc în urlete, tocmai când puiul de vultur se chinuiește să-și scuture aripile.

Treptat, pe măsură ce steaua se apropie, luminând cerul, pasărea nu-și mai înfășoară aripile în jurul trupului, înalță capul și-și deschide ciocul, fie într-o ultimă încercare de a se apăra, fie pentru că are impresia c-ar putea primi sprijin.

Încerc să-mi ridic mâinile ca să mă apăr de lumina puternică, însă n-am forță. Un braț îmi este prins în ceva. Întorc capul într-o parte ca să văd în ce anume și dau cu ochii de o mână cenușie ieșită din mormanul de iarbă-de-

mare și resturi de lângă mine. Degetele albe și țepele sunt strânse în jurul degetelor mele, ca într-un salut de bun venit.

Ating cu vârful degetelor mâna ieșită din încălceala de ierburi. O simt rece și netedă, ca manechinul unui croitor, îmi trag mâna înapoi și încerc s-o eliberez și pe cealaltă din strânsoare, când, dintr-odată, zăresc din nou steaua căzătoare.

E suspendată deasupra suprafeței mării, ca un dragon care scuipă flăcări, trimițând valuri înspumate în toate direcțiile și făcând ca întreaga insulă de gunoaie să se zguduie puternic dintr-o parte într-alta. Apuc stratul de jos al acumulării de gunoaie cu mâna liberă și urlu de spaimă și durere în timp ce resturi de plastic, spumă și apă rece ca gheața ajung ca o ploaie asupra noastră.

Curând se aude un pleoscăit nu departe de locul unde mă aflu și văd o siluetă întunecată făcându-și drum prin apă spre mine. Puiul de vultur se strânsese într-un ghem de pene maro și alb, doar cu ciocul afară. Restul capului îi este îngropat pe undeva, pe dedesubt.

— Dă-i drumul, se răstește o voce când un bărbat apare lângă mine.

Clatin din cap și mă agăț și mai tare de resturile plutitoare și de mâna rece ca gheața.

— Dă-i drumul, repetă bărbatul, arătând spre targa de metal care zace în apă lângă el. Nu te pot duce la bordul elicopterului dacă nu-i dai drumul.

Îmi întorc din nou privirea spre puiul de vultur. Îi pot vedea un ochi sub pene înainte să șuiere spre mine. Apoi capul îi dispare iar sub aripă în același timp când bărbatul în negru de lângă mine începe să-mi desprindă degetele cu forța, unul câte unul de orice strângeam eu sub apă.

— Dă-i drumul! Mă auzi? Trebuie să-i dai drumul, altfel nu te pot pune în coș!

În cele din urmă, cedez, nu mi-a mai rămas niciun strop de energie, iar bărbatul începe să mă tragă de umeri, departe de insula de resturi. În urma mea, se ivește din iarba-de-mare un om întreg, pe care-l trag printre resturi spre targa metalică.

— Tu urci primul, spune el calm și eu încuviințez drept răspuns. Apoi îl iau și pe el, bine?

În sfârșit, îi dau drumul și salvatorul mă răstoarnă în coș, înainte de a atașa harnașamentul de corpul meu. Face semn spre lumină și rămâne în urmă cu cadavrul. O clipă mai târziu, mă simt tras afară din apă, spre lumină, în vreme ce dinții-mi clănțane și buzele-mi tremură.

În timp ce trag coșul în elicopter, mai zăresc pentru ultima oară puiul de vultur aflat acolo, jos, pe resturile debarcaderului smuls de la far cu câteva zile în urmă. Acum e în picioare, fluturând din aripi, în timp ce spuma și apa

mării iscate de rotor cad în cascadă asupra lui.

— Hei, mă auzi? mă întreabă un membru al echipajului elicopterului, în vreme ce mă învelește în pături și folie de aluminiu, iar coșul este coborât din nou.

Mă străduiesc să spun ceva, însă-mi dau seama că nu reușesc să adun destul aer în plămâni ca să pot răspunde. Anestezistul îmi atinge obraji cu mâinile. Doar acum îmi dau seama cât mi-e de frig. De-abia dacă pot simți căldura mâinilor sale prin propria-mi piele.

— Hei, nu poți să-ți închizi ochii acum, adaugă pe când degetele lui îmi pișcă și-mi mângâie fața.

Mugetul motorului elicopterului ne înconjoară, înghițindu-ne în zgomotul pulsatoriu al palelor rotorului său. Curând, vinciul ajunge din nou sus. Cadavrul din coș este luat și așezat lângă mine. E învelit în pături și folie de aluminiu până ca salvatorul meu să urce la bord, trântind ușa în urma sa.

— L-ai văzut? întreabă omul din echipaj în timp ce își desface cureaua căștii și o pune alături.

— Poftim? se întoarce spre el anestezistul. E unul dintre polițiștii dispăruți?

— Nu, răspunde salvatorul cu răceală. Îți garantez că nu-i.

Anestezistul trage pătura, astfel încât capul cadavrului de lângă mine alunecă într-o parte, și ne găsim față-n față: capul este umflat, ca și cum carnea și ligamentele mușchilor au slăbit de pe craniu. Fața-i este pătată de stele de mare, iar în locul ochilor nu mai sunt decât două găuri căscate, unde s-au strecurat creaturi minuscule, croindu-și drumul până în interior: ochi goliți de gânduri sau cuvinte, sau de orice altceva după care Anniken Moritzen și Arne Villmyr tânjesc cu disperare, acolo unde se află, în Stavanger, încă așteptând.

— Și fii atent aici, spune insul din elicopter.

Anestezistul ia capul lui Rasmus, îndepărtându-l din nou de mine, și privește spre celălalt bărbat.

— Ce mai e? Despre ce vorbești?

— Nu vezi? spune omul din echipaj pe un ton mai ascuțit. Este atașat de corp cu coliere autoblocante.

— Ce dracu'?!

Anestezistul rămâne cu gura căscată de uimire.

— Prima oară, nici eu n-am observat.

— Dar ce Dumnezeu e asta?

Anestezistul clatină din cap nedumerit și se întoarce din nou spre mine.

— Hei, tu! Nervos, pocnește din degete în fața ochilor mei de mai multe ori la rând. Se dă la o parte și pot vedea brațul pe care-l agită. Văd osul

lateral și cel al antebrațului care ies din carnea cenușie și degetele groase, aspre, rășchirate îndreptate spre lume ca o mână umflată. Al cui braț e asta? Întreabă el pe un ton irascibil. Auzi? Ce fel de prostii sunt astea?

N-am puterea să răspund. Iar zgomotul palelor rotorului stârnește un curent de aer care-mi provoacă frig, durere și tot tacâmul. Curând, totul se scufundă în beznă.

Capitolul 43

Când mă trezesc, zac legat de un pat cu roți, care-i tras din elicopter și împins pe asfaltul heliportului pe o ușă, apoi pe un coridor lung și îngust. Călătoria se termină într-o încăpere cu miros steril, plină de aparatură, cabluri, tehnică și oameni care par că mă așteaptă pe mine.

Patul este plasat la mijloc, între mașinării. Se apropie un tip și se apleacă deasupra mea în vreme ce alți doi din personal îmi taie hainele: unul de la gât în jos, iar celălalt începe de la picioare.

— Alo! Mă auzi?

Doar izbutesc să deschid gura, fără să scot niciun sunet.

— Știi unde te afli?

Bărbatul folosește două degete ca să-mi deschidă pleoapele și-mi bagă o lumină în pupile.

Dau din cap.

— Eu sunt doctorul Berg, șeful unității de primiri urgente de aici, de la Spitalul Universitar Tromsø. Dacă reușești să spui ceva, dă-i drumul. Încearcă să rămâi conștient. Bine?

Încerc să încuviințez din cap, dar mă străduiesc să-mi țin ochii deschiși.

Dr. Berg se întoarce spre un bărbat din apropiere și schimbă câteva cuvinte cu el, înainte de a-și îndrepta iarăși atenția spre mine.

— Știi de ce ești aici?

Își pune două degete pe pieptul meu și bate cu cealaltă mână înainte de a repeta procedura pe cealaltă parte. După aceea, se întoarce spre o a treia persoană așezată în fața unei table albe, direct deasupra capului patului.

— Edem pulmonar, puțin probabil.

Cel de la tabla albă scrie ceva pe suprafața ei.

— Pneumotorax, negativ, dar faceți-i și o radiografie.

Atenția doctorului Berg revine asupra mea.

— Așadar, zice el cu o voce liniștită, joasă, aproape intonând: cum te simți acum?

— Rasmus, șoptesc, tocmai când un tânăr cu părul scurt ia de sub mine hainele ude, ciopârțite, înainte de a începe să-mi atașeze electrozi de corp. Unde-i Rasmus?

— Martin! Iatră dr. Berg, fără a-și lua ochii de la mine. Hipotermie?

— Ușoară, spre moderat.

— Temperatura?

— 32,3 grade Celsius. În creștere.

Dr. Berg îmi înșfacă mâna și-mi strânge vârfurile degetelor, unul câte unul.

— Simți ceva?

Aprob din cap și atunci apucă și cealaltă mână, repetând procedura.

— Te doare?

Dau iar din cap. Dându-mi drumul la mână, se apleacă mai aproape.

— Știi cum te cheamă?

— Thorkild! icnesc, chinându-mă să mă ridic ca să văd unde mă aflu, și ce fac, de fapt, toți acești oameni din jurul meu. Thorkild Aske.

Omul de lângă tabla albă îmi scrie numele cu majuscule, chiar în partea de sus a tablei.

— Cateter? Întreabă asistentul de lângă mine, care a terminat cu electrozii și-și îndreaptă privirea spre cablurile mașinăriei care dintr-odată începe să emită zgomote.

Dr. Berg încuviințează înainte de a se întoarce spre tână cu părul blond, care s-a apropiat de pat. Stă lângă asistentul cu electrozii. În mână are un tub lung, de cauciuc, pe care-l dă asistentului, înainte de a-mi apuca penisul, lăsând de înțeles că vrea tubul înapoi.

— Stai liniștit, spune asistentul cu electrozii. Se rezolvă curând și-am terminat-o cu asta.

— Ce? Viața mea? Încerc să spun, însă vorbele-mi sunt înecate în salivă și mucozități.

În jurul meu, echipa de la urgență este în plină mișcare, verificându-mi nivelul de saturație al oxigenului din sânge, pulsul, tensiunea și temperatura, în tot acest timp anunțând datele bărbatului care completează parametri pe tabla albă. Femeia cu furtunul de cauciuc l-a împins atât de mult în uretra mea, încât numai un mic capăt mai iese din deschizătură. Pompează aer sau fluid înainte de a trece la o nouă etapă.

— Cum ai ajuns în mare?

Dr. Berg este aplecat iarăși peste mine, tocmai când o mașinărie grea pentru radiografii este pusă deasupra pieptului meu.

— Ai căzut în apă?

Clatin din cap.

— Râurile.

— Râul? Ai căzut într-un râu?

Clătinând din cap, încerc să mă întorc pe o parte, însă dr. Berg mă trage înapoi.

— Ascultă-mă. Cât timp ai zăcut în râu?

Din nou, clatin din cap.

— Te doare undeva?

— Stomacul, răspund.

Dr. Berg se postează în fața mea și-mi pune o mână pe abdomen.

— Aici? Întrebă, uitându-se la fața mea.

Înclin capul când atinge blocul de piatră.

— E blocat, șoptesc.

— Înțeleg. Dr. Berg i se adresează bărbatului de la tabla albă. Constipat.

Încerc să-mi închid ochii ca să nu mai aud zgomotul, dar de fiecare dată când fac asta, dr. Berg este acolo cu degetele sale, deschizându-i printr-o nouă rundă de întrebări, îmi dau seama că trupul meu își revine încet, dar sigur, iar receptorii de durere sunt resetați.

Intră un tehnician de laborator cu o hârtie pentru dr. Berg, odată ce mașinăria cu raze X a fost îndepărtată. Rămân acolo, vorbind în șoaptă pentru câteva clipe înainte ca tehnicianul să plece din nou. Dr. Berg se duce la hainele mele și începe să examineze buzunarele. După scurt timp, revine la mine, punându-și mâna pe fruntea mea și deschizându-mi larg pleoapele.

— Ai luat vreuna din astea? Are un pumn întreg de blistere pentru medicamente, cutii și organizatoare pentru tablete și capsule. Ai luat? Încerc să-mi închid ochii, însă dr. Berg îi deschide la loc, pe când citește numele de pe cutii și recipiente pentru bărbatul de lângă tablă. De care ai luat? Sobril? OxyContin? OxyNorm? Câte?

Reușesc să-nchid ochii pentru o clipă, înainte ca degetele doctorului Berg să acționeze din nou.

— Câte?

— Pe toate, răspund oftând.

Îmi dă drumul, făcând un pas înapoi, și-i face semn tehnicianului de la laborator, aflat lângă ușă.

— În regulă, oameni buni, îl aud spunând. Cred că acum am aflat toate mecanismele de degradare.

Deja închisesem ochii și îi strânsesem atât de tare, încât dr. Berg va trebui să folosească ambele mâini ca să-i deschidă.

— A fost o tentativă de sinucidere. Așadar, bate el din palme înainte de a continua, să verificăm încă o dată radiografiile pentru hemoragii și posibilă tamponare cardiacă și să terminăm aici. După aia, îl puteți transfera la secția

de terapie intensivă.

Simt oamenii din jurul meu retrăgându-se, unul după altul, cu zăngăniturile echipamentelor și fâșâiturile cauciucurilor care reverberează din podea. Dintr-odată, vocea doctorului Berg bubuie din nou:

— Toată lumea-i gata? Martin, temperatura de referință? Teemu, Janne, voi aveți grijă de rapoarte și duceți pacientul de aici. Restul, pregătiți-vă pentru următoarea intervenție. Noaptea abia începe, oameni buni.

Capitolul 44

De obicei stăruie în aceste gânduri în care sunt cu o femeie, însă nu știu cine-i, pentru că nu-i pot vedea fața. Suntem într-un apartament, iar eu sunt eu, acum, doar că n-am fața paradită. Stăm, ba nu, ne dăm târcoale unul altuia într-o încăpere luminoasă, cu ferestre înalte. Ea poartă una dintre cămășile mele și lipăie cu tălpile goale pe scândurile calde de pe podea, de parcă suntem într-un clip siropos de reclamă pentru iaurt. Este atât de reală această secvență de vis, atât de intensă, încât atunci când mă trezesc, sau recad în realitate, parcă intru pe o ușă greșită și sunt copleșit de panică. Mă răsucesc pe călcăie să apuc clanța, însă acolo nu mai este nicio ușă. Doar eu, singur, într-o sală de așteptare rece.

Ulf îi spune experiență alter-ego. Consideră că este o închipuire la care recurg atunci când vreau să mor, paradisul meu și cele șaptezeci și două de fecioare ale mele, un alibi pe care mi-l acord singur când viața devine prea complicată. Ulf are dreptate în legătură cu multe lucruri, în mod sigur și cu acesta. Problema este că nu înțelege. Cât este de greu. Nu-și dă seama că abisul nu este ceva spre care fugi, ci ceva de care fugi. Neantul nu este un cadavru rece într-un sicriu sub pământ. Neantul sunt eu, Thorkild Aske, în acest apartament cu ferestre înalte. Singur.

Mă trezesc și-l găsesc pe un tânăr infirmier blond stând aplecat deasupra mea, cu mâinile pe penisul meu.

— Ușurel, spune blând, când tresar și dau să trag pătura înapoi pe zona inghinală. Am să golesc cateterul și-l scot. Ești transferat la secția renală. O să-ți facem o clismă, să vedem dacă rezolvăm problema ta cu stomacul.

Este dimineață, sau cel puțin este lumină afară. În camera pătrată se află patru paturi, câte două de fiecare parte. Îmi simt trupul amorțit, iar absența durerii mă înspăimântă.

— Dă-mi o oglindă, zic când infirmierul mi-a scos tubul din tractul urinar și l-a aruncat într-un lighean metalic, de forma unei sosiere.

— O oglindă? Infirmierul mă privește neîncrezător în timp ce-și scoate mânușile. La ce-ți trebuie oglinda?

— Vreau să-mi văd fața când ieșim de aici.

— Nu-ți putem da o oglindă.

— De ce nu?

— Pentru că... răspunde infirmierul, înainte de a părea să fi ajuns la un compromis care ne va asigura că timpul petrecut împreună este cel mai scurt posibil. Îți pot împinge patul mai aproape de chiuvetă când ieșim de aici, apoi te putem ridica în pat, dacă promiți că n-ai să faci nicio șmecherie.

— Șmecherie? Cum ar fi?

— Cred că știi la ce mă refer, răspunde el, apucând bara de control laterală, care înalță capul patului.

Cicatricea care-mi brăzdează fața de la ochi în jos aproape că a dispărut, mascată de tenul meu verzui. Chiar și buzele și țepii bărbii arată anemice și transparente, ca și cum sunt ale unui pește mort.

— E la fel, șoptesc, întorcându-mă.

— Ce vrei să spui? Întreabă infirmierul ajustând patul pentru a putea trece de pragul ușii.

— Fața mea, spun cu un oftat. Este la fel.

— Ce te aștepți să vezi?

— Un nou Thorkild, murmur, sucindu-mă într-o parte, cu toate că durerile din abdomen mă împiedică să termin acțiunea.

Rămân pe spate, holbându-mă la luminile din tavan, în vreme ce infirmierul mă duce de-a lungul coridoarelor și în lift, în drum spre următoarea mea oprire.

— Vei împărți o cameră, îmi spune infirmierul, oprindu-se înaintea unei uși. Cel puțin până după-amiază. Încearcă să te relaxezi.

Un bărbat chel, de șaptezeci și ceva de ani, se află în patul de lângă geam. Este palid, iar mâinile vânjoase îi zac în poală ca niște crengi rupte. Privește afară, la ceva de dincolo de geam.

— Cât timp va trebui să aștept aici? Întreb, în timp ce bărbatul de la fereastră se întoarce cu fața spre noi.

Își lasă privirile să alunece încet și apatic asupra noastră, apoi își îndreaptă din nou atenția către lumea de-afară.

— Te ținem aici pentru observație, până când funcțiile renale și ale ficatului revin la normal.

Arată spre ușa de la baie.

— Și, dacă intri acolo și aștepți, am să vin să te ajut, îmi spune înainte de a se îndrepta spre chiuvetă.

Stau pe capacul WC-ului și aștept. După un timp, aud o bătaie sfioasă în

uşă, apoi infirmierul apare în prag cu un zâmbet pe faţă, având o clismă într-o mână şi un tub, care seamănă foarte mult cu o viperă adultă, încolăcit în jurul celeilalte mâini.

— Gata?

— De-abia aştept, spun, tremurând, când lasă clisma la marginea chiuvelei şi-şi trage o pereche de mănuşi.

Pune un prosop pe jos, între duş şi toaletă.

— Stai într-o rână, pe prosop, cu spatele spre mine.

Îngenunchez pe prosop şi-mi dau chiloţii jos înainte de a mă întinde pe podeaua caldă, cu mâinile sub obraz, ca reazem.

— Apropo, numele meu este Jens, spune. Aud cum respiraţia lui devine mai căzută. S-ar putea să te simţi cam incomod la început, zice, potrivit în interior capătul tubului. Dar o să fiu cât se poate de atent.

— Ahamm, icnesc, strângând mai tare din ochi şi lipindu-mi genunchii de stomac.

Senzaţia că mori din punct de vedere social n-a fost niciodată mai puternică decât în acea clipă.

Jens vorbeşte cu o naturaleţe remarcabilă, absurdă. Ține sticla din plastic a clismei cu o mână şi tubul în cealaltă. Uneori, strânge ușor sticla clismei pentru a mai produce fluid, alteori își lasă mâna pe cap în timp ce vorbește, despre chestii obișnuite, cum ar fi nivelul apei în oraș în prezent, ori sosirea iernii, iar eu răspund prin cuvinte monosilabice. Parcă suntem doi amici vechi, aduși împreună într-o colaborare comică, fără să se fi schimbat nimic între noi.

— Gata!

Jens coboară brațul cu sticla de clismă şi o pune pe podea, în spatele meu. Îşi pune mâna pe dosul meu dezgolit.

— Este important să ții mușchii încordați cât poți de mult. De preferat, vreo cinci-șase minute după ce scot tubul, ca să aibă uleiurile vreme să-și facă efectul.

Jens mă bate cu palma pe fese, înainte de a pune sticla de plastic, tubul şi mănuşile într-o pungă albă din plastic, pe care o răsucesc şi-o leagă. Apoi dă capacul toaletei la o parte şi spune:

— Stai aici şi Ține-te strâns cât poți de mult. Când nu mai poți, aşază-te pe W.C., dă-i drumul şi lasă forțele naturii să-și facă treaba. Aştept afară.

— Da, bine, mă conformez, icnind şi înghițindu-mi lacrimile, în timp ce mă străduiesc să-mi țin celălalt orificiu închis.

Imediat ce Jens închide uşa în urma sa, aud radioul pornit şi volumul dat mai tare: *...I am ashamed 'cauze I don't know myself right now. And I am forty-three* cântă un bărbat, iar muzica se aude din ce în ce mai tare, de la o

notă la alta, spre a deveni o furtună năvălitoare.

La început, nu se întâmplă nimic, doar simt uleiul apăsând asupra blocului de piatră la un capăt și deschiderea de la celălalt.

Presiunea și impulsul de a-mi relaxa mușchii diafragmei se intensifică, potrivindu-se cu presiunea interioară. Mă simt ca un balon, umplându-se treptat cu aer, însă deja am hotărât să mă țin până când se va sfârși cântecul. Țasta e motivul pentru care am pierdut orice simț al timpului aici, zăcând cu întreaga concentrare pe exercițiul de încordare a mușchilor.

...They say that I should go outside more and drink lots of water all the time, but that does not seem to be working, 'Cause you still have not come back to me.

În cele din urmă, se întâmplă ceva. Începe să crească un chiorăit, la început doar ca o bășicuță care te furnică, însă acum este o situație diferită, nu se mai oprește, nu se mișcă repede și aprig, așa cum s-a întâmplat cu altele, stând acolo în incertitudine și provocând durere. Aceasta se deplasează în jos și pot s-o aud și s-o simt.

Imediat după aceea, de parcă ceva fusese eliberat, o deplasare, ca și cum un ghețar bătrân de multe milioane de ani cedează presiunii și alunecă vreo câțiva milimetri mai aproape de fiord și de apa de la baza văii.

...Why don't you love me any more? întreabă vocalistul cu amărăciune și sfâșietor, în vreme ce-mi destind adecvat mușchii de la picioare, pentru a le permite să alunece puțin, întinzându-mă vag, să simt durerea. *...Tell me, why don't you love me any more? Just in case you didn't hear me ask before... Tell me why don't you love me any more?*

Din nou, simt ghețarul mișcându-se. De data asta nu mai pot să țin mușchii chiar atât de încordați, iar un șuvoi subțire de ulei mi se scurge pe piele, spre prosopul cald. Reglez exercițiul de strângere și-mi întind încă puțin picioarele, în așa fel încât pot să-mi întorc capul suficient cât să-mi dau seama unde-i localizat WC-ul.

Când se termină refrenul, controlul piesei e preluat de sintetizator, astfel încât melodia aproape că se întoarce în ea însăși, cotind spre aparatul meu senzorial și nu mai pot să mă țin. Mă rostogolesc repede pe spate, apoi pe burtă, înainte de a mă ridica pe W.C. Și lăsându-mă pe toaletă tocmai când uleiul țâșnește din mine și spală pereții interiori ai vasului de porțelan.

În clipa următoare, simt cum ghețarul s-a urnit. Străvechiul mastodont, condus de forța gravitației, se pune încet în mișcare, dar sigur, pe noua cale unsă cu ulei, spre ieșire. Se ajunge la un crescendo, evacuarea este în plină desfășurare, iar cântecul de la radio se termină cu un urlet.

— În sfârșit, șoptesc, apăsând mai tare cu coatele pe pulpe.

Capitolul 45

— Ai trecut cu bine?

Jens își bagă capul pe ușa de la baie și se uită la mine cu o privire plină de compătimire, în timp ce bate cu degetele pe tocul ușii.

— Am supraviețuit, icnesc din imaginea mea în fața oglinzii, stropindu-mi fața cu apă rece. Ce urmează? Întreb când intrăm din nou în camera unde radioul a fost acum închis.

— Ce-ai zice să te odihnești puțin? Sigur ești istovit după toate prin câte ai trecut în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Și după aia?

— După aia, un medic va veni să discute cu tine despre următorii pași, spune Jens zâmbind și dând să plece.

— Medicamentele mele, exclam, simțind brusc o neliniște interioară panicată, când îmi dau seama că urmează să plece fără a-mi da ouăle de insecte.

— Da?

— Îmi trebuie ceva ca să mă ajute să dorm. Eu...

— Lasă-mă să vorbesc cu medicul de gardă, spune Jens și pleacă.

Mă retrag pe pat și stau așezat cu mâinile pe frunte, ca niște ochelari de protecție. După câteva minute, Jens se întoarce cu două pastile de 10 mg de analgezic OxyNorm.

— Poftim, spune. Acum ai ceva care să te ajute să dormi.

Zac nemișcat pe pat, odată ce Jens a plecat. În starea mea de toropeală apatică sunt în mod neașteptat conștient de un sunet, două piuituri scurte, urmate de un sunet mai adânc, mai ascuțit, metalic, care provine de pe podea, de undeva de dincolo de patul meu ca o navă-mamă.

Imediat după aceea, piuitul ascuțit se aude din nou.

Mă întorc pe-o parte și încerc să arunc o otheadă peste marginea patului, unde o luminiță verde clipește în interiorul unei pungi din plastic, plină cu hainele mele ferfenițite.

Mă târăsc înainte, până ajung la pungă și-i pot goli conținutul pe podea. Aerul se umple deodată de duhoare: mirosul sării de mare și al stofei umede îmi pătrunde în nas și coboară pe sistemul meu respirator. Telefonul meu mobil a supraviețuit în mod miraculos șederii în mare.

Mă aplec peste marginea patului și-mi iau mobilul sub pătură. Luminița de încărcare a bateriei clipește, semnalizând că telefonul este pe cale să-și dea duhul. Primul țuit auzit era, bineînțeles, o alarmă, pentru că promisem un nou SMS, iar următorul anunța că mobilul urma să rămână fără suflare.

Mesajul este de la Gunnar Ore, suficient de scurt încât să-l pot citi înainte ca mobilul să se închidă: „Interogatoriu oficial mâine, la ora trei. Interogatorul-șef de la Kripos este pe drum”.

Cu alte cuvinte, poliția a primit rezultatele testelor efectuate în timpul investigației la locul faptei de la far. În acest caz, ele confirmă că sângele găsit de ei provine fie de la Bjørkang, fie de la sergentul său. Iar convocarea unui interogator-șef înseamnă că au reușit să construiască o eșalonare satisfăcătoare de evenimente și au descoperit că, din punct de vedere strategic, acum este momentul cel mai potrivit pentru noi chestionări ale suspectului aflat în anchetă.

Las telefonul să cadă pe podea și mă întorc pe-o parte cu pătura trasă peste cap.

— O luăm de la capăt, mormăi pentru mine în beznă lipsită de oxigen. Dar de data asta au de gând să te crucifice, dacă nu faci nimic.

Sunt pe punctul de a-mi închide ochii, când un alt val de oxicodonă ajunge la centrul de stimulare din creier, moleșindu-mă. În loc de asta, arunc pătura și mă ridic în capul oaselor. Cobor cu grijă din pat și mă apropii de bărbatul de la fereastră. Mâncărimea din mâini și din degetele de la picioare îmi spune că receptorii mei de durere se trezesc iarăși.

— Hei, ai vreun telefon pe care l-aș putea împrumuta?

Omul mă privește tăcut o bună bucată de vreme, până când arată spre o haină atârnată la capătul patului său. Mă apropii și găsesc un telefon mobil într-un buzunar al hainei.

— Mulțumesc, voi fi scurt, îl asigur, ducând telefonul spre patul meu desfăcut, unde mă așez înainte de a tasta numărul lui Anniken Moritzen. L-am găsit, șoptesc imediat ce răspunde. L-am găsit pe Rasmus.

— Da, răspunde ea cu o voce spartă.

Se aude ca și cum se află în biroul ei, în pofida veștilor. Asta dacă n-are și aici acasă aceleași mașinării care scot zgomote intermitente și gemete.

— A sunat un bărbat azi-dimineață. Unde-ai fost? Toată ziua am încercat să dau de tine.

— Ți-a spus numele lui?

— Numele lui? Cum adică?

— Care-i numele celui care a sunat?

— Ăăă... ezită Anniken.

— N-a fost Gunnar Ore?

— Nu, cred că a fost Sverdrup, sau așa ceva. Poate Martin. De ce întrebi?

— E-n ordine, uită de asta. Nu contează. Ce ți-a spus?

— Că au găsit un bărbat în mare și cred că este fiul meu.

— Ce altceva? Au mai spus ceva?

— Au întrebat dacă Rasmus a fost cu cineva cât a stat acolo.
— Și a fost?
— Da, câțiva prieteni de-ai lui au fost acolo pe la începutul toamnei, însă au plecat de mult.
— Au pomenit de o femeie?
— Da. Voiau să știe dacă a fost și o fată printre ei, sau dacă s-a întâlnit cu cineva acolo. I-am zis că a fost singur.
O aud pe Anniken Moritzen plângând în receptor: glasul îi este înăbușit, de parcă ținea telefonul aproape de gură.
— De fapt, ce s-a întâmplat? șoptește ea în cele din urmă.
— Îmi pare rău, Anniken, răspund. N-am mai putut face altceva.
— Nu, stai. Anniken Moritzen își trage nasul la capătul liniei.
Întrerup legătura și închid telefonul. Nu mai pot face nimic pentru ea. Va trebui să străbată singură restul drumului. E singura cale. Bătrânul de lângă fereastră privește spre mine fără a-și clinti capul.
Mă scol în picioare și merg până la patul lui.
— Nu pot aduce morții înapoi la viață, nu? spun punând mobilul la loc în haina lui. Nu eu... și-așa abia mă descurc să am grijă de mine.

* * *

Zac uitându-mă în sus, la tavan, pe când încerc să-i evoc pe bărbatul și pe femeia din apartamentul cu ferestre înalte, în loc de asta, apare o pasăre de pradă, iar la scurt timp între noi se materializează o mână. Mă înșfacă și refuză să-mi dea drumul, indiferent cât de tare strig și cât de mult lupt ca să mă eliberez.

Deschid ochii și mă așez în capul oaselor, icnind după aer. Bărbatul aflat la post lângă fereastră stă încă pe marginea patului, holbându-se visător prin geam.

— În mă-sa, mormăi, dând pătura la o parte. Futu-i, futu-i, futu-i!

Rup banda adezivă care ține canula de pe mâna mea, smulg dispozitivul și-l arunc. Apoi mă îndrept spre ușă. Trebuie să aflu ce-am găsit eu acolo.

Capitolul 46

Deschid ușa și arunc o otheadă pe coridor. Tot corpul îmi tremură incontrollabil, mi s-a zbârlit părul pe mâini și simt cum răceala de pe podea mi-alunecă pe piele ca niște degete înghețate. Nu port decât o cămașă de spital, închisă cu nasturi în față.

Spre marea mea surpriză, văd că morga nu-i situată în subsolul spitalului.

Din contră, se află la etajul șase, cu numai două niveluri mai jos de al meu.

Liftul oprește și ușile se deschid cu un zăngănit și huruit. Merg spre ușa marcată *A 7 Patologie clinică*. Dincolo de ea, e un alt coridor cu o recepție și o cameră de gardă. Mai departe, văd câteva uși de ambele părți și pot auzi voci și hohote dinspre camera de gardă. Recepția e pustie.

Mă strecur înăuntru și continui de-a lungul coridorului, până când ajung la o altă ușa marcată *Sala de autopsie și Morga*. Descopăr un vestiar și o garderobă cu un duș. Pe partea opusă, o ușa duce în sala de autopsie propriu-zisă și la frigiderul morgii. Deja pot simți mirosul inconfundabil înainte de a deschide.

Mă opresc înaintea ușilor de la garderobă, care sunt deschise. Lângă dulap, văd un raft mare pentru pantofi, cu trei perechi de ghete pe el. Iau niște haine sterile, verzi, din dulap și mi le pun peste cămașa de spital: pantaloni, cămașă și haină. De asemenea, îmi pun și o pereche de ghete de pe raft, într-o încercare de a mă feri de răceala podelei de-afară, apoi mă îndrept spre ușa care duce spre sala de autopsie și o întredeschid.

Încăperea este luminoasă, cu pereți albi și echipament metalic strălucitor. Văd ferăstraie, ligheane, chiuvețe, balanțe, clești, foarfece și cuțite. În centrul încăperii, un grup de zece, poate doisprezece oameni sunt împrăștiați, stând cu spatele spre mine, în jurul unei mese de autopsie.

Sunt pe cale să mă întorc și să închid ușa, când aud o voce în spatele meu:

— Și tu ai întârziat?

Mă holbez la fața unei femei tinere cu păr blond, țepos, prins pe spate într-un coc. Stă în vestiar cu un aparat de fotografiat atârnat de umăr, închizându-și haina verde.

— Eu sunt Astrid, spune. Tehniciană criminalistă.

— S... salut, mă bâlbâi, strângând tocul ușii ca să am de ce să mă sprijin.

— Da, trebuie să iau parte la autopsie, împreună cu voi toți.

— Bine, răspund, străduindu-mă să-mi controlez tremuratul.

— Ești student, nu-i așa?

Se apropie, după ce-și pune o pereche de ghete, și se oprește înaintea mea.

— Dumnezeu, nu arăți prea bine, spune strângându-mi mâna. Crezi că faci față?

— Scuze, încep să explic, dar nu sunt chiar în cea mai bună formă astăzi.

— Din cauza mirosului?

Dau exagerat din cap, iar Astrid se apleacă spre mine, îmi pune o mână pe piept și șoptește:

— Mă tem că trebuie să te previn de pe acum. Cadavrele din mare sunt întotdeauna cele mai nasoale.

Îmi face conspirativ cu ochiul și mă bate ușurel cu mâna pe umăr. Apoi deschide ușa camerei de autopsie și mă conduce spre grupul aflat înăuntru, care așteaptă între banchetele metalice.

* * *

Astrid înșfacă două plase de păr, măști medicale, mănuși și huse pentru pantofi din coșurile aflate chiar lângă ușă și-mi întinde un set. Înaintează pe lângă studenți pentru a se așeza de partea cealaltă a mesei de autopsie, lângă medicul legist și tehnicianul autopsier.

Mă îndrept spre un pâlc de studenți și iau loc în spate de tot. Am mai văzut astfel de autopsii și înainte, prima dată pe când eram de-abia un polițist stagiar. Mirosul și nerăbdarea față de ceea ce se întâmplă sunt aceleași: simțurile tale se obișnuiesc, în mod normal, cu ceea ce se pregătește și trebuie să găsești detașarea necesară înainte de a păși înăuntru.

De data asta, regret imediat ce dau cu ochii de sacul de plastic negru de pe masa de autopsie din fața noastră. Îmi simt picioarele amorțite, iar greutatea din burtă mă doare. Observ cât de intens transpir sub plasa de păr și pe tâmpile.

Trebuie să fac un efort înverșunat să rămân în picioare. Mirosul acru, amar, dinspre cadavrul din sac mă umple de senzația absurdă că urmează să văd sub fermoar propria mea față plină de cicatrice.

— Doamne, gâfâi, lovindu-mă de unul dintre studenții din fața mea.

El dă din umeri și-și schimbă poziția, semn că sunt, deocamdată, o ființă umană și nu doar o substanță lipsită de rațiune, eterică, plină de dureri.

— Suntem toți prezenți?

Legistul dă mâna cu tehniciană criminalist, înainte de a arunca o otheadă morocănoasă întregii asistențe adunate.

— Astrid e de la poliție. Se află aici fiindcă în acest caz s-ar putea să fie vorba de o crimă și poliția a solicitat o autopsie medico-legală a decedatului. Se scarpină pe nas cu dosul palmei înainte de a încheia: Curând, veți vedea de ce.

— Pot să pun o întrebare? se interesează un tânăr de origine asiatică, cu toate că are un accent urban, de Trøndelag.

— Bineînțeles, răspunde scurt legistul. Întreabă orice. De-asta ești aici.

— Am citit că în curând vor exista roboți care ar putea efectua autopsii virtuale, iar acestea le vor înlocui pe cele tradiționale...

Legistul ridică mâna, înclinându-și capul într-o parte, ca și cum întrebarea i se părea amuzantă.

— Uite ce-i, dragul meu student. Se oprește nehotărât, înainte de a continua: Să miroși, să tai și să atingi îți oferă o percepție medicală pe care

nicio mașinărie nu va fi vreodată capabilă s-o înlocuiască. În orice caz, eu nu sunt cel care să se așeze în calea progresului, așa că cine știe?

Se uită spre Astrid, care își pregătește aparatul de fotografiat pentru acțiune.

— Poate tu ai ceva de adăugat la asta?

Astrid își ridică privirea de la echipamentul ei și clatină din cap.

— Atunci să-i dăm drumul, zice medicul legist, punând mâna pe fermoarul sacului de cadavre și începând să-l tragă. Și țineți minte, dacă cineva nu se simte bine, atunci să ia loc sau să iasă din încăperea dacă vrea. Cantina este un loc excelent să vă reevaluați alegerea carierei și să aflați dacă nu cumva vă descurcați mai bine cu comutatoarele electrice, sau poate în comerț.

Duhoarea ne izbește imediat ce începe să tragă de fermoarul gros. Plasticul scârțâie și câțiva studenți se clatină ușor și încearcă să respire pe gură, rezemându-se unii de alții pentru a-și menține echilibrul. Fața care iese la iveală este îngălbenită, aproape lipsită de culoare și s-a mai umflat de când am văzut-o ultima dată. Pielea este groasă și păstoasă, cu aspect de piele de găină pe obraji și în jurul gurii.

— Așadar, spune legistul odată ce el și tehnicianul autopsier au înlăturat sacul spre a dezvălui cadavrul întins pe burtă, pe masă, în fața noastră.

Rasmus Moritzen poartă un costum de scafandru care a plesnit în câteva locuri, fiind bombat în zona burții și în jurul pulpelor. Anniken a avut dreptate deci: a plecat să facă scufundări atunci când a dispărut. Studenții stau complet nemișcați, holbându-se ca și mine la antebrațul sfâșiat, legat cu coliere autoblocante de încheietura lui Rasmus.

— O să ajungem la asta mai târziu, comentează legistul, pe când tehnicianul folosește un cap de duș pentru a clăti sacul.

Îl împăturește și-l pune de-o parte, pe o masă din apropiere.

— Care sunt cele mai importante două întrebări pe care trebuie să le pui când ajungi să diagnostichezi un cadavru recuperat din mare?

Legistul se uită la noi, în vreme ce Astrid face primele poze. O studentă ridică mâna:

— Să aflăm dacă decedatul era viu sau mort când a ajuns în apă.

— Cu alte cuvinte, să vedem dacă înecul a fost cauza morții. Bine. Și cum răspundem la o astfel de întrebare?

— Prin examinarea circumstanțelor legate de deces, răspunde stagiara. Asta ne va spune când a ajuns în apă, un element în plus față de cele descoperite în timpul efectuării autopsiei propriu-zise.

— Deșteaptă fată, răspunde legistul fără nicio bucurie, înainte de a se întoarce spre tehniciană criminalist, care a terminat de făcut câteva

fotografii superficiale. Ai ceva de adăugat, Astrid? Din punctul de vedere al criminalistului?

— Examinăm dovezile factice și tehnice, apoi le comparăm cu cele de la autopsie, pentru a vedea dacă se potrivesc.

— Și ce spune investigația în acest caz?

Astrid își atârână din nou aparatul de fotografiat pe umăr. Buzele ei au o culoare ca de piersică, lucind sub luminile puternice de pe tavan.

— Decedatul a dispărut weekendul trecut, începe ea. S-a presupus c-a sucombat înecat, în urma unui accident. Noaptea trecută, cadavrul a fost găsit plutind pe mare, într-o grămadă de iarbă-de-mare și resturi, împreună cu încă o persoană, aflată acum la terapie intensivă aici, în spital.

— Trăiește, după atâta timp? Cum este posibil? Întreabă legistul.

— Nu, cadavrul a fost găsit de cineva care a încercat să se sinucidă, susține c-a sărit în mare noaptea trecută. Încă nu știm dacă există vreo legătură între cei doi.

Fac un pas înapoi din grupul de stagieri, în timp ce caut ceva pe care să mă așez. Tremuratură mușchilor e tot mai dificil de controlat și mă simt amețit, cu o presiune insistentă asupra tâmpelor și a abdomenului. Trag un taburet spre mine și sunt gata să mă așez când aud glasul legistului:

— Și avem asta.

Inspir adânc și mă ridic din nou, de data asta lăsând taburetul alb lângă picioarele mele, pentru a mă așeza dacă este nevoie. Ochii legistului cercetează asistența, înainte de a se opri asupra mea.

— După cum probabil v-ați dat seama deja, cadavrul este strâns legat cu coliere autoblocante de un obiect străin.

Grijuliu, ridică antebrațul verde-cenușiu așezat peste trupul rece al lui Rasmus Moritzen.

— Pare că acesta a aparținut unei femei tinere, iar după o estimare vizuală rapidă, se pare că a rămas mai multă vreme în apă.

Mișcă brațul în așa fel încât încheietura descrie o curbă foarte feminină, tocmai când Astrid este pe cale să facă o fotografie, apoi îl pune înapoi, lângă Rasmus, pe masa metalică.

— Un posibil sinucigaș, găsit de-abia în viață, cadavrul de pe masă, al cuiva mort de mai bine de o săptămână, și un antebraț de la o a treia persoană necunoscută, despre care presupunem că a zăcut în apă timp de cel puțin o lună. Explicați asta, cere legistul pe un ton triumfător, înainte de a-i face lui Astrid cu ochiul, iar ea afișează un zâmbet.

— Știți cine-i fata? Întreb.

— Nu, răspunde Astrid. Poliția nu știe de nimeni declarat dispărut care să corespundă cu... – privește în jos, spre braț, o clipă, apoi se uită din nou la

mine –... profilul.

— Posibilul sinucigaș era legat de cei doi cu același tip de coliere? Întreabă băiatul asiatic.

— Nu, au fost găsiți plutind în mijlocul fiordului, pe resturile unui debarcader smuls de furtună. Dacă poliția n-ar fi avut deja la dispoziție un elicopter de salvare aflat în zonă, în căutarea a doi polițiști dați dispăruți, persoana care a încercat să se sinucidă ar sta și ea pe masă în fața noastră.

— În regulă, am înțeles, spune asiaticul. Sinucigașul a sărit în mare, dar a găsit un cadavru și s-a răzgândit.

— Există unele aspecte care-l leagă pe posibilul sinucigaș de cel decedat, spune Astrid. Însă nu pot vorbi despre asta aici.

— Știu, icnește un tânăr înalt din fața mea, cu coșuri roșii și galbene pe gât. Așa-zisul sinucigaș a ucis-o pe proprietara antebrațului, apoi pe tipul asta de aici, după care le-a aruncat cadavrele în mare.

— O crimă misterioasă înainte chiar să fi început investigația legistă. Medicul legist își sugerează obrajii. Adevărul e că întotdeauna se găsește ceva care să vrea să înceapă cu asta.

Răsuflu ușurat când, în cele din urmă, simt răceala scaunului din oțel pe vârful degetelor. Lăsându-mi trupul să se așeze, îmi îngrop fața în palme pe când Gâtul-cu-Coșuri își încheie analiza lui de decerebrat spre amuzamentul tuturor:

— Nu putea trăi cu propriile-i gânduri după cele săvârșite, așa că a sărit în mare după ei.

— Ei bine, cred că ne-am distrat destul până acum, intervine legistul înainte de a i se adresa lui Astrid. Oricum, ce spune presupusul sinucigaș? Știi?

— Persoana în cauză nu a fost încă interogată, răspunde Astrid.

Îmi înfig degetele în pielea feței și simt cum receptorii durerii din obraz intră în acțiune, unul câte unul, până când simt că-mi ia foc fața de la căldură.

— Însă după cum vezi, are câteva explicații de dat, adăugă ea.

— Bine, oameni buni, destul cu flecăreala.

Legistul bate din palme cu precauție. Inspiră încă o dată și mă ridic de pe scaun din nou, pe când legistul se apleacă înainte, poziționat deasupra cadavrului lui Rasmus Moritzen.

— Haideți să facem autopsia.

Capitolul 47

— Vom începe prin a consemna îmbrăcămintea decedatului. Legistul stă în continuare lângă fața lui Rasmus Moritzen. În acest caz este simplu. Decedatul poartă un costum de scafandru. Fără labe de înot sau restul obiectelor din echipament.

Costumul are tăieturi și creștături adânci, din tălpi și până la gât. Astrid, tehniciană criminalistă, face fotografii și notează cuvinte-cheie în timp ce autopsia progresează, iar legistul măsoară și examinează. Pe ceafă s-a adunat un pâlț de stele de mare albicioase, lipsite de viață, în jurul unei adâncituri din craniu. Pielea este mai cenușie acolo, aproape maronie, iar părul a fost smuls, sau îndepărtat.

— Ce-i asta?

Gâtul-cu-Coșuri arată spre aceeași adâncitură din ceafă.

Legistul ridică privirea spre el.

— O leziune la cap, răspunde el acru, ținându-și privirile ațintite asupra stagiariului timp de câteva secunde interminabile. Vom ajunge imediat și la ea.

Revine la rănilor de pe spate. Discută cu colega sa în timp ce lucrează. Odată ce sunt mulțumiți, cadavrul este răsucit din nou și se apucă să-i scoată costumul de scafandru.

Arată ca o păpușă cu membrele făcute din saci de pânză umpluți cu nisip. Brațele și picioarele atârnă de pe masă, pe când legistul și tehnicianul autopsier se chinuiesc cu costumul. La un moment dat, sunt nevoiți să pună trupul în șezut. Capul lui Rasmus se lasă pe spate greu, cu gura larg căscată, iar fălcile sale se clatină încet dintr-o parte într-alta în timp ce îl scot din costum și i-l suflecă până în talie. Dintr-odată, o stea de mare se desprinde și alunecă, prin părul său îmbibat, pe bancheta metalică. Tehnicianul autopsier o ridică și o aruncă într-un coș de gunoi galben, aflat la baza mesei de autopsie.

După ce au întins cadavrul la loc, legistul ridică atent capul și-l pune în aceeași poziție ca înainte, ușor înălțat și cu gura deschisă. Costumul de scafandru și lenjeria sunt îndepărtate cu grijă, lăsându-l pe Rasmus complet gol. Se desfășoară o nouă rundă de măsurători și fotografii, de la picioare în sus. Fiecare semn și tăietură sunt înregistrate și catalogate.

Când ajung la cap, tehnicianul autopsier smulge și ultima stea de mare din jurul rănilor de la ceafă folosind o pensetă mare și aruncându-le, una câte una, în găleata de gunoi. Sub ele, vedem o ruptură a pielii și osul gol al craniului.

— O rană ante-mortem?

Astrid se apleacă spre rană cu aparatul ei și face trei fotografii din tot atâtea unghiuri diferite, într-o succesiune rapidă.

— Posibil. Legistul clătește rana cu dușul, înainte de a folosi un burete pentru a o șterge și curăța de alge și alte forme de vietăți marine. Este dificil să le deosebești în astfel de circumstanțe, mai ales când este vorba de răni la cap. Vom vedea ce ne vor spune eșantioanele de țesut.

— Putea fi provocată de o elice de propulsie?

— Nu, răspunde legistul. Așa ceva ar fi provocat un număr mare de lacerări în zona capului și gâtului.

— Ce vă spune rana din țesutul moale?

Apasă cu degetul pe ea.

— Suprafață netedă, fără fractură de craniu. Asta indică o simplă descărcare de energie, de scurtă durată. Orice posibilă contuzie de lovire și contralovire ne va spune dacă rana provine dintr-o cădere, sau dacă trupul era în poziție staționară în momentul schimbului de energie.

— Primele impresii?

— Contuzie în urma unei lovituri, răspunde legistul cu voce joasă. Însă vom afla mai multe după ce vom fi îndepărtat creierul. Ei bine, băieți și fete, să continuăm și să-l deschidem. Aici trebuie să folosim o metodă *en masse* și să scoatem întâi organele din piept, într-un singur bloc, urmate, separat, de cele din burtă.

Tehnicianul autopsier ia un scalpел ascuțit și se apropie de pieptul lui Rasmus, care stă întins pe masă înaintea lui. Începe prin a face o incizie adâncă de-a lungul claviculei, de la un umăr la celălalt. După aceea, apucă pielea și o trage, astfel încât gâtul, până la bărbie, este eliberat de piele și mustește de o substanță galben-cenușie, subcutanantă, de grăsime și carne de un maroniu spălăcit.

Continuă prin efectuarea unei alte incizii de fiecare parte a trupului, de la subsuoară la osul iliac. Apoi, coastele sunt decupate cu o pereche de foarfece pentru coaste, clești groși și îndoiți, înainte de a lăsa foarfecă pe banchetă și a ridica întreaga cutie toracică. Un miros înțepător, pătrunzător se ridică din pieptul deschis și zboară spre noi.

Pot vedea cum tehnicianul leagă principalele artere înainte să-i scoată organele din piept: plămânii, inima, ficatul și vezica, pancreasul, splina și rinichii ajung pe masă, unde sunt separate înainte ca suprafața, secțiunile tăiate, structurile, arterele, glandele limfatice, țesutul fibros și nervii să fie examinate în detaliu și organele să fie cântărite. După aceea, sunt luate eșantioane pentru cultivare, analizare chimică și alte teste.

— În regulă, anunță legistul, ridicând plămânii și ținându-i cu ambele mâini.

Umflați, au un aspect marmorat, păstos și sunt albastru-cenușii la culoare, pătați cu roșu-închis, și vedem cum se scurge un fluid limpede când legistul îi strânge puțin.

— Ce-i înecul?

— Sufocare când nasul și gura sunt sub apă, se trezește un stagiar silitor din primul rând, cu o voce pițigăiată.

— Apă?

— Orice lichid, comentează altul.

— Explicați mecanismul care este implicat în înec, continuă legistul, permițându-le stagiariilor din față să-și plimbe degetele pe suprafața plămânilor pe care-i ține în mâini.

Studentul cu coșuri pe gât răspunde:

— Când nasul și gura sunt sub apă, sau în orice alt lichid, începe o luptă pentru a putea respira din nou. Lupta slăbește în cele din urmă, pe măsură ce persoana obosește, și înecul începe imediat ce nu mai reușești să-ți ții respirația. Atunci lichidul e aspirat, de obicei însoțit de tuse severă și vomitat, din care rezultă pierderea cunoștinței, urmată de moarte în cursul câtorva minute.

— Nu există o formulă anume pentru înec, comentează legistul. De aceea este important să căutăm semne dacă decedatul era viu sau nu când a ajuns în apă, și să excludem orice alți factori fizici legați de asta. Deci, oameni buni, indicii privitoare la înec. Ce căutăm?

— O spumă albă în căile respiratorii, în gură și în nări ne-ar putea indica dacă decedatul trăia când s-a scufundat sub apă, spune Gâtul-cu-Coșuri cu mândrie.

— Păi, dragul meu stagiar, zice legistul gesticulând spre cadavru. Ai putea fi atât de amabil, încât să vii în față și să ne demonstrezi asta?

Stagiarul face un pas înainte și se apleacă spre cadavrul lui Rasmus, care zace cu pieptul deschis, găvanele goale ale ochilor și gura căscată. Pentru mine-i cam greu să mi-l închipui pe băiat în șort Liverpool, stând la un grătar cu mama și cu bunicii lui. „Nu-i el, e cu totul altceva”, îmi trece prin minte când Gâtul-cu-Coșuri își pune mâinile pe genunchi și-și înclină capul spre cadavru. Prima dată, i se uită în gură, înainte de a răsuci capul și gâtul în așa fel încât să aibă acces la nări.

— Pentru aceia dintre voi care citesc suportul de curs – începe legistul să explice, după ce privise stagiarul din fața lui, care petrecuse ceva timp demonstrând un număr impresionant de mișcări incomode cu capul, în tentativa de a privi pe căile respiratorii ale decedatului, iar coșurile de pe gât i se umflaseră până la punctul de spargere – este cât se poate de clar că acest exercițiu este o pierdere de vreme pentru toată lumea.

Descompunerea distruge spuma de pe căile respiratorii în scurtă vreme, înlocuind-o cu un fluid înțepător, roșu-marونی, plin de bule de gaz, un soi de pseudospumă, pe care bunul nostru prieten de față o inhalează în vreme ce se face de râs în fața întregii grupe.

Gât-cu-Coșuri își îndreaptă brusc spatele și se retrage rușinat înapoi, printre ceilalți studenți.

— Poți verifica dacă plămânii sunt plini de apă? sugerează alt stagiari.

Legistul dă din cap în semn că da.

— Însă lichidul din plămâni are aceeași consistență ca și cel rezultat din spre exemplu, edem pulmonar, după un atac de cord, supradoză sau contuzii la cap. Ce altceva?

— Corpuri străine în căile respiratorii, plămâni și stomac.

— Da, acestea ar indica înecul, însă apa s-ar răspândi prin esofag, trahee și principalele căi respiratorii și după moarte, și, în plus, alte cantități mai mici își vor găsi drumul prin esofag și stomac. Totuși, poate că nu și în alveolele pulmonare?

Se folosește de degetele mari pentru a apăsa plămânii pe care-i ține în mâini, de parcă vrea să-și facă loc prin țesut sau ceva ce se găsește mai adânc înăuntru.

— Iată, spune el în cele din urmă, puneți mâna aici.

Stagiarii din primul rând se apleacă înainte și-și plimbă degetele peste zona marcată de legist cu degetele sale mari pe fiecare plămân.

— Și ce sunt alveolele?

— Saci de aer în tuburile bronhiale care permit oxigenului să pătrundă în circuitul sanguin.

— Uneori îi poți deosebi de plămâni, dar în mod normal trebuie să examinezi un segment al plămânilor la microscop pentru a confirma descoperirea. Am propriile mele suspiciuni, spune el șiret, înainte de a da drumul plămânilor într-un lighean, împreună cu restul organelor din torace.

Legistul se întoarce spre Astrid, care ia notițe într-un carnețel.

— Mai ai ceva de adăugat?

Astrid clatină din cap și legistul o aprobă tot cu o mișcare a capului.

— Păi, atunci să mergem în zona stomacului.

Tehnicianul autopsier face inciziile necesare înainte de a ridica boțul tremurător de gel, care conține stomacul și intestinele, și a-l plasa pe bancul de lucru de lângă cadavru. O duhoare dulceagă, grețoasă, de sânge și excremente, amestecată cu mirosul de putreziciune, a mării și a algelor, îmi umple nările și-mi vine greu să respir, chiar și pe gură.

— Asta-i cea mai frapantă parte a autopsiei, spune legistul.

A scos o chiuretă și un recipient de capacitate pentru fluide și i le dă

tehnicianului, care imediat începe să scoată lichidul roșu-marونیu din cavitatea stomacului, punându-l în recipient, în vreme ce legistul se apropie de mormanul de intestine.

— Puțina apă din stomac poate arăta că decedatul a murit repede sau că era deja mort când a ajuns în apă.

Legistul ia un scalpel și separă stomacul de intestine, închizând cu clipsuri capetele tăiate. Apoi deschide stomacul făcând încă o incizie și golește conținutul în lighean. Stomacul e plin de un fluid verzui, arămiu, în care se găsesc și câteva moluște minuscule. Încă în viață, acestea se învârt prin lighean.

— Iată, dovada vorbește de la sine, spune, continuând să examineze organele de pe banchetă, manevrându-le cu aceeași precizie dedicată ca și pe cele din cavitatea toracică.

— Cum merge până acum?

— Bine, răspund stagiarii la unison, înainte ca legistul să facă un pas într-o parte și să se uite direct spre mine.

— Și ce-i cu tine? Taci ca peștele, în rândul din spate?

Arată spre mine cu un deget însângerat.

— Și tu ești bine?

Dau din cap drept răspuns.

— Vreo întrebare până acum?

Clatin din cap.

— Nu ți-e bine? Obosit? Mahmur? Ori ai și tu o zi de-aia?

— O zi de-aia.

— Ei bine, în linia noastră de activitate, nu putem să ne permitem să avem astfel de zile. Ele nu există. Ai înțeles?

Încuviințez din cap și legistul își îndreaptă atenția din nou spre întreaga grupă.

— Ne ocupăm de creier, apoi prânzul.

Face un gest spre tehnician, care-și clătește mâinile și mânușile galbene sub jetul robinetului. Apoi își pune ochelari de protecție, desprinde fierăstrăul electric de pe perete și se plasează la capătul mesei de autopsie.

— Țineți-vă la distanță cât taie, ne sfătuiește legistul, iar întregul grup se retrage câțiva pași în vreme ce tehnicianul își încearcă fierăstrăul.

Și Astrid face un pas înapoi și-și protejează cu mâna lentila aparatului de fotografiat. Tehnicianul autopsier pune fierăstrăul jos și face o incizie lungă în spatele capului, folosind un scalpel. Apucă scalpul și-l trage de pe craniu, tăind spre frunte spre a expune craniul. Apoi, lasă scalpul și pornește din nou fierăstrăul electric.

Zgomotul este ascuțit și pătrunzător, iar mirosul de ars îmi stăruie în nări.

Tehnicianul taie drept, precis, până ce străpunge craniul. Mă strâng de nas, pe când autopsierul taie fibrele nervoase care țin creierul la locul său, înainte de a-l ridica și-l pune pe banc înaintea sa.

Astrid își ia aparatul de fotografiat și se apropie pentru a face câteva fotografii. Legistul șterge scalpелul, curățându-l, și pune creierul în lung pe o scândură a banchetei.

— O lovitură în zona lobului occipital, spune, arătând cu vârful scalpелului la punctul de la ceafă unde adâncitura din craniu fusese identificată. Ce ne poate indica orice posibilă contralovitură de pe lobul frontal sau absența ei?

— În cazul unei căderi accidentale, vorbește Gâtul-cu-Coșuri, ieșind din spatele unui coleg stagiar, găsești deseori o contralovitură pe lobul frontal. Pe de altă parte, dacă decedatul stătea nemișcat, lobul ar rămâne neatins.

— Bine, deci sunteți incitați acum?

Legistul separă creierul în două părți la fel de groase și le pune în fața lui, cu părțile interioare orientate în sus. Îndreaptă vârful scalpелului către forma concavă de pe lobul frontal.

— Curat și sănătos, spune. Nici urmă de rană.

Fără niciun avertisment, legistul folosește scalpелul pentru a arăta în direcția mea.

— Tu, de colo, adormitul! Cum te cheamă?

— Aske, răspund supus, străduindu-mă să mă îndrept de spate și să respir normal prin masca chirurgicală.

— Bine, Aske. Până acum ce am învățat astăzi? Nu, reformulez: ce ai învățat *tu* astăzi? Spune-ne și nouă.

Îmi dreg glasul în vreme ce grupul de stagiaari adunați în jurul meu se îndepărtează de mine ca și cum sunt conștienți că scena se va termina printr-o umilință verbală.

— Că poliția avea dreptate. Este o moarte suspectă.

— Hopa! De ce spui asta?

Legistul așază scalpелul de-o parte și-și încrucișează brațele. Astrid își desprinde și ea privirile din carnetul de notițe și se uită curioasă la mine în mulțimea stagiariilor.

— De ce n-ar fi un accident la scufundare? O cădere și apoi înecul?

— Contuzia de la cap ne arată că stătea nemișcat. Asta exclude căderea, răspund, dregându-mi glasul, ca să pot respira mai ușor când vorbesc. Și ținând cont de circumstanțe și de faptul că este legat cu coliere autoblocante de antebratul unei femei...

— Vrei să spui că putem exclude posibilități ca accident de decompresie, edem pulmonar acut, pneumotorax și embolie respiratorie drept cauză a morții. Asta vrei să spui?

Încuviințez din cap, cu toate că nu înțeleg tot ce-a zis.

Legistul rămâne privindu-mă o bună bucată de vreme, fără a rosti nimic, până când, în cele din urmă, spune:

— Un raționament ciudat din partea unui student la medicină. Își flutură degetele prin aer. Păi, Aske. Își înclină capul într-o parte. Atunci, de fapt, am putea termina aici și s-o trimitem pe Astrid să-l aresteze pentru crimă pe bietul sinucigaș din secția renală, ce zici de asta?

— Mă îndoiesc c-o să ajute, șoptesc înainte de a fi întrerupt din nou.

— Se pare că Aske a văzut prea multe episoade din serialul CSI, în loc să citească suportul de curs. La fel ca mulți dintre voi, nu crede că este obligația noastră de a descoperi și documenta dovezile patologice cu care ne confruntăm înainte de a coase cadavrele și de a le duce înapoi la frigider. Problemă rezolvată. Legiști care soluționează misterele unor crime sunt văzuți doar la televizor, când mergem acasă și vrem să mâncăm popcorn, cu pisica sau alt animal de companie alături. Aici este o chestiune de rutine și proceduri. Carne și sânge. Cadavre de disecat. Darul morții pentru viață este cunoașterea, Aske. Cunoașterea, nu presupuneri vagi și insinuări fără temei.

În cele din urmă, încetează să se mai joace cu degetele și-și scoate mânușile, aruncându-le în coș, împreună cu masca medicală.

— Ei bine, băieți și fete, m-am săturat să vorbesc cu adormiți și imbecili lipsiți de șarm. Ne oprim pentru prânz. Histologia după pauză.

Se apleacă spre Astrid, care-și strânge aparatul de fotografiat, și mormăie șoptit:

— Dintr-un motiv necunoscut, întotdeauna am o pornire incredibilă de a mânca Toblerone după astfel de ședințe. La tine cum e?

Capitolul 48

Ies clătinându-mă din sala de autopsie și-mi scot hainele și ghetele odată ce ajung la vestiar. Deja sunt afară, în hol, înainte să sosească următorul student. În lift, îmi dau jos mânușile, plasa de păr, pantalonii și masca medicală, strângându-le într-un ghem pe care-l ascund într-un cărucior cu lenjerii de pat slinoase, de lângă liftul de marfă din afara secției renale.

Bătrânul de la fereastră nu mai e, cu toate că hainele sale sunt tot aici și patul nu e făcut. Mă întorc și mă îndrept spre baie, unde mă așez în fața oglinzii. Am fața pământie și ochii spălăciți, aproape fără viață. Părul arată ca un cuib amărât, construit de o pereche de păsări cărora nu le mai pasă de nimic, iar perii de pe bărbia mea ies afară prin pielea albă ca țepii de pe

spinarea peștilor de mare adâncime.

Încerc să zâmbesc, făcând un efort de a scoate la suprafață una dintre cele mai fundamentale expresii de emoție de care dispune o ființă umană în repertoriul său, însă nu se întâmplă nimic. Mușchii faciali nu se încordează ca să execute comanda. Mă șochează că privesc o mască mortuară. Mulajul unei fețe. Un memento al cuiva din trecut, ceva ce trebuie să duc cu mine oriunde aș merge.

Iau un aparat de ras de unică folosință de pe raftul de lângă chiuvetă și încep să mă bărbieresc, tăind prima dată, cu minuțiozitate, toți perii de pe orice cută și cicatrice ale obrazului afectat, apoi ale celuiilalt. Odată ce am terminat, mă dezbrac și intru sub duș.

Apa-i rece. Stau sub jet și închid ochii pe când îmi săpunesc trupul, fața și chiar părul, într-o încercare de a scăpa de damful puternic și înecător al sălii de autopsie.

În vreme ce fac asta, îl pot vedea pe Rasmus Moritzen cu ochii minții. Nu cadavrul lipsit de creier și măruntaie pe care-l privisem pe masa de metal, în sala de autopsie, ci combinația dintre cel văzut în fotografia lui Arne Villmyr și Anniken Moritzen și trupul lipsit de viață de pe podea, lângă mine, la bordul elicopterului de salvare. Rasmus Moritzen a fost ucis. Rasmus Moritzen este legat, ba nu, atașat cu coliere autoblocante de femeia pe care am găsit-o la far. Bjørkang și sergentul sunt încă dați dispăruți, iar poliția crede că au venit la far, de fapt. Asta înseamnă că oricine o cunoștea sau a avut vreo legătură cu femeia găsită de mine pe mare, e ori mort, ori dispărut.

Când am terminat, mă duc din nou la oglindă și trasez cu degetul arătător un cerc. Pe urmă îi fac ochi, nas și o linie drept gură și mă aplec aproape de el.

— În afară de mine, spun feței din oglindă, care îmi zâmbește absentă.

Pe margine, se formează mici picături de la aburi.

— Și de tine.

Un făptaș. Gunnar Ore și criminaliștii aveau dreptate măcar în această privință. Există un făptaș. Oricine a ieșit din mare și a luat cadavrul este probabil persoana care l-a ucis pe Rasmus.

Mă aplec și mai aproape. Picăturile de apă de pe oglindă sunt atât de mari, încât încep să șiroiască pe sticlă și peste ochi, nas și gura feței-cerc, de parcă sunt lacrimi.

— De-asta ai dus-o pe femeia fără față jos, la discotecă, fiindcă știai că nu voi pleca niciodată viu de acolo? Întreb chipul care dispare rapid înaintea mea. E vorba de vreun joc? Informare și manipulare? Despre asta-i vorba?

Stau înaintea oglinzii până când sistemul de ventilație a absorbit întreaga umezeală din baie, iar sticla este din nou uscată ca iasca.

— Bine atunci, adaug fără a-mi desprinde privirile de pe oglindă. Atunci să-l jucăm.

Mă răsucesc pe călcâie și ies din baie.

Capitolul 49

Mă îndrept spre capătul patului, unde încă atârnă haina bătrânului și scotocesc prin buzunare până îi găsesc telefonul. Odată ce mă întorc la patul meu, tastez numărul lui Ulf.

— Salut, Ulf, eu sunt. Pacientul tău preferat.

— Ești conștient cât de mult rahat am...

— Cum merg treburile prin Stavanger? Întreb, intrând într-o furtună de acuzații și insulte iminente.

— Ce-ar fi să iei un băț și să ți-l îndeși... Vocea lui, de obicei cu tonuri atât de terapeutice, cu sugestii ale unui accent de Bergen, turuie în viteză maximă: ... direct în cur, prostănac nenorocit! Ruth face spume la gură de furie pentru că m-am lăsat convins să te iau sub aripa mea și...

— Cine-i Ruth?

Uli se oprește o clipă din tirada sa înainte de a răspunde pe un ton vag mai potolit:

— Ruth, partenera mea, locuim împreună, pentru numele lui Dumnezeu. E o colegă pe care am întâlnit-o acum ceva timp la o conferință la Drammen.

— Credeam că o cheamă Solveig.

— Nu, spune Ulf bolborosind. Solveig s-a mutat în aceeași zi în care ai plecat tu spre nord. A luat-o pe Frida cu ea și s-au dus acasă, în Bergen.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu-i nimic de făcut, nimic altceva de zis. Astfel de lucruri se întâmplă. Chiar și psihiatrilor.

Își umple plămânii cu fum de țigară.

— Așadar, ce se întâmplă, Thorkild Aske? Ai putea, te rog, să-mi spui și mie? Ce Dumnezeu ai făcut?

— Cum adică?

— Ascultă...

Din nou, Ulf este pe cale să explodeze, însă în loc de asta, își lasă mândria la o parte, inspiră adânc și spune:

— Acum câteva minute am încheiat o discuție cu un anume doctor Weidemann de la secția renală a Spitalului Universitar din Tromsø, care voia să știe ceva despre un pacient pe care l-au primit la urgențe noaptea trecută.

Însuși bătrânul meu Thorkild Aske, despre care se presupune că s-ar fi aruncat de bunăvoie în mare în timp ce era îmbibat de medicamente. Medicamentele mele!

— Tehnic vorbind, medicamentele erau ale mele, îl corectez. În afară de asta, tentativa mea de înec nu s-a soldat cu nimic.

— Poftim? Ce? S-o ia dracu' de treabă...

De data asta, Ulf este incapabil să-și mai controleze furia. După un discurs atotcuprinzător, asurzitor, în care mă amenință cu de toate, de la acuzații de crimă cu premeditare, la tratament psihiatric forțat, într-un regim strict de genul ucide-sau-vindecă pe baza Paracetamolului și Truxalului, în cele din urmă își mai ostoiește nervii și este dispus să discute din nou.

— Ei bine, spune el, acompaniat de și mai multe pufnituri, ce se întâmplă?

— L-am găsit pe Rasmus în mare. A fost ucis.

— Ucis?

— Potrivit autopsiei, a suferit o rană la cap, provocată de o lovitură, și a murit prin înec. A fost legat cu coliere autoblocante de antebrațul unei femei și cred că e aceeași femeie pe care am găsit-o la far.

— Autopsie? Antebrațul unei femei? Dar ce dracu'...

Ulf se oprește să inspire adânc.

— Bine, bine, bine, intonează el între răsuflări. Putem vorbi despre asta mai târziu. Așadar, spune-mi. Ce se întâmplă acum cu tine?

— Tocmai mi s-a făcut o clismă.

— Minunat, minunat, murmură Ulf neatent pe când își aprinde încă o țigară.

— Ulf, încep să explic, nu m-am gândit la cum va...

— Bine, nu acum. O să discutăm când ajungi acasă. Pentru că vii acasă, nu-i așa?

— Nu încă.

— Poftim? Trebuie să te întorci la Stavanger imediat. Situația a scăpat complet de sub control și n-ai nicio treabă să te lași prins într-un caz de crimă. Am s-o sun chiar acum pe Anniken și-am să-i spun că lucrurile au ajuns deja prea departe și că nu mai poți s-o ajuți în niciun fel. Așa că poți să vii acasă chiar azi.

— Nu merge așa, îl contrazic imediat. Am un interogatoriu la poliție mâine, de care nu pot să scap.

— Interogatoriu la poliție?

Ulf coboară tonul vocii cu o octavă.

— Dar de ce?

— În timpul investigației la fața locului, la far, au găsit sângele unuia dintre polițiștii dispăruți. Se presupune că au mai găsit și alte urme, care pot

fi legate direct de unul dintre polițiști.

— Și ce legătură au astea cu tine?

— Probele îi conectează pe Bjørkang și pe sergent cu locurile pe unde am umblat eu în seara când am ajuns la far.

— Și?

— N-ai auzit ce-am spus? Doi polițiști sunt dați dispăruți, după ce s-au dus la far ca să-l întâlnească pe fostul polițist instabil mintal, suicidal, cu leziuni cerebrale, proaspăt eliberat din închisoare.

— La dracu'!

— Și de data asta vor ieși toate la iveală, continui. Frei, tot căcatul, indiferent dacă sunt vinovat sau nu. Ezit scurt, înainte de a continua: A fost acolo din nou, ultima oară când m-am dus la far. Nu Frei, ci femeia fără față. Era acolo, în discotecă. Cel puțin, așa cred, că era acolo, de-asta trebuie să mă întorc. Trebuie să mă conving singur și să aflu unde este linia despărțitoare. Linia dintre fantezie și realitate, înainte de a intra în acea încăpere. Înaintea interogatoriului.

— Acum înțeleg, zice Ulf, turtind mukul țigării pe când expiră, nemulțumit. Pot să fac ceva ca să te ajut?

— Da, scoate-mă de aici.

Ulf își drege glasul.

— Bine. Unde ești?

— La secția renală. Nu-mi spune nimeni când mă externează.

— Bine, bine, îngână el un soi de mantra pentru eliberarea de stres. Dacă te consideră suicidal, psihotic, ori vād vreun semn de boală mintală gravă, vor folosi un ordin de internare forțată pentru a te băga într-o secție pentru cei cu boli psihice serioase, ca să te țină sub observație.

— Și cât timp ar trebui să stau acolo?

— Până la zece zile, răspunde Ulf.

— N-am timp pentru așa ceva.

— Mă tem că n-ai de ales.

— Ajută-mă, Ulf, mă milogesc de el pe când aud zgomot de pași pe coridor, care se îndreaptă direct spre camera mea. Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu.

— E prea târziu, oftează Ulf. De data asta te-ai încurcat prea mult în sistem ca să te mai pot ajuta. Acceptă cele zece zile, Thorkild, cred că ai nevoie de ele ținând cont de toate prin câte-ai trecut. Poate reușesc să fac ceva să mai scurtez din timp. E posibil dacă tu doar...

— Deja s-a dus timpul, șoptesc când ușa se deschide și un doctor își bagă capul înăuntru.

— Thorkild! îl aud pe Ulf strigând tocmai când mă pregătesc să închid

mobilul.

- Da? pun eu telefonul din nou la ureche. Ce s-a-ntâmplat?
- Nu te prosti acum.
- Să mă prostesc?

Capitolul 50

— Te-ai întors, remarcă doctorul intrând în salon.

Are o ceașcă de cafea într-o mână și un plic maro în cealaltă, pe care îl ține ridicat la bărbie, de parcă intenționează să-l folosească drept evantai. Cu părul cărunț, cam de vârsta mea, vorbește un dialect est-norvegian.

— Cum adică?

— Am fost aici acum o clipă.

— Eram la toaletă, răspund. Probleme cu stomacul.

Doctorul privește cu un aer superior, în timp ce încerc să-mi mobilizez întreaga mimică facială pentru a-i da un aer jenant și credibil în același timp. Mirosul din sala de autopsie încă zăbovește prin cameră, de parcă-i deja impregnat în așternuturi și pereți.

— Unde-ți sunt hainele?

— Mi le-au tăiat jos, în camera de la primiri urgențe, și sunt într-o pungă pe aici, pe undeva.

— Ai pe cineva care ți-ar putea aduce un schimb de haine?

— Nu.

Doctorul își coboară privirea spre pantofi.

— Bine, zice el după o pauză. Am să văd dacă putem pregăti ceva pentru tine de la secția cu obiecte pierdute.

Se așază pe scaunul de lângă pat.

— Cum te simți astăzi?

— Bătrân, răspund laconic.

— Sunt doctorul Weidemann.

Îmi întinde o mână musculoasă, bronzată, cu niște unghii perfecte.

— Thorkild Aske, răspund, lăsându-mă înapoi pe pat.

Îmi simt trupul dintr-odată greu, parcă vlăguit și stors de energie.

— Așadar, continui eu acum că politețurile s-au terminat. Așadar, sunt vindecat? A mers repede.

— Ei bine, spune dr. Weidemann cu un oftat, am decis să te transferăm la o unitate psihiatrică la Åsgård, pentru observație, cu intenția de a...

— Nu, mulțumesc, răspund eu, și zâmbesc pe cât de larg îmi permit

mușchii faciali. Am intrat aici pur și simplu ca să văd în ce condiții era starea mea. Acum trebuie să-mi văd de ale mele.

— Noi avem legea de partea noastră.

— Ce lege?

— Mă refer la paragraful 3.2 din legea îngrijirii sănătății mintale, care decreteează internarea obligatorie pentru observație timp de cel mult zece zile.

— De ce?

Îmi aruncă o privire resemnată și de-abia acum observ că ochii îi sunt injectați.

— Ținând cont de ce s-a-ntâmplat, ne temem că ai putea fi un pericol pentru tine însuși.

— Chiar așa?

— Uite.

Îmi dă plicul și-l cântăresc în palmă, ațintindu-mi ochii spre omul de lângă mine, care se chircește atât de mult în scaun, încât pare c-o să se rupă în două.

— Pot să citesc?

— Ăăă, da, da, bineînțeles. Înăuntru, vei găsi și o menționare a paragrafului legal despre internarea obligatorie într-o unitate medicală pentru cazuri psihiatrice grave, unde poți găsi autoritatea legală.

Afară se întunecă. Aud vântul fluierând prin găurile ramei ferestrei, tocmai când surprind cu privirea doi bărbați care au apărut în pragul ușii. Unul este tânăr, cu părul scurt, iar celălalt, mai vârstnic, cu o frizură îngrozitoare. Amândoi par să aibă abonamente pe viață la un club de haltere și doctorate în confruntări fizice.

— Ei cine sunt?

— Sunt aici ca să ajute.

— Pe tine?

Weidemann clatină din cap.

— În caz că ai tu nevoie.

— Să ajute cu ce?

— Cu orice.

— Și când plec?

— Acum, sau imediat ce te simți suficient de întremat să te deplasezi.

— Pot să refuz?

— Da.

— Bine, atunci refuz.

— Dar...

Weidemann ridică din nou mâna, ca pe un steag alb înălțat între noi.

- Dar... repetă cu o hotărâre reînnoită. Atunci poliția te va duce de aici.
- Minunat. Atunci am să plec pe picioarele mele.
- Cu taxiul ori cu ambulanța? Jørn și Jørgen, aici de față, te vor însoți.
- N-am niciun ban.
- O să aranjăm noi lucrurile.
- Îmi deschid mâinile, consternat.
- Nu pare deloc că aş avea de ales.
- Bine, atunci.

Dr. Weidemann se ridică de pe scaun și-și târșăie pașii spre ușă, timp în care cei doi asistenți intră în cameră și se așază zâmbind înaintea mea. Nu sunt zâmbetele calde, amabile, ale unui cunoscut, ci mai degrabă, două invitații reci, de genul: „Chiar și acum, stăm umăr la umăr cu tine, un fost polițai fără pantaloni, care nu are nimic de pierdut, și noi zâmbim”.

Îmi apropii reverențios mâinile deasupra plicului maroniu și le întorc zâmbetele. Acționez pe cât pot de prietenos ținând cont de circumstanțe.

- Tu! strig după dr. Weidemann, pe când se îndreaptă spre ușă.
- Da?

Se oprește și se întoarce pe călcâie.

- Îmi poți acorda jumătate de oră?

Punând mâna ușor pe stomac, scot o grimasă.

- Nu mi se pare că am terminat treaba la toaletă după irigarea colonului.

— Desigur, răspunde. Între timp, am să văd dacă pot găsi niște haine curate pentru tine.

Cei doi bărbați se duc imediat lângă ușă, în timp ce mă ridic din pat și șontâcăi gheboșat pe linoleum, apoi intru în baie, unde închid ușa în urma mea și dau drumul robinetului la debit maxim.

Mă așez pe toaletă și scot mobilul bătrânului, pe care-l ținusem ascuns în palmă. Sosise vremea să-mi asum responsabilitatea și să dovedesc ceva inițiativă personală, așa cum obișnuia să spună Gunnar Ore când echipa noastră de fotbal era zdrobită de cea a firmei juridice de vizavi de noi.

— Thorkild? icnește Liz cu răsuflarea tăiată, când îmi aude glasul. O, Doamne... am fost atât de speriată...

— Mai târziu, surioară, șoptesc în telefon pe cât de încet pot. Am nevoie de ajutorul tău. Acum, chiar acum!

Capitolul 51

Secția de obiecte pierdute a spitalului este fie cel mai deplorabil loc unde

ar putea intra cineva, fie dr. Weidemann are un umor medical absolut abject pe care nu-l pot înțelege.

Sunt îmbrăcat într-o pereche strâmtă de pantaloni Spandex, pentru jogging, de care vezi pe dependenții de droguri, rockerii metalști și adolescenții din blocul răsăritean. În sus port un pulover gros, alb-gri, de lână, cu guler pe gât, din cauza căruia mă mănâncă pielea încontinuu, și care abia dacă ajunge la talia pantalonilor de jogging, așa că atunci când mă întind cât sunt de înalt, sunt dezgolit de la părul pubian și până la buric.

În picioare am o pereche de teniși decolorați și purtați intens, demodați oricum i-ai lua. Propriile mele haine forfecate și ude mi-au fost înmânate într-o pungă galbenă, din plastic, de la un supermarket Prix. Mă simt ca un fotomodel ambulant, dintr-o obscură campanie antidrog din nordul Norvegiei, în vreme ce merg împreună cu paznicii mei surâzători, Jørn și Jørgen, de-a lungul coridorului secției renale, spre lift. Planul este să mă escorteze până la intrarea principală și apoi cu taxiul la Åsgård, secția de psihiatrie a Spitalului Universitar din Tromsø, localizată pe partea vestică a insulei Tromsøya.

Se pare că tovarășii mei de călătorie, Jørn și Jørgen, sunt încântați de tăcerea stânenitoare dintre noi, din lift: niciun schimb de priviri, de cuvinte, doar zâmbete reci, ca și cum participă la un concurs unde cine vorbește primul sau arată alte semne de comportament omenesc a pierdut.

— Hei, tu! Mă aplec spre Jørn sau Jørgen aflat în dreapta mea. Nu-mi răspunde, dar se uită spre mine ca și cum se așteaptă să continui. Știi ce-i roșu și face bulă bulă? Întreb cu glas scăzut, fără a-mi lua ochii de la ușa liftului din fața noastră. Liftul se oprește și ușile se deschid, dar nu intră nimeni. Nu? insist eu.

Ușa se închide și liftul își continuă coborârea.

— Păi, atunci nu mă lăsa să te țin în suspans mai mult decât ar fi necesar. De fapt este... întârzii încă puțin, înainte de a continua: Ultima șansă. Mai ai o șansă să ghicești despre ce-i vorba.

Jørn sau Jørgen din dreapta mea tot nu răspunde, iar Jørn sau Jørgen din stânga nici nu clipește, ci se concentrează intens asupra posturii lui de statuie în timp ce ascultă.

— Bine, iată atunci... o bulă roșie! exclam, înghiontindu-l în umăr în timp ce râd în hohote și bat din palme pe plasticul moale al plasei.

Liftul se oprește din nou și Jørn și Jørgen îmi fac semn că am ajuns la etajul la care trebuie și că ar fi cazul să mă pun în mișcare. Înaintăm într-o secție luminoasă și ne deplasăm pe un coridor lat, spre un spațiu uriaș, care, din câte-mi dau seama, este zona de ieșire, deși nu văd niciun fel de ieșire prin mulțimea de oameni.

— Și tu? Înghiontesc umărul celui-lalt Jørn sau Jørgen din stânga mea. Tu știi ce-i roșu și spune bulă bulă?

Nu răspunde nici el, ci înaintează decis printre pacienții în scaune cu roțile, adolescente însărcinate, pacienți cu plasturi și bandaje și rudele lor.

— Ei, știi? zic eu, dând din cap pe când trec de doi bărbați cu o scară, care schimbă un tub fluorescent din tavan. Tocmai ți-am spus, știi ce zic. Însă nu-i răspunsul corect. De-aia e atât de amuzant. Nu e o bulă roșie. Nu de data asta. Este o coacăză cu motor exterior! Te-ai prins? Se schimbă de fiecare dată. Așa că nu poți câștiga. Îl împung din nou în umăr. Pur și simplu nu poți câștiga.

— Hei, șoptește Jørn sau Jørgen din dreapta mea. Ce-ar fi să ne calmăm puțin acum, da? Bine?

Dincolo de scară și de cei care schimbă tubul fluorescent, văd un șir de scaune roșii și, mai departe, un separator de cameră de jumătate de metru înălțime, cu plante din plastic și pietricele din lut. Dincolo de plantele din plastic, se întinde o zonă spațioasă, închisă, unde pacienții și rudele sunt adunați în jurul unor mese, unii citind ziare, în vreme ce alții mănâncă sau sporovăiesc la telefoanele lor mobile.

— Da, bine, sigur, răspund. N-am vrut altceva decât să arăt cum aceeași glumă...

— Da, ne-am prins. Jørn ori Jørgen din stânga mea ridică puțin glasul. Nu poți câștiga pentru că se schimbă de fiecare dată.

— Exact, spun râzând și-l împung din nou în umăr, atingându-l ușurel, ca o pană. Nu poți câștiga. Indiferent de câte ori ai încerca.

Mă aplec spre el încă o dată, ca pentru a-i mai da un mic ghionț nevinovat, însă în loc de asta, îl împing în umăr cu întreaga mea greutate și-l arunc în scaunele ocupate de pacienți și de rudele acestora, astfel încât se împiedică peste separatorul de cameră, cu plante din plastic și pietricele de lut și aterizează în mijlocul meselor de pe partea cealaltă. Apoi lovesc cu plasa galbenă, plină de haine forfecate și ude, chiar în nasul lui Jørn ori Jørgen, cel din dreapta mea de data asta, pierzând contactul cu umărul meu când face un pas într-o parte și se ciocnește de scara pe care tocmai începuse să urce unul dintre cei doi muncitori, care ține în mână un tub fluorescent de rezervă. Ca atare, omul scapă tubul când se apucă de scară și acesta se sparge de podea.

Cât despre mine, o iau la goană.

Fac la stânga, dincolo de zona cu scaune, și o zbughesc după un grup de oameni în haine de stradă, chiar lângă intrarea într-o farmacie – ei se îndreaptă spre un coridor în pantă, care pare să ducă afară. Din nefericire, presupunerea mea se dovedește a fi greșită, iar coridorul duce, pur și

simplic, spre altul, mai îngust.

Mă întorc brusc, pregătindu-mă să mă retrag, când mai tânărul Jørn ori Jørgen mă izbește brusc dintr-o parte, așa că amândoi cădem pe podea și ne rostogolim până la o cutie din carton, plină cu lucruri din oferta specială, expuse lângă intrarea în farmacie.

Brațele mi se zbat într-un efort de a-mi recăștiga echilibrul și arunc o sticlă de cremă de plajă, al cărei preț fusese redus la jumătate, direct în fața mai tânărului Jørn ori Jørgen, nimerindu-l direct în bot, tocmai când se pregătise să se repeadă la mine. Sar în picioare din nou și o șterg spre pupitrul biroului de informații, unde zăresc un indicator mare și o săgeată care arată drumul spre ieșire.

Dintr-odată, îl văd pe Jørn ori Jørgen cel vârstnic stând chiar între mine și stâlp. Ieșirea se află în spatele lui. Își ține mâinile la nivelul șoldului, pufnind ca un taur ușor de ațâțat, pe când mă privește furios. Vederea lui mă face să încetinesc, amintindu-mi de o scenă de duel dintr-un vechi film western, în care locuitorii, în acest caz amestecul minunat de pacienți veterani și bolnavi de cancer disperați să iasă la o țigară, fug nedumeriți în toate direcțiile, până ce nu mai rămân acolo, pe strada colbuită, decât cei doi protagoniști ai duelului. Problema este că niciunul dintre noi nu are armă și niciunul dintre noi nu-i dispus să înșface un cadru mobil de la vreunul dintre gură-cască din mulțime, sau vreun tub de unguent pentru negi de la farmacie.

Câștig viteză, dar nu spre taurul în așteptare din fața mea, ci cotesc spre dreapta, prin grupul de oameni așezați la mese, și înapoi pe coridorul din care am venit. Pot vedea cu coada ochiului că celălalt Jørn ori Jørgen, cel bătrân, gonește prin mulțime ca să-mi taie calea.

Mă reped dincolo de separatorul de cameră și țâșnesc spre lifturi în speranța disperată că vreunul dintre ele este deschis și disponibil ca să mă scoată de aici. Mă răsucesc o clipă pe călcâie și văd că ambii Jørn și Jørgen se află la numai câțiva metri în spatele meu. Nu voi reuși niciodată să închid ușile în fața lor, înainte să mă prindă din urmă. Împing și deschid ușa de sticlă de lângă lift, apoi o trântesc și o țin închisă o clipă, în timp ce plămâni îi fluieră și transpirația-mi curge de pe față.

De partea cealaltă a sticlei, Jørn și Jørgen se împing în ușă, gâfâind și pufnind fără oprire. În spatele meu, zumzetul unui grup de oameni adunați în jurul unui ghișeu se oprește brusc.

— Pot să vă ajut? întreabă o tânără femeie în alb, care se apleacă peste teighea.

Nu am nici suflu și nici vreme să răspund. În loc de asta, dau drumul ușii și o zbughesc de-a lungul peretelui de fronton, tocmai când se deschide ușa

de sticlă din spatele meu.

Disperat, împing ușa identică de la celălalt capăt al peretelui și sunt înapoi pe coridor, de data asta de cealaltă parte a lifturilor. Trec, din nou, de prima ușă de sticlă, pe când mai tânărul Jørn ori Jørgen o deschide. Cotesc brusc și mă îndepărtez de el exact când se repede la mine și-i simt vârful degetelor alunecând de-a lungul pantalonilor mei Spandex mulați, dar nu reușește să mă înșface. Poate că de-asta articolul ăsta de îmbrăcăminte este atât de popular printre rockerii heavy-metal, drogați și tineretul din țările estice: e ca și cum încerci să prinzi un cârnat de un metru nouăzeci și cinci lungime, aflat în mișcare.

— Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! găfâie Jørn ori Jørgen, cel bătrân, în spatele meu, în vreme ce strâng mai tare plasa galbenă și o șterg din nou spre ieșire.

Aerul rece mă izbește direct în față, ca o lovitură de lopată, trecând prin puloverul de lână fără a mă face să-mi reduc viteza. Taxiurile sunt parcate pe dreapta mea, trei în șir, de-a lungul bordurii. În depărtare, aud un vuiet de echipament greu dinspre zona închisă și restricționată de dincolo de intrare, unde se construiește un fel de aripă nouă.

Și atunci dau cu ochii de mașină.

Scuip, încercând să scap de gustul de sânge din gură. Diafragma mi-a luat foc, la fel și obrazii, totuși nu-mi permit niciun răgaz, fiindcă-n momentul următor o ușă se trânteste în urma mea și nici măcar nu trebuie să mă întorc ca să știu că-i am pe urme pe cei doi asistenți, după ce se hotărâseră să le arate spectatorilor unele dintre abilitățile lor în materie de sporturi publice, cum ar fi piedicile, prinderea capului adversarului, gătuirea și ruperea brațelor.

— Așteaptă, fir-ar al dracului! țipă amândoi în cor, pe când eu depășesc taxiurile spre vechiul Ford Mondeo parcat înaintea lor, cu motorul pornit.

— Pleacă, Liz! strig, în vreme ce aproape smulg portiera deschizând-o în partea pasagerului și sar înăuntru.

— Pot... poftim? scâncește sora mea, holbându-se nervoasă la mine.

Fața ei albă are un strat gros de broboane de transpirație împodobindu-i fruntea și perișorii de pe buza superioară, de parcă ea alergase ca să scape cu viață.

— Demarează, în mă-sa de treabă! repet și trântesc portiera închizând-o în același moment când Liz apasă pedala accelerației.

Capitolul 52

Mașina se repede prin tunelul Tromsøysund, care ne duce din Breivika, pe insula Tromsøya, peste Tomasjorda, pe continent.

— Mi-a fost atât de teamă pentru tine, se lamentează Liz, strângând volanul cu disperare.

Stă atât de aplecată în scaun, încât respirația ei aburește parbrizul.

— Aproape că nici n-am dormit de când am vorbit ultima dată. Am crezut că ai...

— Nu te mai gânde la asta, surioară.

Se întoarce spre mine.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ochii ei îmi măsoară ținuta înfiorătoare.

— De ce ești îmbrăcat atât de ciudat?

— Am căzut în mare, răspund, apoi îmi pescuiesc mobilul din punga de plastic, plină de haine, și-l conectez de încărcătorul agățat de bricheta de bord. Hainele mele au fost tăiate în bucăți la secția de Accidente și Urgențe.

— D... dar...

— Tu doar condu.

Liz își dezvăluie dinții strâmbi și îngălbeniți și gingiile cu aspect nesănătos.

— Nu pricep...

— Nu-i cine știe ce de priceput, Liz. Lucrurile astea se întâmplă mereu. Nu-i așa? Lucruri despre care nu vrem întotdeauna să discutăm.

Liz se îmbufnează imediat și nu mai pune întrebări. A învățat să recunoască momentele când e mai bine să-și țină gura. Instinctul ei servil, de supraviețuire, temeinic zdruncinat funcționează pe pilot automat în astfel de situații, asta mulțumită multor lecții de violență pe care i le-a dat în decursul anilor jegul de bărbatu-său.

— De ce trebuie să ne grăbim? Întreabă docilă când, în cele din urmă, îndrăznește să deschidă din nou gura. Ai necazuri?

— Nu, răspund, trăgându-mi răsuflarea. Pur și simplu n-am timp să merg acolo unde vor ei să merg.

— Îmi amintesc de tata.

Liz afișează un zâmbet odată ce-am ieșit de cealaltă parte a tunelului submarin.

— Când l-au adus acasă... pe atunci eram mici.

— Ce vrei să spui?

— După ce-a fost la Kleppspitalin, spitalul de psihiatrie. S-a întâmplat cu

câțiva ani înainte să se despartă de mama. Erai atât de mic pe atunci... probabil, nici nu-ți amintești.

— Nu, răspund morocănos.

Încă sunt buimac și stors după toată alergătura asta: trupul îmi tremură și tânjește după odihnă, hrană și medicație pentru înlăturarea anxietății.

— Ești sigur? chicotește ea. Nu-ți amintești cum...

— N-ai auzit ce-am zis? mă răstesc la ea într-o răbufnire turbată de furie, care face ca spasmele să-mi explodeze pe față. Am spus că nu-mi amintesc!

— Nu, nu, nu! se vaită Liz. Nu-ți amintești, am înțeles, nu-ți amintești.

Izbucnirea o face să tragă de volan și mașina derapează dintr-o parte într-alta înainte ca ea să restabilească controlul și să-și vină în fire.

— Iartă-mă, Thorkild. Iartă-mă.

Strânge volanul mai tare și se apropie și mai mult de parbriz, ca și cum vrea să demonstreze că de acum chiar o controlează și să ne demonstreze, mie și întregii lumi, că și Elizabeth poate să conducă mașina și nu doar să facă prăjituri și să se autocompătimească.

Îmi amintesc bine când au venit acasă cu tata, după ce plecase să-și revină psihic, în urma unor episoade grele acasă, cu noi. Îl puneau pe un scaun la masa din bucătărie, unde stătea ore în șir, doar privind în gol ploaia sau marea. Parcă tocmai se întorsese de pe o altă planetă și avea nevoie de timp să se acomodeze. În cele din urmă, m-am resemnat cu faptul că avea un soi de schijă în interiorul său, care-l făcea să putrezească spre exterior, corodând tot ceea ce ar fi putut fi și înlocuindu-l cu o creatură pământie, care mergea de colo colo bocind pentru Islanda, pentru câteva palme de mușchi de copaci, ori vreun gândac de râu dintr-un pustiu pietros de sub cine știe ce vulcan.

— Unde mergem? întreabă Liz odată ce s-a calmat în sfârșit.

— Trebuie să mă întorc la Skjellvik din nou, să sortez câteva lucruri și să iau mașina închiriată înainte de a pleca pentru interogatoriul de mâine.

— Interogatoriu? Încă unul?

— Gunnar Ore este în oraș.

— Gunnar? Ce face aici?

— Încă nu știu precis, răspund solemn în timp ce Liz își trece vârful limbii peste buzele ei uscate.

Cerul este aproape senin, aerul e mai rece și peste micile băltoace răspândite pe asfalt s-au așternut pojghițe de gheață. Îmi verific mobilul și observ că acum are destulă baterie să poată fi folosit, așa că și o sun pe Anniken Moritzen.

— Unde ești? întreabă.

— Sunt încă în nord.

— Vor să venim și noi acolo, să-l vedem. Ajung mâine. Ezită puțin înainte de a continua: Ai putea să ne întâlnim, când va trebui să intru acolo și... să-l văd?

Îmi privesc conturul feței în geamul lateral. Mâna-mi atinge instinctiv creștăturile de pe față, iar vârfurile degetelor trasează liniile și cicatricile până când găsesc punctele de presiune. Îmi apăs țesuturile afectate de pe obraz.

— Ce s-a întâmplat, Thorkild? se interesează Anniken când nu izbutesc să răspund.

— Rasmus a fost ucis, șoptesc.

— Pot... poftim?

— N-a murit într-un accident, Anniken. Cineva l-a ucis.

— Eu... începe ea să vorbească, dar se oprește, înghițindu-și cuvintele și amuțește.

Liz îmi aruncă pe furiș o privire îngrijorată, de pe locul ei de la volan, fără să spună nici ea nimic.

Slăbesc presiunea vârfului degetului pe obrazul meu pe când privirea-mi cutreieră peisajul și largul mării dincolo de care se află ancorată o barcă din plastic, legănându-se neîncetat la parâmele ce o leagă de țărm.

— Nu s-ar putea să se fi întâlnit cu cineva acolo... o femeie?

— Deja am răspuns la întrebarea asta.

— Știu, continui. Dar ți-ar fi spus dacă s-ar fi întâlnit cu cineva?

— Rasmus nu avea nicio prietenă, răspunde Anniken Moritzen. Dacă ar fi avut, n-ar fi fost o *ea*. Era gay. La fel ca tatăl lui.

— Deci n-o cunoștea, comentez.

— Poftim?

— Încerc să fac niște legături. Să văd cum se potrivesc piesele.

Cu mâna liberă îmi frec cicatricile de pe obraz. Durerea din abdomen mi se înrăutățește.

— Rasmus lua droguri? Întreb strângând din dinți.

— Poftim?

— Ar fi putut fi implicat în chestii ilegale?

— Oprește-te! O aud cum se chinuiește să se stăpânească. Vreau să nu mai vorbești, spune înainte ca vocea să-i piară în întregime. Tot ce mai pot desluși este un șuvoi continuu de inspirații și expirații înăbușite. Nu poți să vii acolo? imploră ea. Să fii acolo când ajung eu?

— Bine, răspund, respirând zgomotos. Sună-mă când aterizezi. Apropo, vine și Arne cu tine?

— Nu.

— Știe?

- Da, știe.
- A spus ceva despre...
- Nu. Nu vrea să discute cu tine. Nu încă.
- În regulă, Anniken, am să te aștept acolo până vii.
- La revedere, Thorkild.

* * *

— Doamne! spune Liz în șoaptă după ce am închis.

Tăcuse mîlc în timpul convorbirii telefonice.

— În ce Dumnezeu te-ai băgat?

Îmi las scaunul pe spate cât pot de mult și-mi întorc fața către mare.

— La interogatoriul de mâine după-masă, Ore, polițiștii locali și interogatorul-șef de la Kripos îmi vor spune c-au găsit dovada că Bjørkang și sergentul său au venit la far în noaptea în care am fost și eu acolo. Îmi țin respirația, privind vîrfurile copacilor de-afară, până când în cele din urmă expir din nou și continui: Au de gând să-mi prezinte un scenariu în care fostul polițist dependent de pastile comite o crimă înainte ca, finalmente, plin de remușcări și ură de sine, să aleagă să sară în mare atunci când este încolțit. Apoi îmi vor spune să ofer și versiunea mea. Au de gând să șadă acolo, tăcuți ca peștii, cât le zic eu despre femeia pe care am găsit-o în mare, despre bărbatul care a ieșit pe țarm și a furat-o, despre petrecerea de la discotecă, despre toate. La sfârșit, îmi vor spune că nu mă cred și-mi vor cere, cu sinceritate, să le spun povestea adevărată. Adevărul.

— De unde știi?

— Pentru că, Liz, asta aș fi făcut și eu, îi răspund întorcându-mă cu fața spre ea. Cu descoperirile de la locul faptei și propria mea explicație, care și mie mi se pare greu de crezut, ei cred că au un caz foarte solid. S-ar putea chiar să se simtă suficient de siguri încât să facă o arestare, indiferent cum decurge interogatoriul, dacă sunt atât de încrezători că voi ceda, în cele din urmă, chiar și fără un cadavru.

— Dar ce-i cu Rasmus și cu femeia pe care ai găsit-o? Nici nu erai aici când au fost omorâți.

— Până la urmă vor fi considerați ca făcând parte din cazuri separate, care vor rămâne nerezolvate până când cadavrul ei va apărea din nou. Ceea ce nu se va întâmpla niciodată.

Mă întorc înapoi spre geamul lateral, unde fulgi mici de zăpadă încep să danseze între copaci.

— Și mai sunt și cei doi polițiști.

— Ce-i cu ei?

Las întrebarea să plutească în aer, între noi, în vreme ce-ncerc să reconstitui fețele lui Bjørkang și Arnt așa cum mi-i amintesc de la întâlnirea

noastră de la secția locală de poliție. Nu reușesc, iar ei rămân două umbre cenușii, informe, legănându-se în fundal.

— Trebuie să-i găsesc înainte de interogatoriu. Este singura cale de ieșire...

Capitolul 53

Liz parchează mașina lângă Centrul Rezidențial Skjellviktun. În curând va fi ora opt și jumătate seara și afară-i întuneric. Aerul este rece și reavăn când ieșim din mașină și ne îndreptăm spre clădire.

— Nimeni nu poate afla că suntem aici, îi șoptesc lui Liz pe când mergem pe pietriș spre intrarea în blocul de locuințe, acolo unde Harvey mi-a oferit cazare.

Îmi arunc privirea în direcția intrării centrului rezidențial când trecem de ușă, de teamă că Siv, sora medicală, ar putea ieși cu un polițist, ca să mă ducă în secția care mă așteaptă în clinica de psihiatrie din Åsgård. Nici țipenie de om pe hol și peste tot în jur domnește liniștea. Întregul loc pare că a intrat în hibernare.

Scot cheia intrării din față din plasa cu haine și deschid ușa fără niciun zgomot, împingând-o pe Liz înăuntru, după care încui în urma noastră.

— Fără lumină, o instruiesc cu voce scăzută imediat ce suntem înăuntru.

Tortul cu trufe încă e în cutia sa de pe bufetul bucătăriei, iar cristalele lui Merethe sunt împrăștiate peste tot pe măsută și pe podea. Liz se așază pe canapea, în timp ce eu găsesc niște haine curate în geanta mea de voiaj și le iau cu mine în baie.

În semiîntuneric mă opresc în fața oglinzii și-mi studiez fața. Atât de ostentivă, de cenușie, aproape confundându-se cu întunericul.

— Nu mai e nimeni aici, nu? șoptesc cu vocea răgușită spre umbra din oglindă.

Niciun alt Thorkind nu va mai fi scos la înaintare când lucrurile vor deveni prea dificile ori când se va ivi ocazia. Acest sac de oase cenușiu, pestriț, este tot ce-a mai rămas. *Doamne Dumnezeule!*

În cele din urmă, găsesc un prosop și mă spăl pe față și la subsuori înainte să mă dezbrac de hainele de la secția de lucruri pierdute a Spitalului Universitar din Tromsø și să mă îmbrac cu hainele mele.

— E totul în ordine? întreabă Liz când mă strecor înapoi în sufragerie.

Cafetiera de pe blatul bucătăriei bolborosește și capacul cutiei în care e tortul se află alături. Liz stă pe întuneric cu o felie groasă de tort cu trufe în

mână. Felinarul din parcare și lumina de la intrarea principală trimit străluciri gălbui prin ferestre și draperii, așa că putem vedea întrucâtva.

— Îți tai și ție o felie.

Liz împinge în direcția mea o farfurie din carton.

— Nu, mulțumesc, mănâncă tu. Trebuie să dau un telefon.

Sunt pe cale să mă așez când afară apare o lumină. Printr-o crăpătură dintre draperiile pe jumătate trase, vedem o mașină de poliție trecând peste coama dealului și mergând încet spre centrul orașului Skjellvik.

— Pe tine te caută? Întreabă Liz cu gura plină de tort.

Dând din cap, trag draperiile.

— Probabil au trimis o mașină de la Skjervøy.

Liz se oprește din mestecat și se uită la mine.

— Calmează-te, șoptesc și-mi scot mobilul. Nu ne vor găsi aici.

Mă așez pe scaun și-l sun pe Gunnar Ore, care răspunde înainte de a se termina primul apel.

— Fugi? Întreabă el caustic. Bună mișcare, Aske. Deșteaptă.

— Da, sunt pe drum, prin munți, spre frontiera cu Suedia, răspund. Apoi azil pe viață prin stepele andaluze, îmbrăcat ca un păstor sau matador, depinde cum ies lucrurile. Este posibil, Gunnar, este posibil.

— Idiotule! răspunde el cu glas răgușit. Te caută poliția. Ești conștient că spitalul dă alarma la poliție imediat ce dispare un pacient de la psihiatrie?

— Păi, n-au decât să caute.

— Atunci știi și că polițiștii au primit armament, de-atunci, de când ai plecat tu din poliție.

— Poftim?

— Băieții patrulează acum cu muniție reală, Aske. Iar în cazul tău, caută un suspect de uciderea unor polițiști. Mai ai nevoie și de alte detalii ca să înțelegi cum se va termina asta?

— Doar voiam să spun că voi veni mâine la interogatoriu, zic eu.

— Prea târziu, mi-o taie fostul meu șef.

Sunt perfect conștient că cel mai probabil poliția din Tromsø l-a chemat pe Gunnar Ore în ajutor imediat ce-a aflat că fugisem din spital. Fără îndoială eram nevoit să discut cu el, deși gândul de a termina pe post de trofeu al cine știe cărui polițist novice, recent calificat să poarte arme, dar maniac al trăgaciului, m-a speriat de moarte. Nu mai aveam la cine să apelez.

— Unde ești? continuă Gunnar când nu mai spun nimic.

— Cu Liz, răspund.

— Sora ta? Deci ea a fost cea care te-a luat de la spital. Bine, acum am înțeles. De ce? Pot să te întreb asta? De ce-ai fugit?

— Interogatoriul, răspund pe când Liz se întoarce de la bufet cu o ceașcă

de cafea fierbinte pentru mine și o altă felie de tort pentru ea. Nu pot veni la interogatoriul ăla până nu știu.

— Să știi ce?

— Care e situația mea. Despre ce-i vorba, de fapt.

— Așadar, te-ai întors la Skjellvik? conchide Gunnar Ore.

— Vin pentru interogatoriu, spun încet. Promit. Lasă-mă până mâine, de dragul vremurilor de odinioară. Poți face asta?

— Ai jucat deja cartea asta acum patru ani, Thorkild, răspunde el. Însă am să uit de conversația de-acum până mâine la ora trei. De dragul vremurilor de odinioară, cum spui tu.

— Mulțumesc.

— Du-te dracu'! Între timp, ar fi bine să sperî ca polițiștii ăia să apară până mâine la trei. Altfel...

— O să se termine nașpa rău, nu?

— Suntem deja acolo, răspunde și închide.

* * *

Pun telefonul pe masă și duc cafeaua la gură, dar trebuie să renunț pe la jumătatea drumului și să folosesc ambele mâini ca să nu scap ceașca.

— Ce este? întreabă Liz cu un aer îngrijorat.

Trăsăturile ei sunt ascunse, deși stă chiar lângă mine. Aroma bogată de cremă de trufe și cafea se strecoară spre mine în timp ce vorbește.

— Nu ți-e bine?

— Las-o baltă, spun lăsându-mă și mai mult spre spate ca să evit mirosul. E doar corpul meu, care-mi spune că a trecut multă vreme de când nu mi-am luat medicamentele.

— Am ceva Paralgin Forte în geantă, îmi spune Liz. Sunt pastilele lui Arvid. Pentru durerile de spate. Le am întotdeauna cu mine când mergem undeva, în caz că-i trebuie urgent.

Iau blisterul cu medicamente pe care mi-l oferă, scot câteva pastile roz și le arunc în gură pentru a potoli urletul dinăuntru.

— Ce facem acum? întreabă Liz când mă simt, în cele din urmă, gata să mă ocup de ceașca de cafea animat de un nou avânt.

Afară trece încă o mașină, însă și asta merge mai departe. La orizont, spre far, cerul este albastru întunecat.

— O să rămânem aici peste noapte și mâine te poți întoarce acasă.

— Și tu?

— Am să te urmez cu mașina pe care am închiriat-o. Dar prima dată va trebui să fac o vizită la far.

Lăsându-mă pe spate în scaun, închid ochii și-mi masez obrazul cu vârful degetelor.

— O, Doamne, gem. Unde dracului ar putea fi?

— Polițiștii?

— Și femeia pe care am găsit-o în mare. Totul a început cu ea, este singurul lucru de care sunt sigur. A dispărut prima, acum aproape o lună. Cine poate să dispară atâta timp fără să-i raporteze nimeni lipsa?

— Cineva care nu-i de pe-aici? Întreabă Liz.

— Da.

Deschid ochii și mă îndrept din nou de spate. Apucând blisterul cu medicamente, mai scot două pastile.

— Dar nu numai asta, continui, înghițindu-le cu o gură de cafea. Poate că e o persoană care trebuia să ajungă aici și încă nu-i așteptată să se întoarcă acolo de unde-a venit. Nu ești de acord?

— O turistă?

Mă uit la ea. Liz s-a mutat chiar la capătul canapelei și șade lângă mine cu mâinile în poală.

— Da, bine. Totuși, cine vine aici ca turist, la sfârșitul toamnei? Întreb.

— Poate a venit aici să lucreze, din altă țară?

— Și cine nu sună acasă la soț, prieten, copii sau familie de mai bine de o lună?

— Poate că nu are pe nimeni, sugerează Liz.

— Chiar pe nimeni?

Mai beau din cafea.

— Tânără, singură, străină locului și fără ca nimeni să-ți simtă lipsa. Ce fel de femeie e asta?

— O prostituată?

— Poftim?

— Vin și din Tromsø, închiriază camere la hotel și pensiuni pentru câteva luni odată dinainte să ajungă aici, mă informează Liz.

Vorbește mai repede acum, că vede că sunt interesat.

— Da, am citit prin ziare...

— Grozav, Liz, spun când tabletele încep, în sfârșit, să aibă efect. Chiar grozav. S-ar putea să fi nimerit ceva aici. O tânără, o prostituată, însă ce-ar avea ea de-a face cu Rasmus?

— A luat-o cu el la far să...

— Nu, o întrerup și clatin din cap. Rasmus era gay. În afară de-asta, a fost ucis. Cred că a găsit-o din întâmplare, pe când făcea scufundări. Și apoi ce s-a întâmplat?

— N-am idee, răspunde Liz.

— Ba, ai, insist eu. A chemat poliția.

— Da, exclamă Liz frământându-și degetele și privind-mă, ochii ei mari

licărint în întuneric. Da, asta a făcut.

— Bine, deci a dat telefon la poliție, să le spună ce găsisese. Și acum hai să terminăm scenariul: Bjørkang și Arnt se duc la Rasmus și-lucid pentru că nimeni nu trebuia să știe ce găsisese? Despre asta vorbești?

Liz clatină din cap.

— Eu... eu, începe să se bâlbâie înainte ca privirile ei să rățăcească spre cutia cu tort. Nu știu, Thorkild, spune ea în cele din urmă.

— Nu, cred că nu. Ăsta e punctul în care se încurcă toate. Vreau să spun, de ce nu s-au întors să continue jocul imediat ce-au recuperat cadavrul? De ce s-au ascuns?

Liz mă privește ciudat: zâmbește și-i strălucesc ochii de parcă ar fi plini de lacrimi.

— Ce-i?

— Îmi place să te văd când ești așa.

— Cum adică?

— Ca acum, când vorbim unul cu celălalt, doar noi doi. Îți amintești cum tata și prietenii lui stăteau la masa din bucătărie, discutând despre ce trebuia făcut ca să apere Islanda de industrie?

Mă las din nou pe spate în scaun și-mi întorc fața către Liz.

— Ultima oară când l-am văzut era pe la începutul anilor nouăzeci, spun cu glas scăzut. Într-un sătuc numit Reyðarfjörður, unde compania energetică de stat Landsvirkjun plănuia să construiască o fabrică de aluminiu. Tocmai aflasem că intrasem la Colegiul de Poliție.

Închid ochii și-mi strâng buzele, rememorând acel sat cenușiu, scăldat în ploaie.

— Părul lui alb și barba, Dumnezeuule, zic, râzând. Cum arăta!

— Și acum arată la fel!

Liz chicotește din nou, clipind și ținându-și ochii închiși câteva secunde, de parcă încearcă să și-l aducă aminte.

— Fabrica de aluminiu urma să fie folosită de o companie americană. Tata și gașca lui de războinici ecologiști plecaseră într-acolo, să vadă dacă ar putea sabota operațiunile. Era în miezul verii, iar noi stăteam acolo și beam vin în jurul focului de tabără, în vreme ce tata vorbea despre țara noastră.

— Aș vrea să fi fost și eu acolo.

Liz strânge pumnii lipiți de piept.

— Îmi amintesc cum stăteam acolo și așteptam momentul potrivit să-i spun că voi fi polițist în Norvegia. Tata luase un pumn de buruieni și pământ, lacrimile scurgându-i-se pe obraji și pe barbă, plângea necontrolat de partea cealaltă a focului de tabără, în timp ce degetele lui strângeau micul boț din pământul Islandei, adunat la pieptul său. „Până când li se va îngădui să

siluiescă mediul natural din draga noastră Islandă?” Bocea în timp ce pământul și mușchii i se scurgeau printre degete ca sângele dintr-o rană la inimă.

— Așadar, nu i-ai spus?

— Nu, răspund. Am stat acolo, toți, ascultându-l pe tata vorbind despre moștenire și țara noastră natală. Apoi ne-am golit paharele de vin și am luat-o spre fiord, unde am rostogolit containerul și barăcile ridicate de primii ingineri direct în mare. Când ne-am întors, mi-am luat cortul și-am plecat acasă, în Norvegia. O lună mai târziu, am început Colegiul de Poliție.

Urmează o pauză lungă.

— Îmi poți spune ceva despre Frei? șoptește, până la urmă, Liz.

Vocea ei e moale, vorbește ca atunci când este singură cu un bărbat care o lovește.

— Cine era ea, de ce ești atât de... legat de ea?

— Am dat-o-n bară, îi spun, ținând încă ochii închiși. Mi-am dat seama c-o iubesc în acea ultimă seară în mașină și că jocul se terminase, că nu puteam să fac nimic să schimb asta.

Inspir adânc și dau aerul afară.

— În secunda următoare, nu mai era.

— Și de-aia vrei tu să mori?

Liz își pune grijulie mâna peste a mea. Atingerea ei radiază căldură de-a lungul brațului meu, până sus, pe față.

— Am investit atât de mult în acel moment, șoptesc eu. Dar cine poate trăi așa? Într-o singură fracțiune de secundă?

— Nu trebuie să mai faci asta, țipă Liz îndurerată, aruncându-se asupra mea astfel încât suntem amândoi lipiți de scaun, care pâraie sub greutatea noastră. Ascultă-mă, Thorkild. Nu trebuie să mai faci asta din nou.

— Doamne Dumnezeule, icnesc, străduindu-mă s-o dau jos de pe mine.

— Promite-mi.

Fața ei se află exact înaintea mea și mă ține într-o strânsoare intensă.

— Nu pot...

— Ba poți, țipă ea, refuzând să-mi dea drumul. Dacă-mi promiți, atunci n-o mai faci. N-ai mai făcut niciodată asta. O știu. Știu...

Fac încă un efort să mă desprind de ea, însă Liz refuză să se urnească și rămâne agățată de mine de parcă aș fi o barcă de salvare. În cele din urmă, capitulez.

— Bine, surioară, zic lăsându-mă în scaun. Promit...

Miercuri

Capitolul 54

Ziua următoare mă trezesc în scaun, deșteptat de Liz, care spală vase în bucătărie. A strâns pietrele lui Merethe de pe podea și le-a adunat într-o grămadă pe măsută. Deschid telefonul și văd că am mai multe alerte și mesaje în căsuța vocală. Inclusiv un număr de mesaje iritate din partea lui Ulf, care, evident, a aflat și el că pacientul său favorit a fugit. Închid din nou mobilul și mă duc la Liz pentru o ceașcă de cafea proaspătă.

— Mașina de poliție s-a întors azi-noapte, după ce-ai adormit. N-am mai văzut-o de atunci, spune zâmbind.

Buclele ei blonde și cărunte se întind în toate direcțiile și, mai mult decât orice, arată ca trolii lui Ivo Caprino, în timp ce continuă să îngâne pentru sine, cu peria de spălat într-o mână și una dintre farfuriile din carton în cealaltă.

— Genial, comentez, îmbrățișând-o scurt, înainte de a scoate două tablete roz din blisterul pe care mi-l dăduse ieri. Apoi putem merge până la mașina mea, la remiza de bărci, când suntem gata.

— Cum te gândeai să te duci la far? întreabă Liz, trăgând dopul de pe fundul chiuvetei.

— Cunosc pe cineva la care pot apela, spun, masându-mi mușchii de la gât. După aceea, mă duc la Tromsø, pentru interogatoriu.

— Și-apoi ce se va întâmpla?

— Ei bine, asta nu mai depinde de mine, Liz, îi spun, zâmbind cu jumătate de gură. Nu-i așa?

— Dar dacă-i găsești pe polițiști, atunci ăștia nu mai pot...

— Da, știu, rostesc, oftând și înghițind pastilele cu o gură de cafea.

— Sunt sigură că-i vei găsi, spune ea, privindu-mă cu peria de vase în mână și un zâmbet vesel, aproape angelic, pe buze. Apoi, totul va fi bine din nou. De fapt, chiar cred asta. Am simțit-o în oase, când m-am trezit de dimineață. Va fi o zi bună.

— Da? mormăi, clătinând din cap. Păi, dacă spui tu, atunci sigur e adevărat...

* * *

Odată ce am terminat în bucătărie, îmi iau lucrurile și le duc la mașină,

apoi mergem până în parcare de lângă remiza de ambarcațiuni de la Skjellvik. Liz așteaptă în mașină, în vreme ce eu alerg până la mașina închiriată ca s-o pornesc, aruncând în continuare priviri prudente spre coama dealului, temându-mă să nu văd vreo mașină cu girofaruri albastre trecând în depărtare.

— Urează-mi noroc, surioară, strig prin portiera deschisă, semnalându-i că ar trebui s-o ia din loc.

Liz se uită la mine cu o privire plină de înțeles și se apleacă peste scaunul de lângă șofer.

— Să-ți amintești că ai promis, spune, iar gura-i tremură.

— Da, Liz, am promis.

În clipa următoare, Mondeo pornește și ea iese pe drum în plină viteză, rulând spre vârful golfului, fără să mai apuce să închidă geamul portierei sau să decupleze semnalizarea.

După ce mașina ei ajunge în sat, brusc îl zăresc pe Johannes în oglinda retrovizoare, îndreptându-se direct spre vehicule. Poartă costum, iar părul lui rar și cărunț este pieptănat pe spate. Vântul îl bate pe partea dinspre mare, făcându-l să se ridice drept, fluturând și dansând deasupra capului.

— Ei, zice, salutându-mă pe când ies din mașină, mai ești aici?

— Da, încă n-am terminat treaba.

— Am auzit că te caută poliția.

— Da, probabil că da. Poliția e întotdeauna atât de îndatoritoare, nu?

Mormăind, Johannes își trece prin păr o mână păroasă, încearcă să-l aranjeze, însă vântul îl înșfacă din nou, imediat ce lasă mâna jos. Poartă pantaloni de stofă, cu dungi negre și gri, care sunt cu câțiva centimetri prea scurți și au petrecut prea multe ture prin mașina de spălat, așa că acum culorile sunt spălăcite și stofa, scămoșată. Cel puțin, pantofii sunt negri, cu tălpi groase. Pe corp are o cămașă boțită, cu un pulover cenușiu cu anchior, care pare și el să se destrame pe la cusături. Peste toate astea poartă o haină croită la comandă, neagră, lungă până la genunchi.

— Harvey mi-a zis că un prieten al tău a găsit barca lui Bjørkang și Arnt.

— Da, era pe plaja de la Reinoya, răspunde Johannes. Barca era în stare bună, nu avea semne că ar fi naufragiat în timpul furtunii. Lipsea doar echipamentul de navigație.

— Cum adică?

— Fusesse smuls, spune Johannes. N-au mai rămas decât firele.

— Și GPS-ul lui Rasmus lipsește, îl informez. Pare că cineva nu vrea să aflăm unde se duceau sau unde fuseseră.

Johannes dă gânditor din cap.

— Trebuie să merg la far, îi spun. Mă poți ajuta?

— Păi, rostește Johannes, împungând pietrișul cu vârful pantofului, mă duc la înmormântarea lui Andor și Josephine.

Se străduiește să facă ceva cu mâinile, din moment ce nu prea par să încapă în buzunarele pantalonilor.

— Pot să aștept.

Oftează din greu.

— Bine, atunci. Cred că pot să dau o fugă după înmormântare.

— Hai în mașină, te duc eu.

Johannes trânteste portiera și-și pune centura de siguranță. Imediat ce pornesc motorul, scoate un pachet de tutun din interiorul hainei și-l pune pe genunchi. În câteva secunde, face o țigară, perfect rulată, pe care și-o aruncă între dinți și-o aprinde cu un chibrit.

— Apropo, crezi că Merethe va fi și ea acolo? îl iscodesc, ieșind cu spatele din parcare și îndreptându-mă spre deal, în direcția satului. La înmormântare?

Cu țigara între buze, Johannes își împreunează mâinile cu evlavie, răsucindu-și degetele butucănoase.

— Nu știu, spune în timp ce un șuvoi de fum de țigară îi iese din nări și gură. Sincer să fiu, nu știu.

Capitolul 55

Am senzația că sunt în centrul atenției când ies împreună cu Johannes din mașină, lângă biserică, și întâlnim cortegiul de bărbați și femei, greoi, încărunțiți, cu părul rărit sau fără niciun fir de păr, zbârciți, gheboșați, cocoșați și șontăcăind, aflați în toamna târzie a vieții lor.

În naosul bisericii, suntem salutați de privirile curioase ale celor care deja și-au găsit loc în stranele albastre, tari, din lemn. Johannes arată un rând din spate, unde două femei bătrâne, amândouă în blănuri de vulpe și cu pălării dichisite, stau într-o splendidă izolare.

Pe când mă pregătesc să mă așez, îl zăresc pe Harvey, alături de fiul lui cu câteva rânduri mai în față, pe cealaltă parte a stranei. Merethe nu-i cu ei.

Mă întorc spre ieșire, când un microbuz oprește lângă ușă cu un bufnet sec. Doi asistenți medicali sar din vehicul și-i dau ocol, împreună cu șoferul, care coboară rampa și deschide ușile din spate.

— Merethe, icnesc când zăresc fața femeii transportate într-un scaun cu roțile afară din microbuz și pe rampa de la intrarea în biserică.

— Unde? întreabă Johannes și se întoarce spre mine tocmai când o femeie

de pe bancheta noastră strânge în mână coada blănii de vulpe, înghiontind-o indiscret pe companioana ei și arătând spre intrare.

Murmurul discret din biserică se intensifică, iar mai mulți oameni se strâng unul lângă celălalt, întorcându-se să privească femeia care este adusă înăuntru în scaunul cu roțile.

— Doamne, cum arată?

— Îngrozitor.

Ochii lui Johannes se întorc spre altar, spre cele două sicrie.

Un copil a început să urle undeva în mulțime. Bocete puternice, îndurerate și un plâns convulsiv, pe care părinții încearcă să-l potolească. Prin rugăminți și amenințări îl reduc la tăcere.

Piesa metalică de pe ambele părți ale capului lui Merethe are trei șuruburi de fiecare parte, unul pe maxilarul superior, unul pe cel inferior și unul care le ține laolaltă. Colțurile gurii sunt acoperite de bandaje albe.

Are părul prins într-un coc elegant și e îmbrăcată într-un costum negru, care-i stă foarte bine, și o bluză albă pe dedesubt. Asistenții medicali o conduc spre bancheta unde așteaptă Harvey și băiețelul.

— Trebuie să vorbesc cu ea, șoptesc pe când cei doi asistenți medicali îi blochează roțile scaunului, după care pleacă și închid ușa bisericii în urma lor.

— După înmormântare, răspunde Johannes.

În cele din urmă, naosul se umple și de-o parte și de alta de scaune cu roțile, cadre metalice mobile și alte dispozitive, iar cei care vor să stea în față trebuie să-și croiască drum prin labirintul geriatrie de plastic rigid și metal. Johannes scoate o pungă transparentă pentru pâine, plină cu bile zaharoase, ca din naftalină, cu dungi roșii. Deschide punga și mi-o oferă.

— Bomboane?

— Poftim?

— Bomboane mentolate? repetă Johannes mai tare, fâșâind punga de parcă nu aud bine. Din Suedia.

Iau una și o bag în gură tocmai când, printr-o ușă laterală, își face apariția și vicarul. Se mișcă cu ușurință și eleganță printre obstacolele de pe culoar și imediat urcă la amvon, de unde-și ridică mâinile în aer și cuprinde cu privirea întreaga congregație.

— Toate își au vremea lor, anunță el cu un accent sudic, prietenos, însă fără nicio îndoială, îndurerat.

Privirea sa cutreieră asistența, rând după rând, până când ajunge la rubedeniile apropiate, aflate pe rândul din față, lângă sicrie.

— Chiar și moartea.

Odată ce preludiul a fost rostit, oamenii încep să intoneze. „Ziua dăruită

de Tine, Doamne, se sfârșește, bezna cade la porunca Ta”. Apoi, vicarul rostește elogiul:

— Ani la rând, s-au dedicat în întregime unul altuia, s-au dedicat iubirii. Iar acum sunt împreună cu Domnul nostru, în Paradis.

Vicarul coboară de la amvon fără niciun efort și se duce spre cele două sicrie. Familia trimite în față două fete, amândouă în primii ani de adolescență, îmbrăcate în rochii negre frumoase, cu pantofii asortați. Vicarul și fetele încep să citească cu glas tare mesajele scrise pe jerbe, în vreme ce oamenii înaintează pentru a aprinde lumânările din sfeșnicele din fier forjat. Fetele citesc în suedeză, iar vicarul în norvegiană.

— Și acum Selma și Christine vor cânta un imn pentru buncii lor.

Vicarul își împreunează mâinile și se duce la marginea corului. Curând, din CD-player se aude o melodie, iar cele două fete încep să cânte. Copilul care urla nu mai plânge, întreaga biserică rămâne brusc în tăcere, auzindu-se printre notele muzicale doar un murmur vag sau câte-o tuse sporadică din plămânii osteniți ai aparatului respirator îmbătrânit.

Pot vedea ceafa lui Merethe chiar în fața mea. Nu se clintește: stă pur și simplu nemișcată, cu umerii căzuți. Șuruburile metalice îi ies de fiecare parte a capului ca antenele unei insecte. Îl văd pe Harvey lângă ea, cu mâinile împreunate în poală, cu fața orientată spre podea.

Pare să tremure. Umerii lui se zguduie incontrollabil în sus și jos și, din când în când, clatină din cap, legănându-se uneori înainte și-napoi cu mâinile pe genunchi. Plânge. Se smiorcăie ca un bebeluș, iar când muzica se termină și cele două fete au plecat din cor, întreaga biserică se umple de zgomotul bocetelor sale sfâșietoare.

Capitolul 56

— Ce crezi că a fost asta? îl întreb pe Johannes, odată ce vicarul a terminat și oamenii se ridică în picioare.

Cioclii înaintează ca să ajungă la locul lor, lângă sicrie. Numai după ce le-au ridicat și stau aliniați își dau seama că le va fi imposibil să ducă sicriile pe culoarul aglomerat. Stau și se uită unul la altul, însă niciunul nu pare să aibă idee despre ce-ar trebui făcut.

Câțiva asistenți medicali de la centrul rezidențial înțeleg imediat seriozitatea situației și fac semn restului personalului. Încep imediat să-i scoată pe rezidenți, în vreme ce alții adună cărjele și cadrele mobile ale celor care sunt încă așezați. Cei doi asistenți care au adus-o pe Merethe s-au

întors. Pun mâna pe scaunul ei cu roțile și-o scot afară împreună cu ceilalți.

— A trecut prin multe în ultimul timp, spune Johannes după ce culoarele au fost eliberate și primii cioclii ajung lângă noi.

Johannes dă reverențios din cap în timp ce aceștia trec mai departe.

— În fond, ai fost chiar tu acolo când nevastă-sa a avut atacul ăla. N-are cum să-i fie ușor.

— N-a fost un atac.

Fac câțiva pași mărunți într-o parte, pregătindu-mă pentru momentul când ne vom alătura mulțimii, care înainta încet.

— Da, mormăie Johannes, încuviințând iarăși din cap când Harvey se apropie de noi.

E cu mintea-n altă parte, holbându-se cu o privire pierdută, pe când trece mai departe mecanic, ținându-l de mână pe fiul său.

Johannes strânge cu nădejde punga cu tutun când, în cele din urmă, pășește în șuvoiul de durere. Ochii lui îi măsoară pe oamenii dinaintea noastră în procesiunea funerară, care cotește spre stânga la ieșirea din biserică, îndreptându-se către cimitir.

Afară, soarele strălucește. Razele calde cad pieziș asupra parcerii, bisericii și întregii procesiuni, adunată acum în jurul gropii proaspăt săpate, la capătul cimitirului, unde va avea loc înmormântarea.

Rămânem la o oarecare distanță de cercul exterior și de-abia dacă-l putem auzi pe vicar, care pomenește de o altă pildă biblică. Dintr-odată, o umbră se înalță spre mine și apare fața cenușie a lui Harvey.

— Ai văzut-o?

Harvey dă din cap în direcția unei ridicături de pământ dincolo de ultimele morminte, unde cei doi asistenți medicali flanchează scaunul cu roți al lui Merethe. Ea stă cu mâinile în poală, privindu-l pe fiul ei care se joacă lângă pârau ce se scurge de-a lungul gardului cimitirului. Fuge în jos și-n sus pe mal, târând un băț după el, cu vârful scufundat în apă, improșcând-o în toate părțile.

— Are fâlcile înțepenite strâns cu șuruburi și i-au cusut mușchii în așa fel încât trebuie hrănită printr-un tub.

— Îmi pare rău, Harvey, spun întorcându-mă spre el. Eu...

— Nu, Thorkild.

Privirea lui o întâlnește pe a mea.

— Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. Eram atât de supărat când am vorbit ultima dată, atât de înspăimântat, însă ar fi trebuit să-mi dau seama în ce stare erai și-ar fi trebuit să insist să vii cu mine la spital. În loc de asta, am început să bolborosesc despre far și fantome.

— Nu contează, îmi dreg eu glasul. Eu sunt singurul care poate face ceva

în privința chestiei ăsteia. Cum se simte? Întreb încercând să schimb subiectul.

— Păi, vorbim. Adică, eu vorbesc și ea scrie bilețele. Într-o săptămână-două, îi vor da drumul acasă. Medicii spun că starea ei se va îmbunătăți, că lucrurile se vor rezolva cu timpul. Eu doar sper că-și va reveni înainte să înceapă înregistrarea. A așteptat atât de mult pentru asta.

Congregația a ajuns la sfârșitul rugăciunilor, iar ritualul coborârii scrielilor începuse.

— L-ai găsit pe danez, spune Harvey în vreme ce vicarul oficiază ceremonialul împrăstierii pământului înainte să-și deschidă *Biblia* și să înceapă să citească cu glas tare.

— Pe când erai acolo... în mare, se bâlbâie el. Chiar era legat de brațul unei femei?

Aprob din cap. Vicarul își închide *Biblia* și rostește binecuvântarea finală.

— Acum, cel puțin nu mai poate pretinde nimeni că femeia aia nu există.

— Se știe cine este?

Clatin din cap.

— Nicio veste despre Bjørkang și Arnt?

— Poliția din Tromsø a solicitat un minisubmarin și le-a cerut ajutor celor de la Kripos. Întăririle vor ajunge aici azi, după-amiază.

— Ei tot cred că tu ai de-a face cu asta?

— Chiar foarte mult, răspund. Mă duc la un alt interogatoriu mai târziu, după prânz. Mai sunt însă câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv înainte de asta. Să văd ce și cum, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Scot din buzunarul hainei cheia apartamentului și i-o dau.

— Mulțumesc pentru găzduire.

— Nicio problemă.

Harvey o bagă în buzunarul pantalonilor. Rudele vor elibera camera în cursul zilei de azi.

— Apropo, cum îți mai merge? Ai fost chemat la interviu, ieri?

Harvey clatină din cap.

— N-am fost. Nu fac față încă. Sunt atât de multe de rezolvat acum, cu Merethe. Doamne. Își mușcă buza de jos și se întoarce. Am fost atât de îngrijorat pentru ea.

Înmormântarea se apropie de sfârșit, iar oamenii adunați își împreunează mâinile pregătindu-se pentru ultimul psalm. Pun, timid, o mână pe umărul lui Harvey.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Da, răspunde Harvey.

Merethe și-a ascuns degetele în mâinile hainei. Urmărește mulțimea care

cântă cu o privire fixă. Un fuior delicat de ceață se ridică din nările ei în timp ce respiră. Un asistent medical scoate o pătură de lână pe care o desface și i-o pune pe genunchi.

— Bineînțeles că poți.

Ne îndreptăm spre Merethe, în timp ce mulțimea începe să se disperseze, cu Harvey în frunte, iar Johannes și cu mine urmându-l. Deasupra noastră, cerul e senin. Marea se întinde dincolo de golf, strălucitoare și nemișcată.

— Bună, zic cu o voce nesigură când ajungem la scaunul cu roțile al lui Merethe.

Asistenții medicali se retrag câțiva pași, iar unul aprinde o țigară în timp ce se întorc spre un pâlci de copaci, dincolo de cimitir.

— Eu... eu...

Merethe ridică mâna, de parcă-mi face semn să mă opresc. Deschide unul dintre buzunarele costumului său și scoate un carnețel. În vreme ce scrie, trag din nou cu ochiul la dispozitivul de metal. Are buzele uscate și ușor întredeschise. Buza de jos este ieșită în afară, făcând-o să semene cu victima unui atac cu terminații nervoase moarte și mușchi faciali paralizați.

Îmi întinde carnețelul și se uită la mine.

Nu era ea, scrie pe pagină. Dă din cap foarte încet în timp ce citesc. A fost atât de dureros, scrie. Ca și cum gura mi se umplea de apă cu fiecare respirație. Mă simțeam ca și cum mă înecam.

— Am încercat să te ajut, însă n-am avut forța să țin...

Merethe clatină din cap înainte de a scrie ceva și-mi întinde din nou carnețelul.

N-a fost vina ta. Eu am fost cea care-a lăsat-o înăuntru.

— Și eu am văzut-o.

Aprobă din cap și scrie.

Vorbea cu tine.

— Cu mine? Ce vrei să spui?

Merethe scrie din nou, apoi smulge pagina și o pune în palma mea deschisă.

— Nu înțeleg, șoptesc, holbându-mă la literele care formează trei cuvinte de neînțeles, nefiind sigur dacă nu cumva suferise vreo formă de atac care o făcuse să nu mai știe ce scrie, rezultând doar linii întâmplătoare și înșiruiți de litere.

— Pare să fie în rusește.

Harvey se uită la foaie. Este palid și trupul i se leagănă lent, dintr-o parte într-alta, de parcă-i sleit de puteri și trebuie să facă un pas în lateral, spre scaunul cu roțile, ca să nu cadă.

— Știi ce înseamnă? Întreb.

Privindu-ne pe amândoi, Merethe se apleacă în față, în scaunul ei.

— Îngheț... de frig, șuieră ea printre dinții încleștați.

— Poftim?

Merethe mă înșfacă de mână și strânge tare. Degetele-i sunt anormal de calde, atât de calde, încât pot simți căldura urcând pe brațul meu, pe gât și față. Pieptul i se ridică de fiecare dată când icnește după aer, ghidându-mi mâna spre carnețel și cuvintele scrise acolo:

— Îngheț... de frig.

— Așa a spus ea? „Îngheț de frig?”

Merethe încuviințează din cap și expiră. Dându-mi drumul la mână, mai scrie ceva pe carnețel, apoi smulge pagina când a terminat și mi-o întinde cu o expresie întristată.

Rămas-bun, Thorkild.

— Rămas-bun, spun împăturind foaia.

O pun în buzunarul pantalonilor înainte să schimbăm cu toții fraze politicoase și să ne vedem fiecare de treburile sale.

Johannes și cu mine ne îndreptăm împreună spre mașină, laolaltă cu alți participanți la înmormântare. Soarele a ieșit acum cu totul de sub pătura de nori. În fața noastră, ultima mașină demarează din parcare și iese pe șoseaua principală.

— Johannes, zic pe când ne apropiem de mașina închiriată. Arnt mi-a povestit despre creșterea constantă a traficului de droguri și a prostituției în Tromsø încă din prima zi când am ajuns aici.

— Da, răspunde el. Știi, nu trebuie decât să citești ziarele. Atunci poți să-ți dai seama în ce direcție mergem.

— Știi de unde vin femeile astea?

— Da, spune el chicotind. Din același loc ca pileala, țigările, tutunul și alte porcării. Din Rusia.

— Da, destul de adevărat, admit eu, apoi intru în mașină și pornesc motorul.

Capitolul 57

— Și ce speri să găsești acolo? Întreabă Johannes când opresc mașina în parcare de lângă remiza pentru ambarcațiuni.

— Răspunsuri, mormăi criptic, cercetând marea strălucitoare și neclintită dintre golf și far.

— La ce?

— Cine este femeia fără față. Cine l-a ucis pe Rasmus. Unde sunt Bjørkang și Arnt și poate și confirmare pentru dilema dacă sunt nebun sau nu, îi spun înainte să deschid portiera și să ies din mașină.

— Asta-i tot? chicotește Johannes ca pentru sine.

Vântul cu miros de apă sărată îmi mătură fața și-mi pișcă ușor pielea. Mă întorc repede la mașină, deschid portbagajul și-mi schimb iarăși hainele.

Traversăm în câteva minute. Johannes cârmește barca spre restul de debarcader de lângă far și o trage de-a lungul său. Înșfăcând un colac de frânghie, urc pe chei și leg barca de un fier ruginit din structura de rezistență, ieșit de pe fundul apei.

Johannes se uită la mine când mă întorc să-l trag la mal și pe bătrânul pescar.

— Și ce urmează acum?

— Clădirea principală. Discoteca se află la subsol. După ședința cu Merethe, am venit aici.

El se oprește brusc în fața ușii principale a locuinței renovate a paznicului farului. Banda pentru delimitarea perimetrului scenei crimei, pe care o rupsesem data trecută când am fost aici, zăcea boțită lângă perete.

— Ședință? Ce ședință?

— Era cineva cu noi în cameră, în trupul lui Merethe. Vorbea, urla.

— Cum adică? bâiguie Johannes, încremenit în pragul ușii, în vreme ce eu intru în hol. O... fantomă? strigă el după mine.

Mă opresc și-l privesc, conștient de fâsăitul plasticului, de mirosul de mucegai vechi și de aerul închis care-mi atacă simțurile.

— Nu știai că Merethe e clarvăzătoare?

Johannes scuipă și adulmecă zgomotos.

— Mie nu-mi plac chestiile de genul ăsta, spune intrând fără tragere de inimă în hol. Îmi dau fiori. Nu e bine să ne băgăm în astfel de chestii.

Trecem de pereții de pe hol îmbrăcați în folie de plastic și ne îndreptăm spre scară.

— Și ce-a zis? întreabă Johannes când ajungem acolo.

— Poftim?

— Spuneai că vorbea.

Scot foaia de hârtie de la Merethe și i-o dau lui Johannes.

— *Mne xólodno*, spun.

— Poftim?

Se uită întrebător spre mine.

— Ce-ai spus?

— *Mne xólodno*, repet. Înseamnă „Înghet de frig”, în rusește.

Dintr-odată, Johannes se albește la față.

— E imposibil, șoptește holbându-se în gol.
— Ce s-a-ntâmpat?
— Nu, nu, mormăie, aproape apatic, în timp ce se apucă de balustradă ca să se sprijine.

— Ce-i cu tine, Johannes?

Îi pun o mână pe umăr.

— Eu..., începe să explice, apoi privirea i se întoarce asupra mea.

Are ochii cășcați, iar gura-i tremură când vorbește:

— Cred că am mai auzit asta și înainte.

— Unde?

Johannes inspiră adânc și se îndreaptă din nou de spate, își scoate punga cu tutun din buzunarul hainei. Prima foiță de țigară se rupe înainte s-o scoată din pachet și s-o umple cu tutun.

— A fost o navă, explică el, strivind hârtia în palmă. O navă rusească, venită aici pe la începutul toamnei. Nu știi dacă ai auzit de asta?

— Bjørkang a pomenit ceva. Ce-i cu ea?

— A avut probleme la motor în drum spre Tromsø. A fost o furtună îngrozitoare, iar nava s-a scufundat. Întregul echipaj a reușit să ajungă la țărm și a fost dus la Tromsø în aceeași noapte.

Johannes scoate o altă foiță și o umple cu un fir de tutun. O răsuțește, încet și metodic, până când dobândește forma cilindrică dorită. După aceea, își duce creația la buze să umezească adezivul. Țigara se rupe imediat ce atinge vârful limbii.

— I-am auzit la walkie-talkie, spune el cu o voce tremurătoare și stinsă. La început auzeam numai țipete și strigăte în rusă, apoi au început să vorbească în engleză, câteva propoziții scurte când au luat legătura cu cineva. După care s-a făcut liniște.

— Știi cu cine vorbeau?

— Nu. Prea multe interferențe pe canal și imediat după nu s-a mai auzit nimic. Tonul său devine imediat foarte sumbru, de parcă-l sperie ceea ce vrea să spună. Asta până mai târziu, în aceeași noapte. Atunci am auzit.

— Ai auzit ce?

Scoate o nouă foiță de țigară în vreme ce vorbește și adaugă un fir de tutun.

— Tocmai ieșisem să pun o piatră pe trapa de la pivniță, ca să n-o deschidă vântul și s-o smulgă din loc. Când m-am întors, am auzit un zgomet ca o trosnitură venind dinspre sufragerie. Mi-am scos cizmele și-am intrat înăuntru. Lumina verde a aparatului walkie-talkie scliffea, ca și cum cineva transmitea un mesaj, sau cel puțin apăsa butonul de emisie fără să spună nimic.

— Cineva de pe navă?

Johannes mă studiază cu ochii mijiți și negri. Buzele i se curbează în jos, ca și cum ar încerca să se retragă de pe față.

— Am stat lângă walkie-talkie, să văd dacă persoana care voia să trimită un mesaj va încerca din nou. Eram curios cine ar putea fi. Se uită la mine cu o expresie ciudată pe față, un amestec de frică și uimire. Uneori se întâmplă ca cineva aflat pe vreuna dintre stâncile astea bătute de Dumnezeu să se simtă trist și nefericit la o oră târzie, moment al nopții când te poți aștepta să auzi orice. Însă ceva era diferit; puteam simți asta de fiecare dată când lumina verde clipea. Nu s-a-ntâmplat nimic până când n-am încercat să răspund la această... această...

— Ce?

— Am auzit o voce sau, cel puțin până acum, mi-am zis c-am pus prea multă tărie în cafea în noaptea aia, ori era vorba de sentimentul pe care-l ai uneori când ești singur în casă, în vreme ce furtunile și vijeliile se dezlănțuie și se izbesc de ziduri; mi-am zis c-am auzit doar atmosfera din eter sau vântul, sau altceva. Dar acum...

Îmi dau seama că mi s-a făcut frig pe dinăuntru. Ca și cum creierul meu ar fi știut deja ce-mi va spune Johannes și-mi avertiza trupul că, în curând, mă voi simți chiar și mai înfrigorat.

— Ce?

— Era vocea unei femei.

Fața lui Johannes se strâmbă într-o grimasă de durere.

— Șoptea atât de moale, încât, dacă n-ar fi fost lumina verde, aș fi putut crede că era doar vântul. Două cuvinte într-o limbă străină, apoi lumina s-a stins și n-am mai auzit nimic de la ea.

— Dumnezeuule! exclam, în timp ce inspir adânc. Ce vrei să zici?

Capitolul 58

— Ești sigur că vrei să mergem acolo?

Johannes a izbutit, în cele din urmă, să-și aprindă o țigară. Mă privește neliniștit prin fumul de tutun.

— Da. Trebuie să aflu, răspund, aplecându-mă peste balustradă, încercând să văd capătul scării, unde ușa fusese lăsată întredeschisă ultima dată când ajunsesem aici.

Granița dintre fantezie și realitate era chiar în fața mea.

— Nu există altă cale.

Mai zăbovim pe aici o vreme, fiecare pierdut în gândurile lui, în timp ce scrutăm bezna de jos. În cele din urmă, Johannes stinge țigara și bagă mukul într-o cutie de chibrituri. Schimbăm o privire ultima oară, apoi coborâm.

Ușa metalică de la capătul scării este deschisă. Înăuntru, este întuneric și o liniște absolută. Îmi scot mobilul și aprind lanterna când intrăm pe coridorul cu cutiile de păsări. Urmele de pași pe care le-am lăsat la ultima mea vizită sunt acoperite de un strat fin de praf, iar eu le urmăresc de-a lungul peretelui plin de cutii de sticlă cu păsări împăiate. În lumina slabă, par a fi obiecte de decor dintr-un film american horror din anii 1970, ochii lor morți, din sticlă, trăgând ocheade din cutiile de plexiglas, acoperite cu praf gros.

— N-am fost niciodată aici, zice Johannes, care se zgribulește când se apropie și vede exponatele.

— Nu pare locul în care ai ajunge tu, mormăi, trecând pe lângă cutiile din sticlă și spre intrarea în discotecă, unde mă opresc în pragul ușii.

Ne învăluie o tăcere absolută. Muzica, globul disco, stroboscopul și generatorul de fum sunt toate oprite. Particule ciudate de praf încă se învorburează prin jur, sub tavan. Culorile puternice, pastelate, de pe pereții din beton sunt ornate cu aceleași pete cenușii de umezeală, oferind un efect decorativ, ca ultima dată când m-am preumblat prin acest peisaj pustiu, dezolant.

— Haide, zic înaintând mai departe în discotecă. Era așezată acolo.

Trecem de cabina DJ-ului și ne oprim în mijlocul ringului de dans, unde, cu greutate, disting sticla verde pe care silueta masculină arată direcția ieșirii de incendiu.

Simt cum mă cuprinde dezamăgirea pe măsură ce mă apropiu.

— Nu e nimeni aici, spun oprindu-mă în fața separeului unde masa este acoperită de praf, iar borcanele de gem, cu lumânări în ele, nu mai sunt.

Aerul este stătut și apăsător.

— Nu mai e aici.

— Slavă Domnului, icnește Johannes ușurat. Pentru o clipă, aproape că începusem să-mi simt inima bătând nebunește.

Scotocește după cutia de chibrituri, găsește restul de țigară, însă se răzgândește și-l pune la loc.

— Ce mai duhoare, spune strâmbându-se și-și ridică mâna cu cutia de chibrituri la nas, de parcă ar fi o sticluță de parfum.

Lumina lanternei de la mobil întâlnește o amprentă în stratul de praf așternut pe canapea, acolo unde am stat ultima dată. În celălalt separeu, pe scaunul unde stătuse femeia fără față, se vede o pată întunecată de material uscat.

— Dar a fost aici, murmur, lăsându-mă pe vine.

Observ o baltă de pastă lipicioasă și urât mirositoare care părea că s-a scurs de sub masă. Îmi acopăr nasul cu mâna liberă, încep să respir pe gură și mă aplec mai mult.

— A fost aici în noaptea aia.

— Ce-i acolo? Întreabă Johannes uitându-se nerăbdător în jur cu mâna la nas. Ai găsit ceva?

Îndrept lanterna spre el, înainte de a orienta raza de lumină înapoi pe podea.

— Urme de pași, răspund.

În fața mea îmi pot vedea propriile urme nesigure, formând un semicerc de la separeu la ringul de dans, înainte de a urma un traseu în linie dreaptă, terminat la ieșirea de urgență. De asemenea, văd o dâră mai groasă care începe de la separeul unde stau și trece parțial peste urmele mele, înainte de a se opri tot la ieșirea de urgență.

— Arată ca și cum a venit cineva aici și-a dus-o pe același drum ca și mine, spun.

Mă răsucesc pe călcâie și plimb lumina pe podea, de la separeu și în direcția opusă, mai departe, în spatele cabinei DJ-ului.

— Nu mult după ce-am plecat eu.

— De unde știi?

Răsuflarea lui Johannes devine tot mai grea, iar fața lui arată tot mai cenușie, cu cât stăm mai mult aici. Își târșăie pașii și scutură nerăbdător cutia de chibrituri de cracul pantalonilor în timp ce vorbește:

— Abia dacă vezi ceva din ce-i aici. Nu-i nimic decât duhoarea asta oribilă...

— Praful, răspund, arătând spre podea, înaintea mea, unde sunt vizibile două seturi de urme de pași în stratul moale de praf. Urmele mele și celelalte au exact aceeași cantitate de praf pe ele.

— Ai văzut pe cineva cât ai fost aici?

— Nu, dar mă îndoiesc că, în starea în care mă aflam, aș fi observat chiar și un elefant beat, zbenguindu-se pe ringul de dans.

Johannes încearcă să râdă, însă zâmbetul îi este ținut în frâu de mirosul îngrozitor. În loc de asta, își apasă încă o dată pe nas cutia de chibrituri cu mucusul de țigară și mă urmează. Urmăresc pașii cu lanterna telefonului dincolo de șirurile de scaune goale, acoperite de praf, îmbrăcate în materialul putred al tapiseriei, dincolo de cabina DJ-ului și spre două mese de biliard, aflate într-un colț.

Urmele de pași se termină în spatele uneia dintre mese. Praful este călcat într-un cerc destul de larg și neregulat. Căptușeala din postav este de-abia

vizibilă, iar bilele de biliard zac împrăștiate pe mese. Arată ca niște cabane mici într-un peisaj miniatural, de tipul celor găsite printr-un muzeu de istorie naturală dedicat civilizațiilor dispărute.

Îmi îndrept privirea în sus și prin sală. Pe partea opusă a discotecii, disting ieșirea de urgență, cu omulețul verde, și separeul unde stătusem când am fost ultima dată aici. În cealaltă parte, de-abia dacă pot vedea lumina de la intrare, în mijloc, între cele două părți, se află peretele întunecat al cabinei DJ-ului.

— Un punct de observație excelent, nu crezi? comentez, când Johannes traversează ca să se așeze imediat în fața mea.

— Pentru cine?

— Pentru făptaș, mormăi, luminând o ușă deschisă, ușor crăpată, între două standuri cu tacuri de biliard, aflate la capătul celălalt al încăperii. Căruia îi place să se joace cu mine, adaug, ducându-mă la ușă și deschizând-o larg.

Înăuntru, o scară întunecată, îngustă, duce la parter.

— Hai, zic. Am văzut destul.

* * *

— Ai găsit ce căutai? întreabă odată ce putem închide, în sfârșit, ușa de la subsol și lăsa în urmă bezna și duhoarea.

Am ajuns în bucătăria restaurantului de la parter. Încăperea constă într-o cămară de alimente și trei congelatoare aflate lângă perete, unul dintre ele huruind încetișor. A fost curățată recent și miroase puternic a detergent și chimicale.

— Absolut, răspund, întorcându-mă spre Johannes cu un zâmbet.

— Și asta ar fi?

— Cred că femeia moartă era rusoaică, explic în timp ce mergem prin restaurant, unde într-un colț sunt depozitate piesele de mobilier, acoperite cu folii de plastic și fețe albe de masă. Poate că era o damă de consumație în drum spre oraș, să caute de lucru, iar asta cel puțin ar explica de ce nu i-a anunțat nimeni dispariția. Cred că Rasmus a găsit-o în vreme ce era la scufundări și-a fost ucis din cauza asta.

— Doamne Dumnezeule, mormăie Johannes, frecându-și mâinile când ajungem, în cele din urmă, din nou în hol. Cum se vor sfârși toate astea?

— Și, în cele din urmă, dar nu mai puțin important – comentez, însă mai mult pentru mine, cu o urmă de zâmbet pe buze – zvonurile despre debilitatea mea au fost mult exagerate...

Capitolul 59

— Ei bine.

Johannes și-a băgat cutia de chibrituri înapoi în buzunar și acum bate din palmele-i zbârcite, ca și cum se felicită pentru că e din nou afară. În cele din urmă, părăsind clădirea principală, ne-am oprit în curtea dinspre locuința paznicului farului și remiza pentru bărci.

— Atunci cu siguranță-i timpul să ne întoarcem înapoi pe țărm, nu? Ochii lui mă scrutează. Gândește-te la cină.

— Traulerul ăsta, spun, băgându-mi mobilul în buzunarul hainei. Execut câteva exerciții de gimnastică facială, pentru a izgoni mâncărimea de sub piele. Știi unde s-a scufundat?

— Bineînțeles, am pus coordonatele pe GPS, să văd unde erau când a venit semnalul SOS. Am unul portabil, înțelegi?

— E departe de-aici?

— Nu. Lângă colțul nordic al insulei.

— Adânc?

— Nu cine știe ce.

Mă zgribulesc când amândoi ne lăsăm privirile să cutreiere pe suprafața mării, netedă ca sticla, dincolo de insula unde se află farul.

— Cred că am nevoie de ajutorul tău, îi spun după un moment de tăcere.

— Mi-am zis și eu același lucru.

Johannes se freacă la ochi, în timp ce-l orbesc razele soarelui oglindite în apa mării.

— Vei avea nevoie de echipament, comentează el în cele din urmă.

— Avem tot ce ne trebuie la-ndemână. Mă întorc spre remiza de bărci. Acolo.

— Știi să faci scufundări?

Johannes ia din cutia de chibrituri țigara pe jumătate fumată și o aprinde imediat ce ajungem la remiză.

— Da.

Trag de ușă ca s-o deschid și mă duc la sistemul de evacuare și țeava generatorului de urgență, unde zace folia de plastic, pe care am folosit-o ca să învelesc trupul femeii după ce o scosesem din mare. Merg mai departe spre cutiile cu echipament de scufundare, și scot un costum interior și unul exterior, încălțări, mănuși, labe, sticle, suport, cârlige de carabină, o lanternă de scafandru cu mâner de pistol și încă una care se atașează de masca propriu-zisă, precum și un cuțit.

În afară de cursurile obligatorii de scufundare pentru deminări din

armată, îl mai însoțisem – fără să vreau – pe Gunnar Ore în vreo două te-am building-uri la casa familiei sale, la Nesodden, pe vremea când eram la Afacerile Interne. Cu toții trebuia să luăm parte fie la scufundări printre epave, fie la pescuit subacvatic pe toată durata excursiei: chiar și echipa noastră de juriști a fost nevoită să se deprindă cu adâncimile.

— De ce ești așa de interesat de epava asta? întreabă el odată ce sunt gata.

Johannes aspiră ultimele urme de fum și fărâmițează jarul între degete.

— Cred că femeia pe care am găsit-o în mare la far era la bordul traulerului scufundat în drum spre Tromsø acum o lună. Cred că Rasmus s-ar putea să-i fi auzit și el la walkie-talkie atunci când s-au scufundat și a hotărât să se ducă la epavă în weekendul când a dispărut, să arunce o privire.

Așa că a găsit-o pe femeie. De-asta nimeni nu poate ști nimic de ea și de-asta echipamentul GPS a fost luat de pe barca lui Rasmus și de pe șalupa de salvare a lui Bjørkang și Arnt. Pentru că au fost amândoi acolo, la epavă. Nu toți au scăpat de pe navă când s-a scufundat, ea a fost lăsată în urmă.

— Rasmus a fost ucis pentru că a găsit-o la bordul epavei?

Încuviințez din cap.

Johannes se zgribulește.

— Iar asta înseamnă că pe ea am auzit-o la walkie-talkie în noaptea aia?

Îmi apăs degetele pe obraz și apuc cu o mână buzunarul hainei, acolo unde-mi țin de obicei ouăle de insectă. Buzunarul e gol.

— D... dar, se bâlbâie Johannes când nu-i răspund. Asta a fost la multă vreme după aceea. Nava se scufundase deja și...

Privirile noastre se întâlnesc, iar el nu-și mai termină propoziția. Rămânem în tăcere, timp de un minut întreg, până când împachetăm totul în remiza de bărci și ducem gențile la barcă.

* * *

— Eu tot nu înțeleg ce te aștepti să găsești în epava asta, spune Johannes odată ce am pornit înapoi spre barcă.

— În primul rând, trebuie să găsim nava, îi spun.

Un val de frig îmi pătrunde în corp și se combină cu durerea din abdomen, care s-a declanșat imediat ce-am aruncat blisterul gol de Paralgin Forte pe când eram în drum spre biserică. Îmi trag gulerul hainei mai strâns pe gât și înghit, în speranța că aerul rece va împinge și mai în jos, spre măruntaie, simptomele de sevraj.

— Însă după ce-o găsim, spun cu voce scăzută, sunt absolut sigur c-o să descoperim ceva înăuntru.

— Ce anume? întreabă Johannes în timp ce ne cățărăm la bord și ne

ocupăm locurile.

Mă uit la el și mă trec fiorii.

— Un polițist mort.

Capitolul 60

Ne ținem pe lângă țărmul insulei principale, îndreptându-ne spre nord, trecând de versanții golași, insulițe și stânci nelocuibile, munți abrupti și dealuri, precum și de câte-un golf cu nisip sau acoperit de pietriș, pitit printre ele. Briza-mi ciufulește părul și-mi biciuiește fața.

— Ce-s alea? arăt spre mai multe șiruri de flotoare care au apărut dintr-un golfuleț îngust, chiar în fața noastră.

Flotoarele sunt prinse unul de altul în șase rânduri, cu o distanță de aproximativ doi metri între ele. Întreaga zonă are două-trei sute de metri în lungime și se extinde diagonal peste golf.

Johannes reduce viteza, așa că ne deplasăm mult mai încet pe apă.

— Ferma, zice el.

Vedem o barjă și un catamaran albastru, din aluminiu solid, ancorat aproape de țărm. Iar mai departe, în golf, se întinde un debarcader modern, cu o remiză destul de mare pentru ambarcațiuni. Golful este pitit între două dealuri joase, care flanchează o casă din cherestea, vopsită în alb, și un hambar. Locul este întunecos, de parcă soarele nu ajunge la fermă din cauza dealurilor prea apropiate unul de celălalt.

— Este ferma de midii a lui Harvey. Pe țărm, poți vedea casa din copilărie a lui Merethe.

— Nu văd uzina, comentez pe când trecem prin apa mică și limpede. Unde procesează midiile?

— Pe catamaran, răspunde Johannes. Folosește barca pentru reproducere, recoltare, curățare și ambalare, înainte de a transporta producția la depozitul din Tromsø, de unde e trimisă pe paleți mari în întreaga lume. Practic, este tot ce-ți trebuie în zilele astea.

— Pare solidă.

Indic din cap în direcția ambarcațiunii utilitare albastre, cu o macara masivă și grea la pupă, în timp ce trecem pe lângă debarcader și ieșim din golf pe cealaltă parte.

— Știi, ambarcațiuni cu amarare laterală. Cea de acolo adună midiile pe orice fel de vreme.

În fața noastră se zăresc mai multe insulițe și recife, unde un cârd de

păsări cu pene albăstrii, cu un luciu aproape metalic și semne albe pe cap sau cocoțate, uscându-și aripile în vremea frumoasă. Unele au capetele plecate, în vreme ce altele își întind gâtul când se apropie barca.

— Nu-mi plac păsările astea, zice Johannes, zgribulindu-se pe când ne apropiem de cea mai mare dintre insulițe, unde un stâlp de fier, înclinat, ține o baliză pe un recif scufundat, chiar în apropiere.

Smocurile îngălbenite de iarbă-de-mare se mișcă la suprafața mării peste tot, în jurul insulițelor și al recifelor alăturate. Câteva rațe bat din aripi în apă, înainte de a-și lua zborul când apar de după un morman de resturi.

— Poftim? De ce?

— Cormoranii prevestesc moartea, bombăne Johannes, accelerând din nou, imediat ce am trecut și de ultimele recife.

— Înțeleg, nemaipomenit de inteligent, mormăi ca răspuns, lăsându-mi capul între umeri pe când prindem viteză, iar barca începe să alunece iarăși pe suprafața apei.

— Țin-te bine, strigă Johannes. Ajungem curând.

Mă țin de scaun cu ambele mâini. Mai departe, în față, văd cum întreaga insulă se îngustează și se curbează. Doar marea se zărește la orizont. După o vreme, am depășit capătul insulei, iar Johannes reduce din viteză pregătindu-se să ia o curbă în formă de opt, cu ochii ațintiți la GPS și sonar între manevrele sale ocolitoare.

— Iată, anunță el în cele din urmă, oprind motorul cu totul, iar barca se domolește, legănându-se leneșă în mișcarea ușoară a apei.

— Am ajuns?

Mă ridic în picioare și mă uit peste parapet. Marea lucește în lumina cenușie a amiezii. Suntem cam la un kilometru de țărm. Cerul a dobândit o lucire sângerie, aproape violacee.

— Asta-i localizarea coordonatelor GPS pe care le-au anunțat pe walkie-talkie. Sonarul arată că fundul mării este ușor înclinat și devine tot mai adânc. Nu avem prea mult timp, spune, cercetând cerul și privind din nou spre mine. În curând se întunecă.

Aprob din cap, scot costumul de scafandru și mi-l pun cât de repede pot, înainte ca frigul de toamnă să-mi pătrundă prin pielea goală. Johannes se uită la ceas înainte de a privi peste parapet la apa rece.

— Sper că n-ai dreptate. Că nu-i nici măcar o barcă acolo.

— Crede-mă, îl îndemn eu, în vreme ce verific presiunea din rezervoarele de aer. Și eu la fel.

Îmi pun vesta de scufundare, iau muștiucul și verific regulatorul, apoi adaug masca de scafandru, pornind lumina. Adevărul este că nu-mi plac scufundările. Le urăsc cu îndârjire. Însă este unul dintre lucrurile pe care,

pur și simplu, n-ai cum să le eviți, cum ar fi examinarea rectală, atunci când te doare în dos, sau să-ți lași gândurile răvășite de un psihiatru atunci când ai încercat să-ți pui capăt zilelor.

Îmi bag muștiucul în gură, iau lanterna cu mâner de pistol și verific dacă funcționează, înainte de a mă așeza la marginea bărcii cu spatele spre apă.

— Încă ne putem întoarce, îl aud pe Johannes spunând în timp ce mă las pe spate și mă răstorn peste parapet.

Trupul meu sparge aproape imediat suprafața apei.

„Cred că-i prea târziu”, este gândul care-mi trece prin minte atunci când valul rece îmi atinge pielea între cască, mască și muștiuc. „Mult prea târziu să ne întoarcem”.

Capitolul 61

Frigul mă face să tremur. Luptându-mă cu valurile, încep să înot ca să-mi pun sângele în mișcare. Nu m-am mai scufundat niciodată pe la sfârșitul toamnei și mă străduiesc să-mi adaptez respirația și să-mi încălzesc corpul cât pot de mult.

După ceva timp petrecut aproape de suprafață, înotând din greu și zbătându-mă, în cele din urmă mă simt destul de calm și am ritmul necesar să încep scufundarea. Deasupra mea, îl văd pe Johannes aplecându-se peste copastie. Îi fac un semn cu degetul mare că sunt OK înainte să mă răsucesc și să încep coborârea. Următoarea dată când mă uit în sus, o umbră întunecată se profilează departe, deasupra capului meu.

Apa-i limpede, dar se întunecă imediat atât de mult, încât trebuie să folosesc lanterna de mână pentru a vedea mai clar. Deja pot distinge panta fundului mării de dedesubt. Indicatorul de adâncime îmi arată șapte metri. Efortul de a-mi controla respirația și mișcările nenaturale ale pulpelor mele mă fac să mă gândesc la Frei și la mine, la cursul de dans de la Centrul de Arte din ziua când am urmărit-o. Îmi trece prin minte că-i prima dată când mă gândesc la ea din acea seară petrecută la far.

— Tu, de acolo. Haide! comandă instructoarea, mergând țănoș în fața noastră, pe când stăm în semicerc în jurul ei.

Poartă tocuri, o fustă scurtă, din piele neagră, iar părul ei negru e legat într-o coadă de cal. Întinde o mână spre mine, de parcă ar chema un câine de pripas. Fără niciun chef, mă ridic în picioare și mă apropii, lăsând-o pe Frei așezată pe podea.

— În regulă, *señor*, cum te numești?

— Thorkild.

— *Señor* Thorkild. Ai mai dansat până acum?

— Puțin.

Apoi se întoarce spre grup.

— În regulă, oameni buni. Formați perechile, iar *Señor* Thorkild și cu mine vom parcurge pașii de bază cu o rotație simplă din umăr și vă vom arăta câteva mișcări de brațe și spate-n-spate.

— Imelda?

Frei vine la noi, în mijlocul semicercului, unde stau înconjurat de îmbrățișarea musculoasă, ca de fier, a Imeldei.

— Nu poți să-l iei pe Robert în locul lui? Și să mă ocup eu de el?

Imelda-mi dă drumul și se uită la Frei.

— Robert? *Si*, râde ea. *Claro, hermana*.

Apoi fața i se înăsprește din nou și-i face semn lui Alvin, care imediat aleargă spre sistemul stereo.

— Ce melodie, *señora* Imelda?

— *Dos Gardenias, señor* Alvin.

Imediat, se aude o voce moale și mătăsoasă, bărbătească, în spaniolă, în timp ce Robert plutește elegant dincolo de mine, direct în brațele Imeldei.

— Ce faci aici, Thorkild? șoptește Frei în vreme ce mă conduce printre celelalte perechi.

— Nu știu, răspund.

Frei își pune mâna dreaptă într-a mea, în timp ce stânga ei îmi strânge partea de sus a brațului.

— Are ceva de-a face cu unchiul Arne sau vreun alt caz de-ale tale?

— Nu.

— Înțeleg... Ezită. Ai venit până aici doar ca să mă vezi dansând?

— Cred că da, murmur, pe când mă străduiesc să țin pasul cu mișcarea de rotație înainte ca vocea Imeldei să răsună din nou, peste muzică:

— Haideți acum, cu toții. Șolduri. Thorkild, șolduri. Acesta este un bolero. Fierbinte, torid, senzual, *calma, calma*.

— Există un cuvânt pentru astfel de lucruri, continuă Frei, după ce Imelda a terminat instrucțiunile. Pentru oameni ca tine.

— Știu. Jalnic, zâmbesc eu cu înțelese. Tu...

Sunt pe cale să mă desprind, când degetele lui Frei alunecă și mai adânc într-ale mele și-i pot simți respirația în curbura gâtului meu și ochii arzând pe pielea mea. Fața ei este la numai câțiva centimetri de a mea. Tot ce am de făcut este să mă aplec și s-o sărut.

— Sau devotat? continuă Frei. Sau băgăreț?

— Prea bătrân.

— Pentru ce?

— Pentru asta.

Fac o nouă încercare de a mă elibera, însă Frei nu-mi dă drumul.

— Nu pleca, spune, ținându-mă strâns. Nu în timp ce te afli în mijlocul unui dans. Poți să pleci când terminăm.

— Bine, răspund, inspirând încă o dată când Imelda face semn că o nouă rotație este în pregătire. Vom dansa.

Acest moment se oprește întotdeauna aici. Nu are nicio continuare, chiar dacă știu că ne-am despărțit la scurt timp după aceea. Ea și Robert au plecat împreună, iar eu m-am întors la camera de hotel și la documentele mele de interogatoriu, rapoartele și notițele din carnet despre lucruri lipsite de orice înțeles. Totul se oprește aici, până și eu, chiar dacă acum plutesc în adâncul mării, căutând o navă aflată pe fundul apei.

— Imbecil nenorocit! icnesc, iar în secunda următoare gura mi se umple cu apă sărată.

Deschid ochii și văd că, în reproșurile mele, am reușit să scuipe muștiucul care mă conecta la butelia de oxigen.

Încă pot să simt mirosul părului ei și dansul nostru pe când caut muștiucul și încerc să-mi scot apa din gură, în tot acest timp chinându-mă să-mi țin respirația.

După câteva astfel de încercări comice și nesincronizate de gimnastică subacvatică, apuc în sfârșit muștiucul și-l bag din nou. Plutesc cu brațele depărtate, ca un înger, concentrându-mă să-mi reglez din nou respirația. Imediat după asta, tălpile mele ating fundul mării.

Izbind din picioare, ca să evit afundarea în mâl, îmi verific computerul de scufundare și indicatorul de presiune. Mă aflu la o adâncime de unsprezece metri, flancat de câțiva pești morți, îngropați parțial în mâlul moale de pe fundul mării, cu una-două creaturi nevertebrate luând-o la goană peste ei.

Fundul mării se înclină în jos într-un unghi de aproximativ treizeci de grade. Disting câteva pietre, ori bucăți de resturi de metal ieșind din mâl, oferind suport pentru mici colonii de alge marine, stele de mare, arici de mare, midii și melci de mare în sedimentul de acolo.

Încă îngheț, dar am ajuns la un fel de ritm pe când plutesc lent în jos, în beznă. Cred că adâncul mării este cel mai singuratic loc de pe pământ. Pustiu, turbure și străin. Nu m-am mai simțit niciodată atât de pierdut și de singur ca acum, în timp ce mă târăsc peste adâncul mâl, spre zidul întunecat care se ridică înaintea mea.

Observ că un nor cenușiu de sedimente tulburi acoperă zidul, ieșind de pe fundul mării. Numai după ce ajung în această ceață îmi dau seama că zidul, departe de a fi un zid, este de fapt timoneria unei nave.

Aceasta stă răsturnată cu susul în jos pe un bolovan sau stâncă de sub mâl. Dintr-o gaură în vârful, de unde a fost timoneria smulsă de restul ambarcațiunii, pot vedea țevi groase, fragmente de cabluri și alte resturi ieșite în afară.

Înot în sus și de-a lungul uneia dintre laturi, până când sunt poziționat chiar deasupra deschizăturii. Îmi dau seama că o încercare de a-ți face loc prin mănunchiul de țevi, cabluri și resturi din interior este extrem de periculoasă.

Continui dincolo de scările ruginite. Deja midiile se înmulțesc, iar algele și alte forme de viețuitoare marine au început să-și ceară drepturile pe zidurile de metal alb, în jurul rândului de ferestre dinspre provă ale timoneriei. Deasupra lor, disting litere chirilice groase, despre care cred că reprezintă numele traulerului.

Îndepărtând mâlul de la geamuri, mă uit înăuntru. Primele care-mi atrag privirile sunt scaunele ieșite din tavan, ori ceea ce fusese înaintea podeaua timoneriei. O cană de cafea a fost prinsă într-un buzunar de aer, chiar deasupra panoului cu instrumente. Mai departe, observ conturul unui simbol internațional pentru îmbrăcarea vestelor de salvare și localizarea la bord a bărcilor de salvare.

Plutesc, iar masca mea de scufundare apasă ferm pe sticlă, pe când ochii îmi alunecă asupra obiectelor nefixate răspândite peste tot. Dintr-odată, zăresc un pește cu capul plat, cu spatele verde și țepos și ochii mari, oribili, ieșind dintr-o gaură din tabloul de bord. Continuă să plutească încet spre o ceașcă de unică folosință și o mușcă înaintea de a înota în jur și a încerca apoi din altă parte. Privirile noastre se întâlnesc o fracțiune de secundă, înaintea ca oribila vietate să se întoarcă și să țâșnească printre îmbinările panoului de pe perete.

Mă retrag și verific indicatorul de presiune, înaintea de a cerceta zona căutând o ieșire din ceața care se tot acumulează în jurul epavei, pentru a putea citi măsurătorile. Zăresc un cablu gros, care pare atașat de timonerie și dispăre mai departe în beznă.

Înot până acolo și pun mâna pe sârma de oțel. Firele vibrează de încordare, provocată de orice o fi trăgând de el, la capătul celălalt. Verific indicatorul de presiune și valvele de siguranță încă o dată și, cu ambele mâini, înșfac cablul și încep să cobor în bezna din față și orice altceva m-ar aștepta la celălalt capăt.

Capitolul 62

Pe măsură ce cobor, apar tot mai mulți pești morți, putreziți, și o parte tot mai mare din epavă, întinsă pe fundul mării. De asemenea, mai pot vedea și ceea ce pare să fi fost o traversă pentru năvoade. Pesemne că barca, ieșind din nămol, se rostogolise până în adânc, împrăștiind pe drum echipamentul, butoaiile din plastic și boxele de refrigerare aplatizate.

La o adâncime de douăzeci și șapte de metri, mă opresc să verific încă o dată indicatorul de adâncime și pe cel de presiune. În fața mea, se ridică de pe fundul mării încă un zid de oțel întunecat. Traulerul zace cu chila întoarsă în sus, aproape vertical. Se pare că acest cablu este singurul lucru care-l împiedică să se rostogolească mai departe în adâncuri. Întreaga zonă este acoperită de aceeași ceață cenușie, la fel ca timoneria de mai sus.

Înot mai aproape, prudent, și mă opresc imediat în fața chilei, unde este desfășurat un năvod imens. Nava pare să aibă vreo patruzeci de metri lungime. Chila-i acoperită cu protuberanțe ca niște negi, o întindere de smocuri verzi-cenușii de iarbă-de-mare și câte-un coral de apă rece. De asemenea, pot vedea și colonii sporadice de corali numiți „degetele mortului”, cu noduli gălbui-albi și crem, legănându-se spre mine dinspre partea de dedesubt a epavei.

Tot ce aud sunt bulele care țâșnesc din valvele măștii mele de scafandru, de fiecare dată când respir. Întunecimea care înconjoară epava a capturat atât traulerul, cât și pe mine în propria ei lume de aici, de pe fundul mării. O negură cețoasă, de culoare cenușiu-maronie, plină de alge, care te împinge și te trage din toate părțile, încercându-te, ca și cum vrea să știe dacă tu și armura ta chiar veți rezista și puteți suporta tensiunea.

Întreaga navă a alunecat periculos în față și s-ar putea rostogoli chiar și mai departe, în orice moment. Este deschisă, între pupă și fundul mării, așa că pot să înot în jurul ei și să ies pe partea dinspre punte. Totuși, prefer să înot în sus și prin cocă, de teamă că va ceda ceva și monstrul de metal se va mișca și mă va strivi sub greutatea lui.

Încep să mă înalț de pe chilă până când ating un troliu deschis răsturnat la babord. Ancora s-a dus și n-a rămas decât lanțul, întinzându-se de pe rotor și dispărând în adâncimi, împreună cu catargul de la provă.

Un nor de alge plutește pe lângă epavă, chiar după peticul de negură, deplasându-se în sus, spre suprafață, de parcă fuge de bezna din adâncimi. „Ar fi fost atât de ușor”, mă gândesc în timp ce trec de vinciul ancorei de la provă, înaintând spre pupă de-a lungul navei. Așadar, de ce mi-e dintr-odată teamă? De ce mi-e trupul invadat de o teamă intensă că nu mă voi mai

Întoarce la suprafață când, în cele din urmă, sunt conștient că tot ce trebuie să fac este să arunc muștiucul și să inspir? Deodată îmi dau seama că-i fix ce pare a fi, capătul drumului, despre care am avut nenumărate închipuiri atât timp. La fel de rece, incolor și dezolant ca traulerul de pe fundul mării.

Înșfac o piesă de metal de lângă balustradă și închid ochii să pot respira calm. În cele din urmă, mi-am recăpătat controlul asupra respirației și pot continua drumul. Înaintea mea, văd partea din față a unei bărci de salvare sparte, proiectate pe dedesubtul balustradei tribordului. O parte din congelatorul uzinei de procesare este suspendată dintr-o gaură mare, unde metalul a crăpat, formând o fisură lată de-a latul punții. Tot înainte, Thorkild. Tot înainte.

Fundul mării este aproape alb din cauza peștilor morți, unii încă depozitați în cutii frigorifice sau vidați în pungi de plastic. Parcă mormanul de pești ar fi în viață, schimbându-și culoarea de la albul cretei, la verde-închis, roșu-rubiniu și nuanțe de galben. Dăre argintii, lucitoare ies din stratul de jos, palpitând, când mici bancuri de pești mărunți se grăbesc să fugă de cleștii crabilor, de stelele și aricii de mare, sosiți să participe la festin.

Continui să merg spre pupă, dincolo de rampele traulerului, șiruri de stații de tăiere a fileurilor de pește, năvoade și trape de încărcare spre pupă, acolo unde fusese cândva și timoneria. În negura tulbure care înconjoară epava, margini uriașe de metal zdrențuit ies înaintea mea din punte, precum și țevi, cabluri și alte resturi.

La pupă, rămân în echilibru deasupra deschizăturii și a celor două găuri de sub mine, fiecare având câte o scară metalică ruginită ce duce spre santinele navei. Una coboară spre cabine și spre cambuză, iar cealaltă spre camera motoarelor și zonele tehnice.

Vinciul – cablul pe care l-am urmărit de la timonerie până aici făcea parte din asta – atârână în fața mea. Suportul lui este spart, iar brațul vinciului este îndoit spre punte, în vreme ce bobina a rămas atașată de suporturi, înaintea resturilor timoneriei. Șuruburile dintr-o parte sunt smulse și acolo se găsesc două găuri întunecate, unde erau cândva suportii de punte. Cablul coboară din bobină peste punte, pe partea dinspre tribord, sub barca de salvare, și iese prin spatele ei. Imediat ce ultimele două șuruburi se desprind, sau reușesc să iasă din metalul care le înconjoară, întregul trauler își va continua traiectoria tot mai jos, în beznă.

Sunt conștient că există un risc real ca acest cablu să cedeze sau să fie secționat, iar atunci epava se va lăsa pe-o parte, astfel încât va ajunge cu chila în sus, sau va aluneca, pur și simplu, pe pantă, în adâncuri, și că risc să fiu prins sub ea dacă îndrăznesc să mă mai apropiu mult. Niciuna dintre

aceste posibilități nu mi se pare prea atractivă, în vreme ce plutesc deasupra celor două scări, însă totodată ceva mă atrage în întuneric.

Încerc să privesc dincolo de norul de praf și sedimente, spre suprafața mării, dar nu percep decât nuanțele slabe de cenușiu și albastru.

— Smintit afurisit, mormăi ca pentru mine într-o sub-marineză impecabilă, fără să-mi scot muștiucul din gură, în timp ce cobor cu prudență spre epava de dedesubt.

Când sunt suficient de aproape, încep să înot peste treptele care duc jos, spre camera motoarelor, unde-mi întind brațul și dau peste o piesă de metal de care să mă țin.

Dirijez lumina lanternei în întuneric și văd că este imposibil să avansez mai departe de capătul scării. Bucăți grele de metal, părți din motor, cilindrii și alte resturi s-au adunat chiar în această cavitate, blocând accesul.

Continui spre cealaltă cavitate și luminez locul: o pelerină portocalie și o cizmă plutesc în jurul scării înghesuite, care se curbează în sus, prin santina navei. Drumul spre cabine este deschis.

Precaut, încep să mă deplasez pe trepte, spre deschidere, concentrându-mă din greu să respir corect și să-mi păstrez calmul. Imediat ce-am trecut de trepte și mi-am băgat capul pe ușă, mă trezesc în fața unor haine, așternuturi și lucruri personale care plutesc de-a lungul coridorului, înaintea mea.

Simt o remarcabilă pace sufletească aici, pe când mă deplasez de la o ușă la cealaltă, privind așternuturile de pat, cărțile și fotografiile înrămate ale unor femei și copii. Totul se învâрте în jur în nișele cu paturi suprapuse, acompaniat fiind de câte-un peștișor care s-a rătăcit pe aici. De parcă n-aș mai fi atât de singur.

Într-o cabină, o geantă roz plutește sub ceea ce fusese mai înainte podeaua, precum și un pulover cu glugă și o pereche de teniși. Aici, în această cabină, nu sunt fotografii mici de familie sau imagini cu femei goale lipite de ușă. Obiecte de toaletă, o oglindă de buzunar, câteva reviste rusești de modă și o carte cu imaginea unui bărbat și a unei femei, cuprinși într-o îmbrățișare pasională pe copertă, sunt lucrurile care alunecă printre picioarele mele. Cabina nu aparține unui bărbat.

Verific manometrul, să văd cât aer am folosit. Îmi dau seama că temperatura corpului meu a scăzut și mi se pare mult mai împovărat să-mi croiesc drum prin aceste pasaje înguste.

Mă răsucesc pe loc și ies din cabine și, imediat ce sunt afară, înot până la baza și centrul navei, unde sunt situate trapele pentru rezervoarele cu încărcătură și apă proaspătă. O trapă este deschisă.

Mă târăsc de-a curmezișul punții, deasupra trapei deschise și mă uit

Înăuntru. Acolo sunt și mai mulți pești morți, grămezi uriașe de cutii pline de cadavre de pești și folii de plastic transparent, care atârnă de role masive, fixate de perete. Bule mici se ridică dinspre mormanele de pește putred, încă adunate în rezervor.

Următoarea trapă este închisă pe dinafară. Deschid zăvorul și mă ridic ca să apăs cu toată greutatea pe mâner. În cele din urmă, izbutesc să-l răsucesc destul de mult în jos, iar resorturile trapei se deschid. Dau din picioare ca să mă ridic deasupra găurii și să evit să fiu îngropat în acest rezervor plin și el de pește.

Rămân acolo ceva timp, înainte de a întinde mâna cu lanterna în deschizătură și a arunca o privire înăuntru. Imediat ce reușesc să mă apropiu suficient de mult, am senzația neplăcută că sunt pe cale să încalc intimitatea cuiva.

Rezervorul pare să fie deschis. Chiar dacă am atârnat lanterna din mână, cât și micul led atașat măștii de scafandru, bezna de aici parcă înghite lumina într-un mod aparte. Parcă mă uit într-un rezervor cu pereții plini de petrol sau catran.

Prudent, cobor înăuntru, unde aud o serie de lovituri care răsună prin întreaga epavă. Un nor de bule de aer plutește pe lângă mine, acoperindu-mă o clipă, așa că nu reușesc să văd nimic.

Simt în tot trupul dorința de a pleca de-aici și fiecare lovitură sau izbitură din interiorul rezervorului întunecat, plin de pește, mă umple de panică și neliniște. Imediat ce bulele de aer s-au împrăștiat, îmi continui deplasarea. Sub mine, lumina din deschizătură se diminuează, în timp ce fulgi fini de rugină, desprinși de la baza epavei, cad prin apă ca o ploaie.

Mă opresc la jumătatea drumului prin rezervor și rămân suspendat ca să-mi calmez respirația, care devine din nou agitată. Pe când plutesc astfel, cu capul ușor ridicat, urmărind ploaia de rugină, zăresc ceva deasupra capului. Mă îndrept din spate și verific dispozitivul de oxigen, înainte de a ajusta lumina led-ului de la masca de scafandru. Apoi mă întind spre trupul fără viață de deasupra mea.

Apa scânteiază cu o miriadă de culori strălucitoare, ca de curcubeu, acolo unde o atinge raza lanternei, ca și cum e contaminată cu petrol, benzină sau ulei. Stratul împrăștiat de culoare se agață de cadavrul care se leagănă fără viață, înainte și-napoi, în ritmul mișcării apei.

Pare să plutească în văzduhul rarefiat, pe fundalul ruginii decojite care cade peste noi: un înger negru, submarin; capul lui, brațele și picioarele cată în jos, spre mine, ca într-un salut dintre două stări dispartate.

Oricum, totul este complet diferit acum, că ne-am reîntâlnit.

Capitolul 63

Nu credeam că pe el îl voi găsi aici. Arnt Eriksen, sergentul poliției locale, încă are tubul de oxigen pe spate și plutește în rezervor îmbrăcat în echipament de scufundare complet. Fața-i este zbârcită și umflată, iar ochii cășcați privesc în gol prin ploaia de rugină. Gura-i este deschisă, iar maxilarul inferior tremură ușor când mă apropii de el. O creatură marină mică și maronie încearcă să se ascundă în mustața sa tunsă, însă renunță în cele din urmă și preferă să se strecoare într-o nară.

Mă împing iar cu picioarele, pentru a ajunge la același nivel cu cadavrul, și o clipă mai târziu ies la suprafață pentru a descoperi că sunt într-un buzunar de aer dintre cocă și apa din rezervor.

Lumina lanternei și stratul fin de petrol sau ulei de la suprafață fac ca spațiul restrâns să strălucească, aproape ca și cum ne-am afla într-o lagună, înconjurați de soare și plaje albe. Doar când privesc în sus, spre chila ruginită, la un metru și jumătate deasupra mea, iluzia dispare.

Mă scufund și apuc cu prudență umărul sergentului, lăsând lumina lanternei să alunece de-a lungul spinării sale și spre ceafă, însă nu sunt semne de răni externe. Apoi mă înham la treaba dificilă de a întoarce trupul spre a-l examina pe dedesubt. Se dovedește aproape imposibil: cadavrul se rotește, pur și simplu, în aceeași poziție de fiecare dată, iar în cele din urmă mă hotărăsc să scot buteliile de oxigen înainte de a-l întoarce.

Răsucesc cadavrul înainte de a scoate harnașamentul pe o parte – o operațiune istovitoare. Nu numai că trupul este greu și dificil de manevrat, dar este și extrem de obositor să dau mereu din picioare ca să rămân la același nivel și, totodată, mă chinuiesc cu un cadavru greu, ca să nu mai zic de efortul depus pentru a nu icni după aer sau a-mi scoate muștiucul din gură făcând asta.

După o pauză lungă, timp în care pur și simplu stau lângă cadavru, îl întorc și, după o mare vânzoleală și împingeri complicate din picioare, în cele din urmă reușesc să înlătur și cealaltă parte a harnașamentului. O altă perioadă de odihnă se impune înainte de a reuși să duc cadavrul cu mine la suprafață.

Undeva, în spatele meu, aud dăngănitul gol al buteliilor de oxigen care ies la suprafață și se ciocnesc de peretele rezervorului. Imediat ce urc spre buzunarul de aer strălucitor de sub domul ruginit, încep să-l trag pe sergent pe spate, pentru a-l examina mai cu atenție.

Mă dor pulpele și brațele, iar umerii mi-au amortit. Este greu să ai o priză bună pe costumul alunecos de scafandru și în același timp să ții cadavrul

deasupra apei. Pe când mă străduiesc să-i rotesc din nou trupul, îmi alunecă și se scufundă rapid prin pelicula de ulei sau petrol din apă.

Înșfac lanterna și sunt pe cale să mă duc după el, când zăresc ceva mai la distanță. Ezit pentru o clipă, cu lumina direcționată spre siluetă. Îmi dau seama că am făcut o greșeală imediat ce înot spre celălalt cadavru din fața mea. O greșeală mare.

Șeful poliției, Bendiks Johann Bjørkang, poartă o pelerină cu o vestă reflectorizantă și cizme. Pelerina este deschisă și dedesubt are o cămașă albastră și cravată. Ochii și gura-i sunt închise, de parcă ar fi adormit instantaneu aici, în coconul său de apă.

Un pâlț de stele de mare s-a adunat în jurul unui punct de pe capul său, asemenea celui de pe cadavrul lui Rasmus Moritzen în timpul autopsiei. Cu lanterna, îndepărtez prudent câteva dintre ele. Într-o vânzoleală de brațe și ventuze, creaturile spinoase cad spre fundul apei.

Adâncitura cenușie din creștetul capului este înconjurată de păr și piele sfâșiată, acolo unde cineva a lovit craniul cu un obiect greu. Nu există aproape niciun dubiu că Bjørkang era mort când a ajuns în apă. Văd că mâinile lui sunt legate cu coliere autoblocante, albe, similare celor cu care fusese legat Rasmus.

Unul nu l-a omorât pe celălalt, nici nu și-au ticluit împreună dispariția. Nu au încercat niciodată să manipuleze dovezile și să încerce să dea vina pe mine sau pe altcineva. Cu grijă, întorc din nou cadavrul șefului poliției, iar acum plutește cu fața-n jos.

Dintr-odată, zăresc mișcare în drum spre intrarea în rezervor. Prima dată pare umbra unui pește mare, strecurându-se prin gaură, înainte de a se opri un moment, întorcându-se și dirijând o rază strălucitoare de lumină prin apă, spre locul unde stau suspendat lângă suprafață.

Silueta trage după ea o funie sau un soi de cablu. La capăt, văd ceva de mărimea unui om, pe care-l trage prin deschizătură, apoi dă drumul cablului. Pentru o clipă plutește neclintit, apoi înșfacă lanterna și dirijează raza direct spre mine.

— O, Doamne! gem eu, încă plutind la suprafață, așteptându-l pe el, care înoată prin rezervor urcând spre mine. Ce prost am fost...

Capitolul 64

— Ei bine, asta-i ceea ce numim noi o adevărată nasoleală babană, icnește Harvey, odată ce a apărut lângă mine și și-a scos muștiucul. Îndreaptă un

harpon și lanterna în direcția mea. De proporții epice, n-am dreptate?

Îmi smulg muștiucul și masca și inhalez, prudent, aerul. Stătut, sufocant, îmi lasă un gust amar pe limbă, ca petrolul.

— Amice, îi spun, scuipând într-o încercare de a scăpa de gustul rău.

Vocile noastre sună dogit când vorbim. În spatele lui Harvey, bulele de aer se ridică de pe fundul rezervorului, spărgându-se în buzunarul mic de aer în care ne aflăm. Imediat după aceea, cadavrul femeii fără față apare la suprafață, în spatele său. A legat-o cu o coardă, înnodată în talie. Trunchiul ei și părul de pe ceafă sunt vizibile; restul plutește dedesubt, legănându-se în apa tulbure.

— Așadar, tu ai fost cel care a venit s-o ia de la far în prima noapte când am ajuns acolo?

Harvey se întoarce și pune raza lanternei pe cadavrul care plutește la suprafața apei, în urma lui. Nu disting decât un fel de glugă din păr scurt, negru și fâșii de piele învârtându-se în jurul craniului ei.

— Da, zice el, întorcându-se din nou. Pentru o clipă sau două, mi-a fost teamă că aveai de gând să sari după noi.

— Cine-i fata?

— Cred că o chema Elena. Din Arhanghelsk, Murmansk, sau vreunul dintre orașele din zonă.

— Prostituată?

— Da.

— Ce căuta la bordul traulerului?

— Bani, bani, bani.

Harvey încearcă unul dintre rânjetele sale încrezătoare. De data asta, nu are succes. Neliniștea și stresul îi sunt foarte vizibile pe chip, iar colțurile gurii sale refuză să-l asculte, doar vibrând ușor, fără a se clinti nici măcar o fărâmă. În cele din urmă, spune:

— Am niște locuri de cazare prin oraș, șase camere, pe care le închiriez unor femei din Rusia care vin să lucreze aici câteva luni pe an.

— De ce n-a putut nimeni s-o găsească?

— Aici devine mai complicat. Sunt conștient că vârfurile degetelor îmi sunt tot mai amorțite de frig. Și Harvey este alb în jurul ochilor și buzelor. Eu și Arkady, căpitanul traulerului, aveam un aranjament. El transporta niște chestii pentru mine din Rusia și mai aducea și câte-o fată să lucreze prin oraș.

— Ce chestii?

— Sex, droguri și rock and roll, răspunde Harvey. Pileală, amfetamine, steroizi... știi, chestii care te ajută să-ți plătești facturile. Traulerul s-a scufundat atât de repede, încât echipajul a trebuit să sară în bărcile de

salvare. Doar după ce au plecat de pe trauler și-au dat seama că o uitaseră pe fată.

— Cum poți să uiți așa ceva?

Harvey dă din umeri.

— Rușii ăștia. Beau și se droghează fără oprire, chiar și pe o afurisită de furtună. Poate că și ea era drogată. Cine știe?

— Apoi Rasmus a găsit-o.

Harvey dă din cap.

— A fost la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, omule. Asta-i tot. La fel ca și tine. Rămân mut și el continuă: Furtuna care a scufundat traulerul a tot durat. Furtunile astea bat direct dinspre nord-vest și este aproape imposibil să te scufunzi în timpul uneia, sau să manevrezi macaraua de unul singur în locul ăsta, chiar dincolo de capătul insulei. Așa că a trebuit să aștept. Iar când vremea s-a mai domolit și-am ajuns aici cu catamaranul să-mi iau lucrurile, pe cine găsesc ancorat chiar deasupra epavei, așteptând în barca lui semirigidă? Da, pe danez. Deja fusese jos de două ori și adusese din adânc câteva dintre pachetele mele, dar și cadavrul femeii. N-am știut ce să fac, și atunci, dintr-odată, cum stătea cu spatele la mine, l-am lovit înainte să-mi dau seama. S-a răsturnat pur și simplu, a căzut peste bord și-a rămas acolo fără să mai miște niciun mușchi.

— N-a murit de la rana la cap, îi spun, chinuindu-mă să rămân la suprafață. Rasmus s-a înecat. Harvey încuviințează din cap în tăcere. Nu trebuia să-i legi unul de altul cu colierele autoblocante.

Auzim cum clipocește apa pe lângă pereți de fiecare dată când curenții din exterior clatină nava.

— Greșeala mea, spune, oftând și se zgribulește înfiorat când un alt sunet se aude de undeva, din afara rezervorului. I-am adus pe amândoi cu mine și i-am scufundat la unul dintre stâlpii de la ferma de midii. Presupun că s-au separat când stâlpii au început să plutească în derivă, în timpul furtunii, și-au fost luați de valuri. Doamne, i-am căutat peste tot.

— Șeful poliției locale și sergentul lui n-au mai ajuns la far în seara aia, așa-i?

Harvey scutură din cap, de parcă voia să scape de imaginile din subconștientul său.

— Bjørkang a sunat și mi-a spus că ai găsit-o pe lângă far. Mi-am dat seama imediat că dacă-l găsește cineva pe danez și vede că au fost legați împreună...

— Așa că i-ai ucis?

— Le-am zis să mă ia înainte să meargă la far și l-am lovit în cap cu o cărămidă de balast imediat ce ambarcațiunea a ajuns lângă debarcaderul de

la fermă.

— Iar Arnt?

— Arnt și cu mine aveam o relație semiprofesională, ca rezultat al interesului nostru comun pentru vânatoare și pescuit. Știa că uneori aveam pileală rusească în lăzile pe care le aduceam în oraș. Și-a dat seama ce trebuia să facem, imediat ce-am reușit să-l calmez. I-am povestit despre Rasmus și despre Elena și l-am convins că nu există o altă cale, că trebuia să ascundem cadavrul lui Bjørkang într-un rezervor. Că puteam spune că barca lor a fost luată de valuri în furtună și că Arnt a reușit să ajungă pe uscat, însă Bjørkang a dispărut.

— Arnt n-ar fi putut niciodată să trăiască cu ceea ce-ai făcut.

Coapsele mă dor îngrozitor, după toate eforturile depuse doar ca să stau la suprafața apei, și eliberez cu grijă două greutatea de plumb pe sub apă, apoi le dau drumul, fără a-mi lua ochii de la Harvey și de la harponul său.

Prima dată, Harvey nu spune nimic, de-abia dacă aprobă încet din cap, ca pentru sine, după care începe să vorbească din nou. Ceva mai încet acum:

— L-am văzut în fața mea, în deschiderea rezervorului, după ce aruncasem cadavrul lui Bjørkang înăuntru. Înainte să am timp să mă gândesc, l-am împins de-a dura înăuntru și-am închis trapa.

— L-ai lăsat să moară de frig, aici, în beznă.

— Nu există altă cale. Nicio altă cale! strigă Harvey.

Reverberațiile vocii lui fac ca și mai multă rugină să curgă asupra noastră.

— Harvey Milosul, chicotesc scuișând din nou. Și când te-ai hotărât să mă bagi și pe mine în toate astea?

— Ești țapul ispășitor perfect, șuieră el sec.

Dintr-odată, fața lui e mai cenușie, fie din cauza frigului și a aerului apăsător, stricat, fie din altă cauză: recunoașterea a ceea ce a devenit ca urmare a circumstanțelor.

— Am adus șapca lui Bjørkang la far în ziua următoare și m-am asigurat că i-o găsește poliția, dar și petele de sânge din bar. Mai mult ca să văd ce se va întâmpla.

— O, șapca de polițist, spun, forțându-mă să scot un hohot neconvingător de râs. Presupun că știai că asta-i va pune în mișcare pe dulăi.

Harvey îmi aruncă o privire iscoditoare când râd din nou.

— Ucigașii și poveștile scornite de ei, așa-i? Încuviințez din cap și continui când el nu comentează. Înțelegi cât de dificil este să admiți lucrurile cele mai simple, cele mai insignifiante, chiar și pentru tine însuși? N-ai adus șapca de polițist, plină de sânge, din întâmplare sau doar ca să vezi ce se va petrece, așa cum spui tu. Asta-i o minciună. Una pe care o spui ca să te protejezi de tine însuși.

— Chiar așa? pufnește Harvey disprețuitor. Ce incitant.

— Uneori, creierul omenesc este programat să modifice, să ajusteze realitatea. Este un străvechi mecanism de apărare, fantoma din mașinărie², menită să ne ajute să manevrăm și să operăm în ciuda traumelor și excitațiilor organelor senzoriale. Îți spui singur o poveste alternativă, în care modifici detaliile pentru a le face să se potrivească cu propria ta imagine despre sine.

Simt nevoia să râd, cu toate că dinții-mi clănțane și râsul este înăbușit în gât, chiar înainte de a-i da drumul.

— De-asta folosești cuvinte ca „dintr-odată, înainte să-mi dau seama, pur și simplu a căzut” și-așa mai departe. Toate astea nu-s altceva decât prostii, Harvey. Adevărul este c-ai început să te joci cu mine, ai început un scenariu la care lucrezi încă din dimineața în care m-ai dus la far, când mi-ai zis povestea aia a ta din copilărie, despre copilul care plângea în mlaștină, unde familia ta avea o cabană. Nu spun că ai plănuit în amănunt care va fi rezultatul scenariului, însă știai cât de departe erai dispus să mergi, imediat ce-ai dobândit impresia că știi ce fel de om sunt...

— Ce fel de om? Dependent de substanțe? Își depărtează brațele, lanterna este îndreptată într-o direcție, harponul în alta. Un drogat?

Pentru o fracțiune de secundă mă gândesc să mă reped la el într-o încercare de a-i lua harponul, însă distanța e prea mare și imediat după aceea lanterna și harponul revin la locul inițial, ațintite direct spre pieptul meu.

— Și nu numai, continui calm. Nu cred nici că Bjørkang te-ar fi sunat în noaptea aia, după ce-am găsit femeia. Asta-i doar încă una dintre minciunile pe care le produce mintea ta. Poate Arnt, dar nu Bjørkang.

— Are vreo importanță?

— Bineînțeles că are. Nu și pentru mine, dar pentru tine, da, Harvey. Arnt era agitat, ba chiar speriat când m-a sunat. Probabil și-a dat seama că acel cadavru provenea de pe trauler. Poate chiar te suspecta că aveai o legătură cu dispariția lui Rasmus. Cred că voia să-mi vorbească despre asta, însă mai apoi a decis să se bazeze pe tine și a închis. După aia te-a sunat pe tine și tu l-ai convins să vină la fermă, unde așteptai, gata să ucizi. Nimic lăsat la voia întâmplării, ci doar încă două crime premeditate, comise cu sânge rece.

— Minciuni, mârâie Harvey.

— Nimeni nu crede abureala asta a ta cu „la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit”. La fel cum suntem amândoi perfect conștienți că n-ai apărut aici

² În eng., în orig., *Ghost in the machine*: principiul dualismului minte-trup, descris de René Descartes și pomenit cu aceste cuvinte de filosoful britanic Gilbert Ryle în cartea sa *The Concept of Mind*, apărută în 1949 (n.tr.).

cu un harpon pentru că te aflai prin împrejurimi, absolut la voia întâmplării, și te întrebai unde-am putea face scufundări împreună, la vânat de draci de mare. Ești un ucigaș calculat, care distruge viețile oamenilor... și te afli aici ca să comiți o nouă crimă.

Un zgomot puternic, o pocnitură, răsună prin cocă, urmat de un nor de fulgi de rugină care se abat asupra noastră. Apa dobândește o strălucire roșiatică, acolo unde razele lanternelor noastre întâlnesc miasma uleioasă. Harvey se uită la mine. Ochii-i sunt întunecați și goi, și-și ține gura întredeschisă. De parcă amândoi ne temem de următoarea scenă din acest tablou de pe fundul mării.

— Nu se poate termina altfel, Thorkild, șoptește el în final.

— Și spectacolul ăla elaborat de la discotecă? De ce nu m-ai ucis, pur și simplu, așa cum ai făcut cu ceilalți?

Apa clipocește pe pereții laterali ai rezervorului. Valurile fac ca și mai multă rugină să se desprindă de pe tavan și să cadă asupra noastră, urmând apoi o serie de ecouri dogite, care-și fac drum prin osatura descoperită a navei.

— A trebuit să merg la fermă din nou, cu Elena, și m-am gândit s-o ascund în vechiul adăpost al oilor, până când se liniștesc lucrurile. În fond, nu mai puteam s-o las în congelatorul pentru reni din garaj, pe toată durata iernii, spune Harvey după ce ciocăniturile și ploaia de rugină încetează. Te-am auzit în bar: vorbeai la telefon pe când te chinuiai să dai pe gât pastilele și alcoolul ca să poți să faci treaba ca lumea. M-am hotărât să te ajut. Am ținut un ultim chef pentru tine și Elena. Numai Dumnezeu știe că vă trebuia unul.

Cel puțin, râsul lui este autentic. Zgomotul ricoșează din pereți, trimițând și mai multe valuri de rugină jos, asupra noastră, în vreme ce frigul îmi străbate trupul.

— Stăteam și vă priveam pe amândoi de lângă mesele de biliard. Doamne, erai dus cu totul, omule. Terminat. Cel mai rău – Harvey icnește, clătinând din cap a disperare – a fost felul în care ai reușit să sari în mare și să ajungi pe singura bucată de resturi aflată la mile marine în jur. Este chiar o ispravă pe cinste s-o dai în bară atât de zdravăn.

Ridic din umeri și încerc să-mi compun o expresie care să transmită dispreț:

— Ce-aș putea spune? Gestul aduce un spasm dureros și frig în obrazul meu. Unii s-au născut norocoși.

Precaut, Harvey pune lanterna de-o parte, lăsând-o să plutească în negura dintre noi. Ridică harponul și-l atingește spre pieptul meu.

— Prietene, șoptește el, norocul tău este pe cale să se sfârșească...

Capitolul 65

Cadavrul Elenei plutește la suprafața apei la doi-trei metri în spatele lui Harvey. Apa unduiește în jurul trupului și părului său, pe când legătura dintre ea și Harvey se strânge.

— Așa, deci te gândești să mă închizi și pe mine aici, împreună cu celelalte cadavre ale tale? Cimitirul tău privat? Unii ucigași amenajează astfel de locuri pentru victimele lor, astfel încât să le aparțină pe vecie. Am discutat cu mai mulți de-ăștia când am fost în State.

— Am ajuns într-o situație nasoală, atât. Când tot ce poți face este fie să accepți, fie să aluneci și tu pe jgheab în jos. Oricine luptă când e pus la colț. Îmi aruncă o privire piezișă, înainte de a termina: Cel puțin, majoritatea o fac.

Felul în care vocile noastre răsună prin cocă, un ecou ascuțit și scârțâitul navei, ploaia ruginită, rece și aerul înăbușitor care-mi apasă pereții plămânilor, toate acestea îmi provoacă greață și amețeală.

— Am ascultat multe mărturisiri ale ucigașilor și criminalilor, Harvey, spun într-un efort de a recâștiga un oarecare control asupra conversației. Prea multe. Cunosc toate cuvintele, mecanismele pe care le folosesc pentru a-și justifica acțiunile, atât față de ei înșiși, cât și față de restul lumii. De asemenea, mai știu că nu contează ceea ce spui. Fantomele pe care încerci să le ascunzi aici, pe fundul mării, nu vor dispărea. Te vor bântui pentru tot restul vieții.

Harvey se uită la mine. De data asta, nici măcar nu mai încearcă să zâmbească.

— Există două feluri de ucigași, știai asta? Nu, probabil că nu. Nu contează câți oameni ucid, nu asta definește în ce categorie intră. Știi ce anume? Știi care e factorul definitoriu care face diferența între cele două tipuri de ucigași?

— Nu, răspunde Harvey, având încă harponul ațintit asupra pieptului meu în timp ce vorbesc.

Îmi e atât de frig acum, încât mi-e dificil să vorbesc, însă indiferent de asta, continui, forțând cuvintele printre dinții care-mi clănțâne și printre convulsiuni musculare feroce. Pur și simplu fiindcă știu că, atunci când această conversație se termină și s-a spus totul, ceea ce mă așteaptă este oțelul rece al harponului lui Harvey.

— Deosebirea constă în faptul că majoritatea criminalilor sunt copleșiți de vinovăție pentru ceea ce-au făcut. Vor petrece timp după fiecare episod, încercând să uite, să înăbușe și să ascundă. Însă există unii, o anumită specie

de ucigași, care sunt diferiți. Ei se reflectă în crimele lor. Oamenii care adună cadavre pentru că, de fapt, sunt trofee lor. Etalonul tuturor realizărilor lor. Dar tu, Harvey. Tu nu ești vânător de trofee, nu? Harvey clatină încet din cap, fără să spună nimic. Te doare ceea ce-ai făcut. Deja te-ai îmbarcat în această călătorie dureroasă, o pot vedea pe fața ta. Harvey stă complet nemișcat acum: umerii lui au căzut și mâinile care țin harponul se leagănă alene la suprafața apei. Totuși, încă n-o știi, sap eu în continuare. Pentru că ești și acum în mijlocul furtunii: adrenalina și șocul, după tot ce-ai făcut, clocotesc înăuntrul tău și acționezi în panică. Lovești tot și pe toți cei care-ți amintesc de ceea ce-ai făcut, pentru că mai crezi că este ceva de care te-ai putea debarasa, ceva de care poți să scapi.

Precaut, mă apropii de locul unde plutește Harvey, vorbind în tot acest timp și continuând să înaintez pe această muchie de cuțit extrem de ascuțită.

— Ai dat-o în bară... Ești pe fundul mării, într-o epavă pe care ai umplut-o de cadavre. Și dacă ai fi umplut cu morți fiecare rezervor de pe nava asta, tot n-ar fi fost de ajuns. N-ai scăpare. Kripos e în oraș. Vor verifica toate apelurile telefonice, să vadă cine cu cine a vorbit și când. Curând, minisubmarinul lor va scotoci tot fundul mării și vor găsi epava.

— Găsesc eu o cale de ieșire, răspunde el cu glas șoptit.

— Termină cu prostiile și privește în jur! bolborosesc eu, moment în care mă ia prin surprindere o criză violentă de tuse.

Împroșc apa în jurul meu, dând din mâini, în timp ce corpul mi se încordează în efortul de a respira.

— Plutești, icnesc atunci când dau cu ochii de vârful harponului care se ridică din apă între noi. Plutești în rezervorul ăsta, într-o epavă de pe fundul mării cu un cadavru agățat de tine cu o coardă de pescuit, și-mi spui că tot mai crezi că totul o să fie bine? Că tu, Merethe și băiețelul vostru puteți continua viața ca până acum? Ești prizonierul unei iluzii, Harvey. Știu cum e. Am fost și eu așa.

— Tu ești cel amăgit, răspunde Harvey rece, strângând și mai tare harponul. Crezi că scenariul ăsta are mai mult decât un singur final.

Știu că are dreptate. Însă tot ce pot face este să continui, să mă mișc în cercuri tot mai strânse, căutând o cale de atac.

— Fantomele tale se vor întoarce. Mă opresc din înaintare. Când ești singur, când iei cina alături de soția ta, sau când îți pui fiul la culcare noaptea. Atunci vor veni și ele. Va trebui să le împarți cu toți cei pe care-i iubești. Cu Merethe și băiatul.

— Nu vor afla niciodată despre asta.

— Soția ta vede oameni morți. Este meseria ei. Și tu crezi în astfel de lucruri, mi-ai spus deja.

Harvey clipește cu pleoapele strânse de câteva ori.

— Nu vor afla niciodată despre asta, repetă mecanic.

— Ce zici de fiul tău? Dacă și el posedă această abilitate? Cum va fi dacă el este cel la care vin fantomele când nu vor obține ceea ce vor de la tine?

— Pot... poftim?

Harvey se trage înapoi prin apă, obligat să-și întindă mâinile ca să-și păstreze echilibrul.

— Am văzut-o, Harvey, spun arătând spre halca de carne cenușie-neagră care atârână în urma lui, suspendată de un fir de pescuit. Am văzut-o pe Elena. Am văzut-o în ochii soției tale. I-am auzit urletele. Sunt la doar un metru distanță acum și cobor vocea. Nu te-ai prins? spun pe un ton mai moale. Că eu știu? Știu ce se pregătește, de-asta îți spun toate astea. Nu poți scăpa de ele. Deja s-a agățat de tine, înăuntrul tău, și nu te va lăsa niciodată. Tot ce poți face este să ieși în față, să recunoști ceea ce-ai făcut și să-ți asumi responsabilitatea. Pentru tine, pentru Merethe. Și pentru băiatul tău.

Harvey stă din nou complet nemișcat. În spatele lui, apa acoperă cadavrul când se lovește de peretele interior al rezervorului. Pare că se gândește, întoarce lucrurile pe toate fețele și pune ordine în haosul dinăuntrul său. Într-un interogatoriu, încercăm să ne găsim drumul la răscruci ca aceasta, când subiectul este obligat să aleagă dacă vrea să continue cu minciuna sau să-și schimbe declarația și să recunoască ce-a făcut, să renunțe la mărturiile mincinoase și să-și asume responsabilitatea. În același timp, dacă rezultatul se dovedește a fi altul decât cel dorit de mine, sunt dureros de conștient că aici, pe fundul mării, consecințele nu vor fi la fel alături de un om care deja a comis mai multe crime și care are un harpon în mâini.

În cele din urmă, Harvey își întoarce din nou privirea spre mine. Deja pot să văd în ochii lui că s-a hotărât. N-o să recunoască nimic, nici n-o să ia ceva în serios, în definitiv. Nu este genul.

— Fir-ar al dracului! mormăie hârâit, ridicându-și din nou harponul. Nu trebuia decât să sari în mare.

Sunt pe cale să mă răsucesc și să mă scufund în apă, într-o încercare de a scăpa, însă Harvey deja a lansat săgeata harponului. O simt cum îmi intră direct în mână și continuă mai departe, trecând de stern în momentul când forța ei mă propulsează înapoi.

— Nu fac decât să te ajut cu ceea ce nu izbutești să faci singur, îl aud pe Harvey strigând de undeva din întuneric.

Durerea din piept este atât de puternică, încât îmi vine să urlu, însă de fiecare dată când deschid gura, mi se umple cu apă sărată. Săgeata harponului mi-a lipit mâna de piept și pot simți o usturime, o durere sfâșietoare la subsuoară.

— Am nimerit sau am ratat? Îl zăresc pe Harvey în cealaltă parte a rezervorului, ținând o coardă roșie în mână și trăgând-o în urma sa. Te-am găsit, triumfă el, încordându-l ca să se întindă între noi. Și am nimerit! exclamă el, înainte de a trage coarda cu toată forța.

Urlu, când trupul meu se cutremură înainte și este smuls în direcția lui. De la subsuoară mi se răspândește o durere arzătoare peste tot prin piept, ca și cum cineva urmează să-mi smulgă de pe corp o halcă mare de carne. Întorc capul, pe când Harvey mă trage spre el, și arunc o otheadă spre vârful săgeții, ieșit pe sub brațul meu.

Încerc să-mi controlez înaintarea cu mâna liberă, însă nu are niciun rost. Dintr-odată, îmi amintesc că am un cuțit de scafandru fixat la șold și încep să-l caut cu mâna liberă, în tot acest timp zbătându-mă să-mi țin fața deasupra apei.

Cadavrul din spatele lui Harvey izbutește încă o smucitură înainte, pe când el se trage mai aproape de mine. Mă apropie trăgând de coarda harponului de parcă sunt un pește.

Se află la numai câțiva metri distanță când, în sfârșit, simt teaca cuțitului. Încep să-l scot și trag de el încercând să-l eliberez din teacă, în timp ce Harvey trage de coardă și ajung în fața lui cu capul înainte.

Durerea sfâșietoare din piept încetează brusc atunci când eliberez cuțitul și tai coarda harponului. Zbătându-mă, împing cu mâna liberă și cu picioarele până ce îmi modific din nou poziția corpului și ajung pe verticală.

— Și ce-ai de gând să faci cu lucrușorul ăla? întreabă Harvey, când dă cu ochii de cuțitul pe care-l țin în fața mea.

Știu că nu există nicio șansă să fac ceva cu el, câtă vreme nu pot să-mi folosesc decât o mână, chiar dacă am un cuțit în ea. Harvey lasă coarda tăiată și ridică din nou harponul, ațintind arma direct spre mine. În lumina împrăștiată de lanterna sa văd că scoate încă o săgeată dintr-o teacă prinsă de coapsă și o bagă în vârful. Apoi începe să încarce arma cu aer comprimat.

Mă pregătesc s-o șterg, lansându-mă în spate și dând din picioare ca să fug. În fața mea îl văd pe Harvey urmărindu-mă prin apă.

— Ce s-a-ntâmplat, de ce încerci s-o turești? Credeam că vrei să mori.

În spatele lui, coarda se desfășoară din nou, astfel încât trage cadavrul după el. Mai fac câteva mișcări de înot înainte de a renunța. Picioarele-mi sunt atât de înghețate și durerea din piept atât de mare, încât icnesc după aer. Mă chinuiesc să mă mențin la suprafață, tușesc și scuiں fiere.

Harvey se oprește la câțiva metri distanță de mine ca să ochească. Își folosește lanterna pe care și-a pus-o sub cot și celălalt braț ca să ațintească harponul.

— Du-te dracului! răcnesc, simțindu-mi esofagul umplându-se de sânge.

Ridic din apă mâna cu pumnalul și-o țin înaintea mea, într-o încercare jalnică de a mă proteja de ceea ce urmează.

— Îmi pare rău, Thorkild.

Harvey ridică arma din apă și țintește spre pieptul meu. În spatele lui se aude o pleoscăitură puternică. Observ că trupul Elenei a plutit spre el în tot acest timp și acum e chiar în spatele lui. Își dă și el seama de asta și se întoarce să se uite.

Cadavrul pare să fie încurcat în coarda dintre ei, iar când Harvey se întoarce, trage corpul și mai aproape, așa că ea se ridică brusc din apă și cade spre el.

— Aah! zbiară Harvey și, panicat, trage cu arma.

Văd săgeata trecând direct prin burta Elenei și ieșind în cealaltă parte. Harvey lasă harponul, continuând să se răsucescă, iar țipetele sale sunt și mai puternice. Încearcă să împingă cadavrul, dă din mâini și se trage înapoi. În loc să se elibereze, corzile în care sunt încurcați se strâng și mai tare și trupurile lor se învârtesc unul spre celălalt, tot mai aproape, în vreme ce urletele desperate ale lui Harvey răsună prin rezervor.

Raze înguste de lumină izbucnesc din lanterna lui, prinse în masa informă de brațe și picioare din fața mea. Gesticulând, Harvey folosește brațele spre a împinge și ridica de pe el trupul mort. Din când în când, aud icnete sporadice și gâlgâieli, zgomote guturale, înainte ca un muget răgușit să se rostogolească prin rezervorul de oțel. Imediat după aceea, cele două trupuri dispar sub apă pierind fără urmă.

Capitolul 66

Din când în când, bule de aer se sparg la suprafața apei, acolo unde stăteau până mai adineauri Harvey și femeia moartă. Undeva, sub mine, reușesc să disting câteva raze slabe de lumină, ca niște găuri de vizuină de iepure în întuneric, cu toate că nu pot să văd vreo urmă nici de el, nici de Elena.

Trupul mi-e greu și senzația de amorțeală se împrăstie dinspre piept, unde-i înfipt vârful săgeții. Picioarele împing ca să rămân la suprafața apei, în vreme ce abdomenul și pulpele, unde sunt localizate celelalte greutatea de plumb, mă trag în jos. Un aer iritant, amar, îmi arde plămânii, provocându-mi o impresie intensă că sunt asfixiat cu fiecare inspirație.

Îmi folosesc mâna liberă să caut muștiucul, ca să respir din buteliile de oxigen, în timp ce forța centrifugă îmi împinge trupul într-o parte. Zbătându-

mă, trag cu mâna liberă și izbesc cu picioarele într-o încercare de a-mi îndrepta corpul. Eforturile-mi trimit în piept o durere pătrunzătoare, ce se răspândește până la subsuoară.

După cea de-a treia tură de jur-împrejur, simt brusc ceva moale la vârful degetelor. De data asta, rămân întins cu fața-n jos în apă, în vreme ce încerc să-mi țin respirația și să mă abțin de la mișcare, în același timp căutând precipitat tubul muștiucului. Plămânii mei sunt pe cale să explodeze când, în cele din urmă, pun mâna pe muștiucul din cauciuc și-l bag în gură.

Aceste acțiuni m-au secăt de energie. Sunt pe cale să pierd orice senzație din picioare și sunt conștient că trupul e tras la fund. Îmi dau seama că trebuie să scap de ultimele greutate de plumb din jurul pulpelor, altfel am să ajung pe fundul apei și-am să rămân acolo.

Deja devenise tot mai greu de respirat prin muștiuc, fie pentru că butelia de oxigen este pe cale să se golească, fie pentru că săgeata din piept mi-a străpuns un plămân. Instrumentul care-mi arată cât aer mi-a mai rămas este atașat de mâna prinsă la pieptul meu de harpon. Astfel, n-am nicio șansă de a verifica oxigenul pe care-l mai am la dispoziție. De asemenea, este imposibil să conectez butelia de oxigen de rezervă cu numai o singură mână.

Jos, sub mine, încă pot vedea lumina lanternei lui Harvey. Găurile viziunii de iepure au dispărut și mai există un singur punct luminos, de forma unei stele, departe, în beznă. În timpul eforturilor mele, mi-am pierdut masca de scafandru, iar ledul de pe ea probabil s-a stricat. Strălucirea galbenă de acolo este singura sursă de lumină pe care o pot vedea, încerc să-mi concentrez privirile, conștient că dorința de a dormi îmi invadează trupul, tot mai tare, mai urgent și mai insistent cu fiecare nouă mișcare.

Lumina de sub mine își schimbă culoarea, de la galben-închis spre o nuanță mai albă, mai clară, de fiecare dată când mă uit la ea. După o vreme, nici măcar nu mai reușesc să mă mențin în poziție verticală. Trupul meu se încovoae, iar picioarele mi se ridică și zac într-o parte, în apă. De data asta, sunt incapabil să mă întorc, așa că plutesc, leșinând din când în când și revenindu-mi, în vreme ce corpul meu rămâne la suprafața apei.

Sunt înconjurat de tăcere, neavând nicio idee dacă sunt deasupra sau sub apă. Am pierdut orice senzație tactilă în vârfurile degetelor și mai simt doar durerea din piept și de la subsuoară. Încerc să-mi mișc mâna liberă și să-mi schimb poziția. Buzele-mi sunt amorțite și nu mai simt muștiucul, nici chiar când mușc în cauciuc.

Deodată, deschid larg ochii atunci când aud un pocnet puternic dinspre navă și un bubuit ropotitor se ridică prin construcția metalică, urmat de o ploaie fină de rugină. Imediat, fața mi-e din nou la suprafață și văd o umbră, mai compactă și substanțială decât restul întunecimii, ca și cum cineva

atârână acolo, de acoperişul de deasupra mea, şi, în acelaşi timp, sunt conştient de gustul de parfum pe care-l simt în gură.

Clipesc repetat, ca şi cum aş vrea să îndepărtez oboseala apăsătoare şi apa murdară, sărată şi contaminată de rugină, în timp ce umbra continuă să se scufunde spre mine.

— Cine eşti? întreb, cu toate că buzele nici nu mi se mişcă şi nu fac altceva decât să plutesc, rostogolindu-mă când în apă, când afară, la fel şi în leşin.

Nu-mi răspunde nimeni. O căldură intensă mi se împrăştie prin corp, în timp ce umbra cade de pe acoperiş şi trece prin mine. Mă zbat şi lovesc cu mâna liberă, până când m-am întors de-a binelea spre umbră, care-i acum dedesubtul meu. Încerc s-o înşfac şi să îndepărtez de mine atât umbra, cât şi căldura. În loc de asta, încep să mă scufund.

Nu sunt sigur dacă mă mişc cu adevărat, ori ceea ce văd este doar o umbră a mea, un strat fin al unei ectoplasme transparente, plutind afară din trupul pe moarte, spre a se combina cu apa de mare. Oricum, continui, lovind, zgâriind şi târându-mi corpul prin ploaia de rugină, în timp ce muşc din muştiuc cât pot de tare.

Pe undeva, înaintea mea, lumina galbenă îşi face din nou apariţia. Îi zăresc pe Harvey şi Elena într-o sclipire a razelor slabe de lumină ale lanternei dintre cele două cadavre, legate unul de altul prin coardă. Ochii lui sunt larg deschişi şi se holbează cu groază în întuneric, în vreme ce trupurile lor dansează unul în jurul celuilalt, urmând ritmul apei. Dintr-odată, capul fetei se orientează în sus, aşa că sunt unul în faţa celuilalt, părul negru de la ceafă împrăştiindu-se în urma ei, şi astfel cele două cadavre îşi continuă unduirea, până când lumina dintre ei dispare.

Văd înaintea mea intrarea în rezervor, nu departe de spinarea lui Arnt, care acum zace pe fundul apei, întors cu spatele la mine. Nu văd cadavrul lui Bjørkang, şi imediat trec de trapă şi ies în locul unde fundul mării este acoperit cu cadavre putrezite de peşti. Umbra se mişcă mai departe, sus, dincolo de coca epavei, la viteză mică. Se ţine constant la numai doi paşi de mine. Uneori, se răsucesc în jurul ei însăşi, iar altă dată pare că pulsează în întregime, dobândind o licărire întunecată şi arătând drumul spre ieşirea din ceaţa tulbure din jurul epavei.

Urmăm calea peştilor morţi, trecem de timoneria smulsă din loc, spre licărirea de un albastru palid de deasupra capetelor noastre. În cele din urmă, pe măsură ce culoarea se intensifică, dau mai tare din picioare şi-mi înfig mâna ca să urc mai repede. Îmi scot muştiucul din gură, fără să vreau, dar aproape că nici nu observ. Fiecare fibră a fiinţei mele este concentrată asupra culorii albastre şi asupra căldurii pe care o emană.

Ies la suprafaţa apei cu un urlet răguşit şi gutural, adresat cerului de

deasupra. Apa îmi izbucnește din nas și gură când zac la suprafața mării, țipând de bucurie. Cerul este încă luminos, deși afară e umezeală: semiîntunericul este de o mie de ori mai strălucitor decât adâncurile din care-am ieșit. Umbra a dispărut, lăsând în urma sa doar un gust vag de parfum care zăbovește pe vârful limbii mele.

Înainte de a merge, văd barca lui Johannes și catamaranul lui Harvey, ancorate laolaltă. Nu văd nici urmă de Johannes când mă apropiu de ambarcațiuni și mă angajez în procesul laborios al urcării pe scară și la bord.

Îl văd numai când trec de balustradă. Johannes zace pe fundul bărcii, între consola cârmei și copastie, cu o tăietură masivă vizibilă la cap, chiar deasupra urechii. Sub el, apa de mare clipocește colorată de sânge.

— Johannes, mă înec eu, forțându-mă să străbat drumul până la scaun. Mă aplec peste spetează, tușind, vărsând și icnind după aer. Johannes! Scuipe și mai mult sânge, apă de mare și cad în genunchi înaintea lui. Îi pun două degete pe carotidă și simt un puls slab. Nu muri, pentru numele lui Dumnezeu, îl implor, înainte de a mă târî pe fundul bărcii, căutându-mi lucrurile.

În cele din urmă, îmi găsesc telefonul. Împingându-mă din nou peste Johannes, mă aplec spre copastie, folosind partea care n-a fost harponată, în timp ce degetele mele tremurătoare tastează numărul pentru urgențe al poliției. Imediat ce termin, pun mobilul în poală și iau mâna lui Johannes într-a mea.

După o vreme, simt o vibrație slabă în pulpe. Undeva, deasupra, un pescăruș țipă. Deschid ochii și văd că sună telefonul: un număr necunoscut din Stavanger. Dau drumul mâinii lui Johannes și preiau apelul.

— Da, alo? mormăi pe când mă străduiesc să țin mobilul apăsat de ureche.

— Thorkild Aske?

— Cred că da, șoptesc răgușit.

— Bună, Thorkild. Sunt Iljana, de la serviciul de șomaj din Stavanger. Ai câteva minute la dispoziție?

— Sper că da, spun, tușind în aparat. Chiar sper.

— Ne-ai făcut o vizită săptămâna trecută și ai semnat un formular pentru un loc de muncă, da? Ei bine, te-am sunat să-ți spun că ți-am aranjat un interviu la o agenție de recrutare de aici, din oraș. Este o companie mare de telecomunicații, care are nevoie de mai mult personal la departamentul lor de servicii pentru clienți la Forus. Nu-i așa că sună extraordinar?

Lăsând mobilul să-mi alunece printre degete, îmi plec capul peste copastie și trag spre mine mâna lui Johannes.

— Fir-ar a dracului de treabă! trag aer în piept, strângându-i mâna într-a

mea. N-am să reușesc niciodată să ajung la timp pentru interviul de la sediul poliției...

Capitolul 67

Tresar când pornește mecanismul patului și-mi simt partea de sus a trupului înălțându-se ușor. Încerc să mă întorc în altă poziție, dar sunt imediat conștient de durerea care-mi săgetează pieptul.

— Tu ai fost, nu-i așa? întreabă un bărbat solid, înălțat deasupra mea ca un urs de peșteră la marginea patului. Te-ai întors în somn, spune el acuzator, punându-și cu prudență mâna pe umărul meu.

— Unde mă aflu? întreb amețit, încercând să-mi aduc aminte în ce împrejurări am ajuns aici.

— Te afli la secția de terapie intensivă a Spitalului Universitar din Tromsø, îmi spune bărbatul. Nu-ți amintești când te-am deconectat de la aparatul respirator de dimineață?

Clatin prudent din cap.

— Numai puțin, continuă el, mișcându-mi umărul înainte, cu blândețe, în vreme ce-mi pune o pernă la spate.

— Ce faci?

Mă opun până când durerea feroce îmi izbucnește în piept, provocându-mi o tuse extraordinară, care face să se scuture tot patul.

— Ia-o încet, protestează el. Nu încerc decât să te ajut. Te-ai întors pe spate în somn. Trebuie să stai pe-o parte, nu-ți amintești ce-am vorbit azi-dimineață?

De data asta, nu mai încerc să mă împotrivesc, iar doctorul reușește să așeze perna în așa fel încât zac aproape în întregime pe partea stângă.

— Apropo, trebuie să-ți transmit salutările doctorului Berg, de la unitatea de primiri urgențe, continuă el, trecând în cealaltă parte a patului. Zice că erai mai mult mort decât viu când te-au primit acolo, ieri după-masă. Și tu, și prietenul tău.

Se oprește o clipă, înainte de a continua:

— De asemenea, m-a rugat să-ți spun că nu mai vor să te vadă pe acolo și că trebuie să ai o discuție serioasă cu cineva, de preferat un profesionist, despre direcția în care a luat-o viața ta.

— Da, mormăi. Înțeleg. Așadar...

Încerc să-mi umezesc buzele cu vârful limbii, înainte ca medicul să-mi dea

un pahar cu apă de pe noptieră.

— Celălalt tip, cel care a venit cu mine. Unde-i? Întreb eu.

— Este tot aici, dar în alt salon. Rană la cap, o grămadă de sânge pierdut, o ușoară hipotermie, însă este stabil. Bătrânii ăștia fac față unei snopeli.

Mă uit spre toracele meu, unde se află o compresă mare, printre mai mulți electrozi, legați de un ecran, care-mi monitorizează pulsul. La încheietura mâinii drepte, pe unde a intrat harponul, am un ghips, iar un deget este prins într-un oximetru.

— Care-i gravitatea rănilor mele? De data asta, mă simt ca și cum aș avea mai mult decât câteva zgârieturi pe caroserie.

— Păi, începe medicul, inspirând adânc. Săgeata harponului ți-a fracturat osul metacarpian și a afectat cel de-al patrulea deget, de unde și ghipsul. Arată bine, a trebuit să realiniem oasele mâinii înainte să-ți băgăm mâna în ghips. Mai există încă posibilitatea să suferi afecțiuni minore de nervi sau tendon, dar momentan arată în regulă. Harponul a penetrat mai departe, între două coaste și prin *lobus medius*, adică în mijlocul lobului plămânului drept, și-a ieșit prin subsuoară. De-asta am inserat un cateter toracic, să împiedicăm inundarea cu sânge a cavității toracice.

— Minunat, comentez neconvincător.

— Ai avut un noroc incredibil, Aske. Chiar și simplul fapt că harponul a ratat toți centrii tăi nervoși și ganglionul submandibular, gâdilând doar un vas de sânge important, care-ți aduce sânge în tot brațul, este, de fapt, un miracol. Și aici există pericolul unor efecte secundare, cum ar fi lipsa de simț în brațul drept, însă deocamdată, pare să fie în regulă.

— Când pot fi externat?

— Trebuie să stai aici cu noi câteva zile. Doar ca să fim siguri că totul este în ordine. În afară de asta, poți să te bucuri de pace și liniște și să încerci să te odihnești.

Dând ocol patului, mergând spre ieșire, se oprește în pragul ușii și se întoarce:

— Că veni vorba, aproape că uitasem. Ai un vizitator.

— Cine-i?

— Un polițist. Dacă vrei, pot să spun că...

— E-n ordine, răspund, bâjbâind iarăși după paharul de apă.

Îmi simt gura uscată. Limba mi-e umflată, iar papilele mele gustative par să fi ieșit din funcțiune.

— Salutare!

Cu un pahar de unică folosință în mână, Gunnar Ore se așază la capătul patului.

— Iată-l deci pe pizdosul nostru Hercule Poirot, nu?

- Du-te dracului, ripostez, tușind.
- Și tu.
- Grozav, putem merge împreună când ies de aici.
- Da, destul de adevărat.

Gunnar Ore își trage un scaun în partea de pat spre marginea căreia îmi e orientată fața.

- Așadar, ce mai face băiatul? Întreabă, aplecându-se spre mine.
- După cum vezi.

Ridic așternuturile și-i arăt compresa și electrozii de pe piept.

— Nu mi-a fost niciodată mai bine. Și bomboana de pe tort, am fost chemat la un interviu pentru un job, având posibilitatea nemaipomenită de a fi consilier temporar la serviciul pentru clienți în industria telecomunicațiilor. Zvonurile susțin că se angajează oamenii și pe posturi permanente, dacă-ți suflecă mânecile și lucrezi ca un sclav.

Gunnar clatină capul.

— Ești al naibii de incredibil, spune. Cine să fi știut ce zace-n tine? Întotdeauna am crezut că ești genul care luptă împotriva birocrăției și căruia îi place să-i înnebunească pe toți cu discuțiile lui. Clatină iarăși din cap. În ce lume trăim! Sare din nou în picioare și duce scaunul înapoi la locul lui. Ei bine, amice, am dat și eu pe-aici pentru ultima dată înainte să plec spre următoarea unitate militară. Știi că sunt oameni care așteaptă să discute cu tine, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Vreau doar să spun că am clarificat unele lucruri pentru tine pe acolo, pe la sediul poliției. Am vorbit cu Sverdrup și cu băiatul de la Kripos și le-am spus aceleași chestii despre cine ești tu, sau mai bine zis, cine erai cândva, așa că te vor trata după cum meriți, acum că toate mizeriile s-au spălat.

— Mulțumesc.

— Nu, nu, nu. Asta nu schimbă nimic. Însă nimeni altcineva nu va spune că ai făcut ceva treabă bună cât ai fost pe aici, nimeni, iar dacă numele tău apare prin ziare, lângă al meu, atunci știi și singur la ce trebuie să te aștepți.

Își pune paharul de cafea pe noptieră și-și pocnește încheieturile degetelor de balustrada metalică întinsă pe marginea patului.

— Fă-te bine, pleacă și ține-te departe. Clar?

— Vorbim mai târziu, Gunnar.

— Nu, spune el din nou. Nu, Thorkild. Lasă-mă să-ți repet ceea ce-am spus spre beneficiul tipilor din rândurile din spate.

Se apleacă spre fața mea și şuieră printre dinți:

— Fă-te bine, pleacă și ține-te departe. Clar? Nu mai ești polițist.

Se retrage din nou și, stând la capătul patului, își depărtează brațele.

— Ești... un afurisit de pensionar.
— Posibil consilier al serviciului pentru clienți, cu perspectiva unei angajări permanente, strig după el.
— Mai du-te dracu'!
Gunnar Ore dispare pe ușă și, fluierând, merge de-a lungul coridorului, spre lifturi.
— Și tu, mârâi eu în barbă, înșfăcând paharul de carton, plin de cafea fierbinte. Și tu...

Capitolul 68

Anniken Moritzen pare să stea ca pe ghimpi când ridică telefonul. Pahare și tacâmuri zornăie în fundal și se aude muzică populară suedeză.

— Am încercat toată ziua să te sun. Plec în curând și...
— Îmi pare rău, am fost... ocupat.
— Tot acolo ești?
— Anniken, știu ce s-a-ntâmplat cu Rasmus, îi spun.
— Ce? O ușă se trânteste în partea cealaltă, iar muzica se oprește. Ce-ai spus?

— Ai avut, desigur, dreptate, continui. Rasmus n-a fost implicat în nicio șmecherie. Se dusesse să facă scufundări, așa cum ai spus, și-a găsit ceva ce nu trebuia să găsească. L-a costat viața.

— Cine-a făcut-o?
— Asta nu mai contează. E mort.
Se instalează încă o pauză – aproape că pot auzi ploaia din Stavager prin telefon.

— De ce? întreabă Anniken în cele din urmă. De ce... a trebuit să fie ucis?
— Putem discuta despre asta pe îndelete când vii. Mă tem că nu te pot aștepta la aeroport, dar mâine...

— Nu pot merge acolo singură, spune ea. Trebuie să merg la far ca să adun lucrurile lui Rasmus și noi trebuie să...

— Arne nu poate să vină cu tine?
— Nu, e în Houston și nu se întoarce decât mâine seară târziu.
— Sună-l pe Ulf. Nu contează ce și cum, va sări în primul avion și vine aici de-ndată ce află că sunt la spital. Din nou. Am să mă văd cu voi mâine sau imediat ce ies de aici.

Nu vreau să-i spun nimic mai mult la telefon. Vreau doar să știe că totul s-a terminat, că am rezolvat problemele pentru ea, iar doliul poate începe. Că

nu mai trebuie să stea trează, sperând în ceva care a rămas în trecut, ci să accepte cu timpul pierderea suferită. Este important să nu se teamă de sentimentul pierderii, iar în loc de asta să-l asimileze. Ieși în întâmpinarea lui, decât să fugi de el. Aș fi putut să-i spun asta, să-i spun că știu ce simte, însă n-ar ajuta. Trebuie să afli tu însuși. Când ești pregătit.

* * *

Când sună telefonul, sunt de mult adâncit într-un vis, din nou în compania lui Harvey, în santinele traulerului de pe fundul mării.

Mă frec la ochi încercând să scap de teama din privirea lui Harvey, în timp ce se întoarce spre cadavrul Elenei, care se ridică prin apă în urma lui. Tipetele sale desperate încă-mi zgârie urechile când ridic telefonul.

— Alo, Aske aici, răspund.

— L-ai găsit, zice Arne Villmyr.

— Încă un mormânt.

Mă ridic în capul oaselor.

— Așa cum ai cerut.

— Ce-am mai cerut, chicotește Arne Villmyr ca pentru sine. De parcă-și dorește cineva așa ceva.

— Îmi pare rău, Arne. Aș vrea...

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Ai făcut ceea ce-am vrut să faci. Să nu cumva să crezi că-ți fac reproșuri, nici măcar pentru ce i s-a întâmplat lui Frei. Tu nu erai decât un element care a apărut și ne-a schimbat viețile în acel moment. Același element care ni l-a adus acum înapoi pe Rasmus. Ceva ce nu le rezolvă pe toate, însă sunt recunoscător că în curând va veni înapoi acasă. Și că Anniken și cu mine avem un mormânt la care să mergem. Atât; nu-i nimic. Asta-i situația acum.

— Crezi că ea... încep să spun, dar mă opresc în mijlocul propoziției.

— Ce? întreabă Arne. Dacă te-a iubit?

— Da.

Arne Villmyr scoate un hohot de râs lipsit de veselie. Cuvintele sale sună prin telefon ca niște zgomote guturale.

— Lui Frei îi era ușor să se îndrăgostească. Prea ușor, adaugă el. Totuși, cred că știi răspunsul la asta mai bine decât noi toți la un loc, nu? Numai voi doi știți ce s-a întâmplat în mașină în momentele alea și unde voiați să mergeți. Aș vrea să pot spune și altceva, dar nu pot. S-a terminat. Adio, Aske.

Capitolul 69

Încăperea este în beznă, singura sursă de lumină fiind o lampă mică deasupra chiuvetei adânci din spatele meu. Aud ușa din camera mea scârțâind și deschizându-se înainte de a se închide din nou, cu un mic pocnet. Imediat după aceea, o siluetă gârbovită se strecoară înăuntru.

Mergând fără zgomot până la noptieră, întinde brațul trăgându-mi mâna de sub pătură, mi-o cuprinde între palmele ei și strânge. Imediat ce mă uit în ochii ei, mă liniștesc. Cunosc privirea aceea foarte bine: aceeași expresie care mă salută din oglindă în fiecare dimineață.

Merethe mă privește o vreme, înainte de a-și lua carnețelul și stiloul.

Cum poate cineva să trăiască o viață complet diferită, în paralel cu cea pe care o împarte cu cineva? citesc pe foaie când îmi arată carnețelul.

Mă frec la ochi, ca și cum aș vrea să storc ultima imagine pe care o am cu Harvey și Elena, strâns legați pe fundul rezervorului. Când îi deschid din nou, văd că Merethe scrie altceva.

— Harvey credea că trebuie să urmeze acel drum, îi spun în timp ce scrie. Pentru tine și pentru băiat, însă...

Merethe ridică din nou carnețelul:

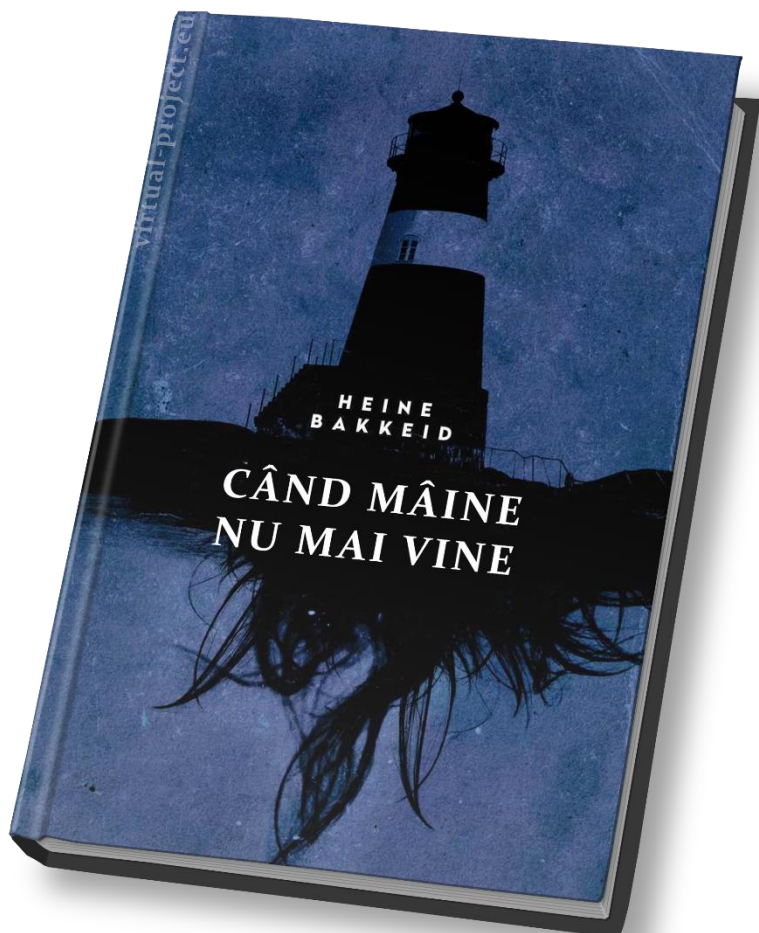
Îl văd în fundal ori de câte ori închid ochii. Este ca și cum nu îndrăznește să vină spre mine să ne întâlnească.

— Și Frei? șoptesc cu un glas dogit. O mai vezi?

Merethe îmi aruncă o privire înainte de a începe să scrie din nou.

Dau din cap la vederea cuvântului de pe carnețel și privirea mea își continuă traiectoria ascensională, peste fața ei și spre draperiile care sunt aproape trase. Nu pot decât să disting contururile unei coame de deal rotunjite sub norii de ploaie care gonesc peste cerul nocturn de-afară. Pentru o clipă, cred că percep ceva în mijlocul acestor nori fugari, o sclipire argintie, vagă, ascunsă în spatele haosului cenușiu și negru, urmată imediat de alți nori gonind mai departe, suprapunându-se peste cei vechi.

Curând, întregul cer este negru.

virtual-project.eu

violin